SERGIU SOMEŞAN

Dragonul fără aripi

PAVCON / SCI-FI
ADOLESCENT

SF
67

CONFESIUNILE OMULUI-CÂINE

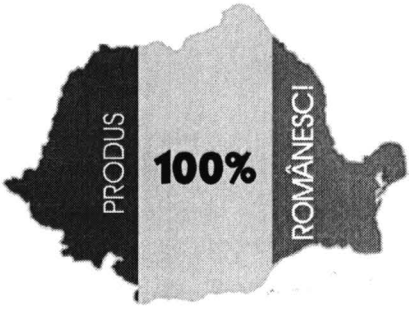

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # SCIENCE-FICTION # **HORROR** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

86

Florin Giurcă
CONFESIUNILE OMULUI-CÂINE

© 2018, Editura PAVCON
© 2018, Florin Giurcă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GIURCĂ, FLORIN
Confesiunile Omului-câine / Florin Giurcă. - București: Pavcon, 2018
ISBN 978-606-8879-85-7

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Editor: **Constantin Pavel**
Coperta: **George Ionescu**

ISBN 978-606-8879-85-7

DRAGONUL FĂRĂ ARIPI

FANTASY # HORROR # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

67

Sergiu Someșan
DRAGONUL FĂRĂ ARIPI

© 2021, Sergiu Someșan
© 2021, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SOMEȘAN, SERGIU
Dragonul fără aripi / Sergiu Someșan. - București: Pavcon, 2021
ISBN 978-606-9057-78-0

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-78-0

SERGIU SOMEȘAN

Dragonul fără aripi

Editura **PAVCON**
București, România, 2021

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81 Imaginarium
#82 Istoria Literaturii SF
#83 Poveștile neobișnuite
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa Benzilor Desenate
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

Capitolul 1

Trei ieșiri la creastă

Trei ieșiri la creastă ar fi trebuit să fie suficiente pentru o singură zi de instrucție, dar plutonierul-adjutant Tom Trame, instructorul nostru, nu părea să fie de aceeași părere. Ce-i drept, nimeni din grupă nu se descurcase prea bine la primele două ieșiri, dar, la naiba, toți eram proaspeți sergenți și, în așteptarea repartizării, ne pregăteam mai degrabă de câteva zile de leneveală și nicidecum de o nouă porție de instrucție. Colonelul Clawers, comandantul școlii de gradați, credea că ar fi bine să nu ne pierdem îndemânarea, fiindcă, așa cum nu ezita să ne repete de câte ori avea ocazia, el credea sincer în vechea zicală a infanteriei: „Cu cât mai multă transpirație pe terenul de instrucție, cu atât mai puțin sânge pe câmpul de luptă". Drept urmare, în fiecare zi, noi, cei mai proaspeți sergenți ai Armatei Americane, revedeam chiar pe terenul de antrenament al fortului Hood câte un capitol din „Manualul Cercetașului", chiar dacă nu ne mai ardea deloc de instrucție.

Astăzi venise rândul capitolului „Ieșirea la creastă" și, înainte de a pleca din unitate, plutonierul-adjutant ne adunase în sala de pregătire și ne citise, cu glas puternic, primul paragraf:

„Apropierea de înălțime și ieșirea la creastă a luptătorului-cercetaș se face mascat, iar locurile pentru oprire se aleg astfel încât să asigure câmp de vedere și de tragere pe o distanță cât mai mare. Dacă se constată că nu există inamic, luptătorul-cercetaș face semnul pentru continuarea acțiunilor.

Dacă se constată că înălțimea este ocupată de inamic, se încearcă nimicirea lui sau ocolirea înălțimii, funcție de situație."

După ce a citit toate acestea din manual, individul a pus cartea pe masă și ne-a privit crunt, așa cum făcea când voia să sublinieze ce avea să spună:

— Asta zice manualul, dar ar fi bine să uitați ce scrie aici, pentru că azi o să facem trei, poate chiar patru ieșiri la creastă. Ca la carte, nu ca în manual, care, fie vorba între noi, e puțin cam depășit.

Ne-a împărțit câte patru foi de hârtie, numerotate de la unu la patru, și ne-a explicat:

— După fiecare creastă e un observator care o să noteze dacă vă vede. Cel descoperit va ieși din exercițiu și se va deplasa la punctul de adunare de la poalele crestei. Spre binele vostru, ar fi bine să nu vă vadă!

Bătu cu degetul în foaia mea de hârtie. Întâmplător, stăteam chiar în primul rând din sala de instrucție:

— Voi, după ce veți ieși la creastă fără să fiți reperați, veți nota pe aceste foi de hârtie tot ce observați și ce ar putea pune în pericol grupa de cercetași pe care se presupune că într-o săptămână, două, o veți conduce.

Dacă plutonierul-adjutant contribuise la pregătirea terenului, nu ne îndoiam nicio clipă că testul avea să fie unul al naibii de greu. La cel dintâi exercițiu am fost observată încă din primele cinci secunde, de cum am scos capul la creastă. În timp ce mă duceam spre locul de adunare, plutonierul-adjutant a aruncat, în treacăt, câteva cuvinte care m-au făcut să tresar:

— Dezamăgitor, sergent Amber Blood. Dezamăgitor. Fiind singura fată din grupă, mă așteptam să le dai peste nas camarazilor tăi!

Am strâns din dinți și mi-am jurat ca la următoarele ieșiri să fiu mai atentă.

La a doua ieșire la creastă am fost printre puținii care au rămas nedescoperiți. În schimb, nu am observat un cuib de mitralieră, așa că am mai obținut o grimasă de nemulțumire din partea instructorului.

De data asta, la a treia ieșire la creastă, voiam să-mi iasă totul perfect, gândindu-mă că astfel plutonierul-adjutant va uita de cel de-al patrulea exercițiu. M-am apropiat cât am putut de încet de creasta plești și, înainte de a scoate capul, am privit în stânga și în dreapta. La vreo zece metri în stânga se zărea un tufiș des, care parcă te îmbia să îl folosești drept ascunză-

toare. Dar probabil că la fel gândea și observatorul care, în mod sigur, era cu ochii pe el, așa că m-am târât spre dreapta, unde se găsea o grămadă informă de pietre. Am ales două mai mici și mi le-am prins cu elastic de cască, apoi am privit dincolo de creastă. Mă așteptam ca observatorul să mă zărească din prima secundă, dar atenția lui era concentrată încă asupra tufișului. Dacă s-ar fi uitat acum spre mine, n-ar fi văzut nimic deosebit: doar încă două pietre lângă vechea grămadă de pietre. Nimeni n-avea o memorie atât de bună încât să rețină astfel de amănunte, așa că, dacă ratase ocazia să mă vadă când scosesem capul, de-acum era greu să mai observe ceva. Iar eu ieșisem la creastă cu o viteză de melc, cam cu un centimetru pe secundă sau poate chiar mai puțin.

— O adevărată ieșire la creastă, sergent! se auzi vocea lui Tom Trame, de undeva din josul pantei. Sunt mândru de tine până acum... Să vedem de-aici încolo.

De-aici încolo mă puteam încrede doar în ochii mei, așa că am privit mai întâi în vale. Era acoperită de ierburi prin mijlocul cărora curgea un râu sinuos care se preta de minune unor ambuscade. Creasta din față era la fel de pietroasă ca cea pe care mă aflam, așa că nu putea să-mi ofere prea multe surprize. Nu, n-o neglijam cu totul, dar voiam să dau prioritate mai întâi râului și malurilor lui. Chiar din primul minut am văzut un lunetist așezat într-o poziție imposibilă, la unul din meandrele râului. Nu l-aș fi descoperit în

vecii vecilor, pentru că avea corpul pe jumătate în râu, iar capul și arma cu lunetă superb camuflate cu ierburi de pe mal. Totul era perfect, numai că ierburile de lângă ape își schimbă în mod imperceptibil culoarea, după mai puțin de o oră de la tăiere. Nu, nu se ofilesc, dar devin mai palide, mai ales în lumina directă a soarelui. Mda, ierburi de apă. Să țin minte și să le evit pe viitor dacă voi pregăti vreodată cu grupa mea vreo ambuscadă. Mi-am notat în gând poziția și am cercetat malurile râului mai departe.

La vreo treizeci de metri în aval, ceva nedefinit mi-a atras atenția, deși n-aș fi putut spune ce anume. Era ceva, dar nu mă puteam lămuri despre ce era vorba, așa că am aplicat metoda pe care instructorul ne-o explicase de atâtea ori: am relaxat ochii și i-am plimbat fără grabă pe deasupra locului suspect. La cea de a treia trecere am văzut: într-o vale plină de curbele grațioase ale plantelor de apă nu prea avea ce să caute o linie dreaptă. Mi-am concentrat privirea și am descoperit imediat periscopul. L-am notat și pe el în minte și mi-am ridicat privirea asupra peretelui stâncos din fața mea: din câte îl cunoșteam pe Tom Trame, era imposibil să nu fi ascuns și acolo ceva. Era în stare chiar să pună o trupă de geniști să sape un tunel mascat în stâncile din față.

Am auzit un bâzâit ușor în ureche și am fost tentată să întorc capul, pentru că semăna cu cel produs de o viespe furioasă, dar m-am relaxat într-o clipă: era

vechiul meu bâzâit și nimic mai mult. *„Stai nemișcată!"* am auzit o voce sau poate numai un gând și mi-a venit să-i răspund, dar mi-am dat seama că mă enervez degeaba. Poată că nici nu era o voce în adevăratul sens al cuvântului, ci doar un gând de-al meu pe care, din cauza stresului, îl transpuneam în cuvinte.

De câteva luni bune mi se părea mereu că aud sunete și, înspăimântată, înainte de a mă adresa unui medic, am răscolit toate paginile medicale de pe internet, în căutarea unei explicații. Schizofrenie sau droguri erau cele mai dese explicații, iar unii spuneau că și vechii prooroci auzeau voci. Prooroc nu mă credeam, droguri, în afară de trei țigări cu marijuana fumate în toaleta liceului, cu vreo trei ani în urmă, nu-mi aminteam să fi folosit, așa că mai rămânea schizofrenia. După ce am citit tot ce am găsit despre această boală, mi-am dat seama că nu am nici asta, pentru că îmi lipseau mult prea multe simptome. Prima oară când auzisem așa ceva – de fapt, o singură voce, pe care multă vreme am confundat-o cu vocea interioară – fusese imediat după ce cățelușa mea, Bella, murise. Fusese o femelă husky, alături de care, practic, copilărisem, și care depusese steagul într-o noapte ploioasă de toamnă, la puține zile după ce împlinisem 18 ani. Am găsit-o țeapănă, dimineața, în culcușul ei și în primul moment nu mi-a venit să cred că murise. Abia după vreo oră a reușit mama să mă desprindă de ea. În cele din urmă, mi-am luat inima în dinți și, în ciuda ploii,

am plecat cu un hârleț și o lopată spre fundul grădinii, unde i-am săpat o groapă chiar în locul ei preferat, unde obișnuia să stea și să urmărească joaca veveriței. Deși era destul de grea, nu i-am lăsat nici pe tata, nici pe mama să mă ajute. Am învelit-o în pledul ei vechi, am dus-o în brațe și am așezat-o încet în groapă. Eram atât de tristă încât simțeam că aș fi vrut să mă așez și eu lângă ea și să chem pe cineva să ne îngroape împreună. Am plâns ce-am plâns și, în cele din urmă, mi-am făcut curaj și-am îngropat-o. Am rămas acolo aproape o oră și atunci am auzit prima dată *vocea*. Spunea ceva de genul: *„Biata Bella! Ce cățelușă drăguță a fost!"* Dar nu mi-am dat seama de la început că ar fi un glas bărbătesc. Putea să fie foarte bine un gând de-al meu. Abia când *vocea* a continuat, mi-am dat seama că s-ar putea să fie altceva decât un simplu gând. Mai ales că mă îndemna să fac ceva ce nu-mi trecuse niciodată prin cap: *„Ca să uiți de ea, ar trebui să te angajezi în armată."*

Nici prin cap nu-mi trecuse așa ceva: aveam de gând să joc teatru, să ajung o actriță celebră, nicidecum să mă înrolez în armată!

Un timp, vocea m-a lăsat în pace, dar apoi n-a uitat să-mi amintească de câteva ori pe zi: *„Ca să uiți de Bella, ar trebui să te angajezi în armată!"*

Am făcut cât am putut abstracție de ce-mi spunea, dar după o vreme vocea a început să fie însoțită de un zumzet care devenea tot mai puternic pe zi ce trecea. Și dacă la început era numai deranjant, după o

bucată de timp a ajuns să fie de-a dreptul dureros, astfel că într-o bună dimineață m-am urcat în mașină și, fără să le spun nimic părinților mei, m-am prezentat la cel mai apropiat centru de recrutare. Mi-am spus în sinea mea că înainte de a mă primi în armată îmi vor face un control medical amănunțit și doctorii precis vor descoperi ce am.

Surpriza a fost că imediat după ce am semnat în josul liniei punctate de pe hârtiile care mă transformau în soldat al Armatei Americane, vocile și zumzetul încetaseră ca prin minune.

Și uite-așa m-am trezit pe câmpurile de instrucție ale Fortului Hood, fugărită pe dealuri de un instructor perfecționist, plină de praf, de transpirație și de o furie abia mascată că nu mai găseam nimic acum în vale care să-mi dea de bănuit. Am hotărât să-mi alung amintirile și să mă concentrez asupra dealului stâncos din fața mea.

N-am mai avut vreme, pentru că dinspre capătul văii a apărut Humvee-ul colonelului Clawers, în care am recunoscut silueta inconfundabilă a maiorului Darryl, adjunctul comandantului Centrului de Instruire. Avea în mână, ca de obicei, o portavoce și, tot ca de obicei, nu ezită să o folosească.

— Atenție, grupă cercetare! Exercițiul se întrerupe!

Capitolul 2

Nu-i rostul lor să pună vreo-ntrebare!

Humvee-ul opri în dreptul observatorului şi maiorul Darryl îl întrebă ceva pe individ, dar acesta dădu nedumerit din umeri, aşa că maiorul reveni la portavocea lui:

— Atenţie la mine, grupă cercetare! Exerciţiul se întrerupe! Sergentul Amber Blood trebuie să se prezinte urgent la comandant.

Am vrut să cobor în vale, la locul de adunare, dar vocea mi-a ordonat cu fermitate:

— *Rămâi pe loc!*

Şi ca nu cumva să-mi treacă prin cap să nu ascult, un bâzâit teribil mi-a scurtcircuitat creierul, făcându-mă să-mi îngrop faţa în pietrele de pe creastă de durere.

Mi s-a părut că aud mai multe voci în acelaşi timp, lucru care nu mi se mai întâmplase până atunci. Era ca şi când la un aparat de radio prost reglat aş fi auzit mai multe posturi în acelaşi timp şi, în ciuda durerii, am încercat să le urmăresc.

— *Nu-i da drumul, așteaptă să caut!* se auzi în capul meu un glas îndepărtat și oarecum în surdină.

— *Pericol, pericol, pericol! Mare pericol!* repeta o voce monotonă.

După un timp, vocile au părut să ajungă la un consens, dar apoi glasul îndepărtat a spus iar:

— *Nu e cum am vrut noi, nu e cum am vrut noi...*

Am rămas acolo, în vârful dealului, ascultând cu o parte din mine vocile, iar cu alta întrebându-mă ce să fac, când vocea principală, adică cea pe care o tot auzisem, a conchis:

— *Gata! Poți să cobori!*

Maiorul Darryl striga mai departe în portavoce și nu părea că are de gând să se oprească:

— Atenție la mine, grupă cercetare! Exercițiul se întrerupe! Sergentul Amber Blood trebuie să se prezinte urgent la comandant.

Mi-am scuturat pietricelele care mi se lipiseră de fața transpirată și încet, cât am putut de încet, am coborât de pe creastă înapoi câțiva metri și am așteptat. Putea foarte bine să fie adevărat, dar la fel de bine putea fi un tertip al instructorului. Puțin probabil să se lase spilcuitul maior implicat într-un asemenea joc, dar nu voiam să risc nimic, așa că am rămas culcată între pietre, fixându-l pe plutonierul-adjutant care urca spre mine cu pași mari.

Oricum, maiorul ar fi trebuit să știe că atâta vreme cât comanda se afla la plutonierul-adjutant, numai el

putea da ordin pentru întreruperea exercițiului. Între timp, se pare că şoferul sau observatorul îi spusese asta, pentru că maiorul îşi schimbă mesajul:

— Plutonier-adjutant Tom Trame. Comunică grupei de cercetare că exercițiul s-a terminat şi că sergentul Amber Blood trebuie să se deplaseze urgent la maşină, pentru că e chemată neîntârziat la Comandament.

Plutonerul-adjutant a ajuns lângă mine, dar nu a ieşit deasupra crestei nici el.

— Despre ce-o fi vorba, domnule instructor?

Mi-am dat seama, după privirea lui nedumerită, că nu ştia nici el. N-avea cum să fie o repartiție, pentru că repartizările se făceau altfel, nu întrerupând un exercițiu în curs de desfăşurare, ci în atmosfera oarecum festivă din sala de curs.

— Nu ştiu, sergent Blood. Zâmbi şi întrebă: Mai ştii ce zicea poetul despre Brigada de Cavalerie Uşoară?

În prima zi de instrucție, când transpirația de pe noi începuse să curgă gârlă, ne oprise valul de întrebări cu versurile despre Brigada de Cavalerie Uşoară.

Am zâmbit şi am răspuns:

— Ştiu, domnule plutonier-adjutant: „Nu-i rostul lor să pună vreo-ntrebare. Brigada doar ascultă, luptă, moare"!

— Chiar aşa, sergent Blood! În picioare şi hai să aflăm despre ce-i vorba!

Ne-am apropiat de maşina maiorului, care m-a luat imediat sub aripa lui ocrotitoare, ca şi cum aş fi

fost un obiect de mare preț. Chiar așa m-am și simțit în cursul următoarelor ore şi dacă am vreun regret este că n-am mai apucat să-l întreb pe instructorul meu ale cui erau versurile despre Brigada de Cavalerie Uşoară. Pentru că nu l-am mai întâlnit niciodată şi nici altă ieşire la creastă n-am mai făcut, în întreaga mea viață.

Capitolul 3

Un colet de preț

După ce maiorul Darryl m-a predat la Comandament, colonelul Cunningham m-a privit curios de după birou şi din acel moment pentru mine a început un şir de evenimente pe care nu l-aş fi crezut posibil dacă mi l-ar fi povestit altcineva.

Pe colonelul Cunningham îl mai întâlnisem doar de două ori: prima dată atunci când sosisem în Centrul de Instrucție şi când ne încredințase plutonierului-adjutant, pentru a scoate din noi subofițeri demni de acest nume, iar a doua oară când am fost înaintați, cu toții, la gradul de sergent. Dar toate aceste întâlniri fuseseră, de fapt, ceremonii şi singurul lucru pe care îl auzisem de la el fusese un discurs pe care, probabil, îl repeta la fiecare douăzeci de săptămâni, de fiecare dată când sosea un nou contingent de recruți.

Acum îl vedeam de aproape şi îmi dădeam seama că era uşor tulburat. Motivul părea să fie ordinul de serviciu de pe biroul său, de deasupra celorlalte hârtii.

S-a ridicat când am intrat, a răspuns la salutul meu, apoi a recitit încă o dată ordinul scris.

— Sergent Amber Blood, am aici ordinul tău de transfer şi aş vrea să-ţi pot comunica locul şi unitatea la care ai fost repartizată, dar din nefericire nu te pot lămuri mai mult, pentru că n-am auzit până acum de Unitatea Teritorială 43 şi nici nu ştiu unde ar putea fi localizată.

Pentru că situaţia devenea uşor neprotocolară şi antenele mele pentru situaţii neobişnuite se ridicaseră, am riscat şi eu o întrebare:

— Poate că-i vorba de Area 51, domnule colonel?

Întrebarea mea se voia o glumă, dar colonelul m-a privit serios şi a clătinat din cap nedumerit. Uşor frustrat, mi-a răspuns abia după ce a pus înapoi pe birou ordinul de transfer:

— Sincer să fiu, nu ştiu ce să cred, sergent. După ce-am fost rănit în Afganistan şi numit la comanda acestei şcoli, am văzut tot felul de ordine de transfer, care de care mai ciudate, dar al naibii să fiu dacă a mai fost vreunul ca ăsta. Mă aştept, la o adică, ca această Unitate Teritorială 43 să fie situată şi pe-acolo pe unde spui tu... A tăcut un moment, apoi a continuat, de data asta vizibil supărat: Deşi speram ca, după 30 de ani de serviciu, să prezint suficiente garanţii încât să mi se comunice clar despre ce-i vorba!

Am simţit nevoia să-l consolez eu pe el:

— Poate că nu-i vorba de dumneavoastră, domnule colonel, cât de persoanele... pe care le aveţi prin preajmă.

Și am privit spre ușa prin care tocmai ieșise spilcuitul maior, adjunctul său.

— Da, poate că ai dreptate, spuse el mai împăcat, iar eu am putut să mă apropii între timp de birou și să mă uit pe ordinul de transfer. N-am apucat să-l citesc în întregime, dar mi-au sărit în ochi cele câteva cuvinte subliniate de colonel: „Sergentul Amber Blood va fi chemat din mijlocul unui exercițiu intens din punct de vedere fizic și nu i se va permite să facă baie înainte de a ajunge la Unitatea Teritorială 43".

Am făcut ochii mari și m-am întors spre colonel, arătându-i cu degetul cuvintele subliniate, dar acesta doar a ridicat din umeri și a replicat:

— După cum ți-am zis, e cel mai ciudat ordin de transfer pe care l-am primit până acum. Nu știu nimic mai mult!

Am citit mai departe și-am întrebat iar, arătând cu degetul meu murdar, sub unghia căruia se adunase praful și noroiul celor trei ieșiri la creastă:

— Și U, FU, EU... ce vrea să însemne?

Colonelul ridică din umeri:

— Probabil că Urgent, Foarte Urgent și Extrem de Urgent, dar asta pot numai presupune, pentru că n-am mai văzut niciodată așa ceva.

Am oftat:

— Am înțeles că baie nu pot să fac, dar pot măcar să merg și să-mi strâng lucrurile?

— Nu e nevoie, a răspuns el și a arătat înspre maiorul Darryl, care tocmai intrase și, cu o figură evident

scârbită, ținea cu două degete valiza mea de recrut, în care aveam cele câteva lucruri personale. Maiorul Darryl s-a ocupat deja de asta, punctă colonelul.

Totuşi, mai aveam o întrebare.

— Dacă nimeni nu ştie unde e această Unitatea Teritorială 43, cum voi ajunge acolo?

Colonelul şi maiorul s-au privit şi primul a răspuns:

— A venit un elicopter după tine.

A zâmbit strâmb şi a încercat o glumă:

— Putem presupune că pilotul elicopterului ştie, totuşi, unde să te ducă.

După cum decurgeau lucrurile, mai degrabă aveam impresia că pilotul avea ordin să mă arunce undeva în ocean, să mi se piardă urma, dar am preferat să tac, ca să nu le dau idei. Am privit spre colonel cum mai scoate o foaie de hârtie dintr-un plic şi o înmânează maiorului, spunându-i:

— Să-i pui pe cei din elicopter să semneze de primire.

„Uite-mă şi colet de importanță strategică", m-am gândit, dar n-am spus nimic şi-am salutat regulamentar. Apoi l-am urmat pe maior, care uitase să-mi dea valiza să mi-o duc singură. Din cauza stresului, de bună seamă. Am regretat că nu m-am întâlnit cu nimeni până la heliport, să vadă cât mai mulți camarazi cât de importantă ajunsesem: îmi căra valiza un maior!

Din nefericire, drumul a fost scurt şi când am ajuns la elicopterul Black Hawk care aştepta pe pistă, maiorul mi-a dat valiza şi a scos ordinul de transfer. Uşa s-a deschis şi abia atunci am observat că elicopterul avea gemurile din spate vopsite în negru. Din el au coborât doi zdrahoni din Poliţia Militară. Maiorul le-a întins ordinul de transfer, unul dintre ei a semnat, iar celălalt mi-a luat valiza şi mi-a făcut semn să urc.

În spatele meu, maiorul a salutat scurt şi a strigat, vizibil uşurat:

— Drum bun, sergent!

Ţinând seama de ton, probabil primise ordin de la colonel să se poarte politicos, pentru că dac-ar fi fost după el, ar fi tăcut ca un peşte.

După ce-am urcat în elicopter, unul dintre poliţişti mi-a arătat scaunul unde urma să stau şi, când m-a văzut aşezată, mi-a prins personal centura de siguranţă şi mi-a aşezat alături valiza.

Cuprinsă de o bănuială, am încercat să deschid centura, dar era blocată şi încuiată cu cheia.

— Ce naiba!? am întrebat, dar unul m-a liniştit:

— E doar pentru siguranţa ta, sergent. Urmează un zbor greu şi vom trece printr-un front de furtună.

Uşa s-a închis şi ne-am scufundat într-o semiobscuritate alungată ici-colo de câteva becuri slabe.

Elicea elicopterului a început să se învârtă şi în curând ne-am ridicat de la sol. Am mai încercat o dată centura şi am întrebat:

— Sunt cumva arestată?

În semiîntunericul din cabină am reuşit să văd cum cel mai mare în grad dintre poliţişti zâmbeşte politicos şi răspunde cu voce ridicată, ca să acopere zgomotul rotorului:

— Nici vorbă, sergent. E doar pentru siguranța ta.

Am plecat capul, resemnată şi am murmurat, ca pentru mine:

— Am înțeles: *„Nu-i rostul lor să pună vreo-ntrebare. Brigada doar ascultă, luptă, moare!"*

Cei doi m-au privit ciudat, fără nicio replică. Nu cunoşteau poezia, probabil, aşa că n-avea sens să-i întreb despre numele poetului care o scrisese.

În timpul zborului, însă, am observat, nu prea surprinsă, că n-am întâlnit niciun front de furtună. Şi am început să mă simt tot mai mult aidoma unui colet de preț.

Capitolul 4

Întâlnire cu Clara

Călătoria a durat în jur de două ore şi, ţinând seama de viteza de croazieră a elicopterelor Black Hawk, am presupus că am fost dusă la vreo patru-cinci sute de kilometri distanţă.

Imediat după decolare, însă, elicopterul executase câteva mişcări de ocolire care mă făcuseră să-mi pierd complet orientarea. M-am gândit că manevrele cu pricina nu fuseseră executate pentru a mă dezorienta neapărat pe mine, cât pentru a-i deruta pe eventualii observatori tereştri. Am mai avut câteva tentative de a iniţia o discuţie cu însoţitorii de drum şi pentru că am obţinut doar zâmbete politicoase, m-am resemnat şi am început să meditez la ciudăţenia repartizării mele. Oricât mă gândeam de intens, nu-mi venea nicio idee pentru care fusesem tratată atât de diferit faţă de camarazii mei de pluton. Exista, în mod sigur, o explicaţie, dar ea n-avea să vină decât odată ajunsă la destinaţie, aşa că am decis să aştept răbdătoare.

Când, în cele din urmă, am aterizat, unul dintre poliţişti a deschis uşa şi am fost nevoită să cobor brusc

pleoapele, orbită de soarele puternic. Am acceptat ajutorul unuia dintre ei, am coborât, mi-am recuperat valiza şi am aşteptat.

De elicopter s-a apropiat, cu paşi mărunți, un colonel care avea tras peste uniformă un halat alb, pătat şi destul de mototolit. I-a salutat pe cei doi polițişti, a semnat pentru primirea „coletului de preț", s-a prezentat sec: „colonelul Thompson" şi mi-a făcut semn să-l urmez.

În urma noastră, elicopterul a decolat rapid, probabil pentru o altă misiune la fel de misterioasă.

În timp ce-l urmam pe colonel, am reuşit să privesc rapid în jur, dar n-am remarcat mare lucru. Părea că ajunsesem într-o bază militară ca oricare alta. Câteva clădiri administrative în depărtare, cu o hală imensă în stânga lor. Militari nu se prea vedeau, dar fiind abia trecut de amiază, m-am gândit că erau undeva pe câmpurile de instrucție, făcând şi ei ieşiri la creastă sau ce-or fi avut planificat pentru azi.

Colonelul se mişca destul de repede şi-am încercat să țin pasul cu el, aşteptând să ajung într-o poziție favorabilă cât să pun o întrebare. Din păcate, nu l-am prins până când nu ne-am oprit în fața halei.

— Domnule colonel, aş vrea să ştiu despre ce-i vorba... Am fost transferată, dar nu mi s-a spus...

Bărbatul s-a întors spre mine şi mi-a făcut semn să tac, apoi mi-a arătat pe zidul halei o consolă de identificare palmară.

Înainte să-mi dau seama ce fac, am pus palma pe cititor şi jumătate din ledurile de pe panou şi-au schimbat culoarea în verde.

Colonelul mi-a arătat scannerul de pupile de alături şi a spus:

— O să te lămuresc imediat despre ce e vorba, sergent. Dar e urgent să facem câteva lucruri ACUM.

Mi-am scanat şi ochii, iar ledurile au devenit toate verzi şi o uşă s-a deschis în peretele halei. La invitaţia colonelului, am intrat prima.

Un răget teribil, parcă scos de zece lei flămânzi, ne-a întâmpinat imediat cum uşa s-a închis în urma noastră. M-am ferit instinctiv şi am văzut înaintea mea o cuşcă gigantică, de vreo zece metri înălţime şi mare cât un teren de fotbal. Barele de oţel din care era făcută păreau groase cât braţul meu. Ce monştri erau închişi acolo? Dar, mai ales, ce căutam eu în locul ăla?

Deşi cuşca era luminată ca ziua de lămpile puternice care atârnau din tavan, n-am putut vedea nimic deosebit. Abia după ce-am privit mai atentă, mi-am dat seama de ce nu văd: priveam prea jos. În capătul opus al cuştii, la vreo sută de metri depărtare, trei arătări imense, cu o înălţime de cel puţin cinci metri, aveau privirile aţintite fix asupra mea. Răgetul teribil s-a auzit încă o dată şi animalele s-au mişcat puţin şi atunci le-am putut recunoaşte. La fel ca orice adolescent care a văzut filmul Jurassic Park, am recunoscut siluetele inconfundabile a trei Tyrannosaurus Rex.

Într-o clipă, prin minte mi-au trecut tot felul de ipoteze, printre care cea mai plauzibilă ar fi fost că Armata construia uriaşe maşinării care să imite teribilii dinozauri de odinioară, pentru a-i speria pe inamicii Americii. Ascundeam în adâncul minții informațiile citite cu ani în urmă despre faptul că Armata readusese la viață periculoşii dinozauri, pentru a-i folosi în luptă. Eram o adolescentă credulă când citisem prima dată informația asta, dar chiar şi-aşa, naivă cum eram, mi-am dat seama că era o gogomănie şi am taxat-o drept încă una din teoriile aberante ale conspirației, de care era plin internetul.

Am privit întrebătoare spre colonel, dar acesta se uita preocupat la o mică portiță, închisă doar cu un zăvor simplu. A întors capul spre mine şi m-a întrebat:

— După instrucție n-ai făcut duș, da?

— Aşa mi s-a cerut, m-am scuzat eu, iar el păru mulțumit de răspuns.

— E bine, spuse şi desfăcu zăvorul portiței. Păi, să intrăm atunci!

M-am tras câțiva paşi înapoi, replicând hotărâtă:

— Eu nu intru acolo!

Jurasem, e drept, credință Americii, dar nu-mi aminteam ca în jurământ să fie vreun rând despre lupta cu dinozauri. Sau să le servesc drept prânz.

Colonelul Thompson mă privi fix:

— Va trebui, pentru că altfel vor rupe gratiile şi tot vor ajunge la tine.

M-am uitat la gratiile groase şi-am clătinat neîncrezătoare din cap, dar colonelul insistă:

— Crede-mă, pentru ele, gratiile astea sunt doar un fleac. În cadrul testelor au rupt unele de trei ori mai groase. Gratiile sunt pentru a demarca o limită, nu pentru a le forța să rămână înăuntru.

Ceva mi-a sunat ciudat în spusele lui şi-am întrebat:

— Ele?

— Da, confirmă colonelul, ele. Sunt trei femele de Tyrannosaurus Rex.

Văzând privirea mea nedumerită, a continuat:

— La Tyrannozauri, dimorfismul sexual acționează invers ca la majoritatea animalelor. Femelele sunt mai mari şi mai crude, că tot veni vorba.

— Mulțumesc pentru explicații, dar tot nu intru...

Colonelul a deschis uşa şi păşit înăuntru.

— Haide, vino. Altfel vor rupe gratiile şi vor răscoli toată America pentru a te găsi. Mai ales acum, că ți-au mirosit transpirația. Cred că până astăzi nici nu erau convinse că exişti...

Fără să vreau, am făcut câțiva paşi şi, înainte de a-mi da seama ce se întâmplă, m-am trezit dincolo de gratii. Colonelul Thompson a închis uşa în urma noastră şi a strigat tare:

— Haideți, fetelor, că v-a sosit şefa!

Un răget în care am recunoscut o notă nouă a răsunat din spatele cuştii şi „fetele" au pornit într-un galop înfricoşător spre noi. S-au oprit la câțiva metri de mine.

Ca prin vis, am auzit vocea colonelului:

— Ea e Clara, conducătoarea grupului.

Am închis ochii, aşteptând să fiu înhăţată, dar în loc de asta am simţit cum sunt mirosită, apoi o limbă uriaşă a trecut delicat peste faţa şi hainele mele şi un răget aprobator a răsunat în incintă.

— Ea e Linda.

Şi ritualul s-a repetat aproape identic şi cu ea.

A urmat la rând Lidia şi abia atunci am îndrăznit să deschid ochii. Deşi era evident că cea numită Clara era şefa grupului, celelalte două femele se înghesuiau să ajungă cumva şi ele cât mai aproape de mine.

Colonelul spunea ceva şi am încercat să-l urmăresc:

— Sub comanda ta, urmează să lupte în Africa. Iar acolo, fără să fiu rasist, majoritatea albilor sunt de partea noastră. Din această cauză femelelor li s-a inoculat o puternică interdicţie de a face rău albilor, copiilor, femeilor şi celor care au un cip de recunoaştere prieten-duşman, ataşat în petliţe. Dar, mai presus de toate, li s-a implantat o supunere oarbă faţă de sergentul Amber Blood, care le va conduce în luptă. Mirosul e principalul mod în care te vor recunoaşte, dar totul e, de fapt, mult mai complex.

Am privit spre Clara şi am întins încet mâna spre ea. În ciuda celor aproape zece tone de oase şi muşchi pe care am apreciat că le avea, era plină toată de bunăvoinţă. Preţ de o clipă am avut impresia că va începe să se gudure pe lângă mine. Tot atunci am putut să îi

văd mai bine ochii, de mărimea unei farfurioare de cafea, şi m-am oprit, şocată de descoperire.

— Tyrannozaurii aveau ochii albaştri? l-am întrebat pe colonel, dar acesta a ridicat din umeri.

— Nimeni nu ştie ce culoare aveau ochii dinozaurilor. Dar, pentru a-i aduce puțin mai aproape de modul nostru de înțelegere, le-a fost inoculat puțin ADN de câine.

Am privit-o lung pe Clara cum scâncea, din dorința de a veni mai aproape de mine şi am întrebat, cuprinsă de îndoială:

— Ce fel de câine?

Colonelul a ezitat înainte de a răspunde, dar în cele din urmă a oftat şi a mărturisit:

— Husky siberian.

— ADN de husky siberian la un dinozaur care urmează să fie folosit pentru luptele din junglă?!

— N-a fost ideea mea! se apără colonelul, ridicând mâinile, defensiv. A fost ordin de sus. Dar de ce-ar fi asta o problemă?

— În copilărie am avut o femelă de husky siberian şi mi-a mâncat zilele cu încăpățânarea ei.

— Mda, e posibil, recunoscu colonelul parcă fără voia lui. Clara, ca şi celelalte surate ale ei, au uneori tendința să fie cam independente. Dar dacă ai avut un husky, cel puțin ştii cum să le iei.

Nu mai era nimic de spus. Poate genele de husky din femelele de dinozaur existau tocmai datorită fap-

tului că cineva îmi citise foarte bine biografia, aşa că nu mai aveam ce face şi, oricum, faptul era deja consumat.

Am bătut cu palma în picior şi puținele gene de husky siberian din imensa femelă de Tyrannosaurus Rex au pus în mişcare cele zece tone de muşchi şi oase, care au venit să se gudure pe lângă mine. Exact aşa făcea şi Bella mea, pe când eram o fetiță. Toată numai răbdare şi bunăvoință, până îți prindea slăbiciunea, apoi devenea pe neobservate din animal de companie, animal dominant. Cum învățase să ceară mâncare într-un mod care îmi rupea inima, în mai puțin de un an ajunsese obeză, astfel că doctorul veterinar îmi recomandase cu insistență cel puțin o oră de plimbare prin parc cu ea. Stătea răbdătoare să-i prind lesa, dar apoi se trântea pe covor şi refuza să se ridice de jos. Sunt convinsă că numai pentru a mă lămuri mai bine, învățase şi un simulacru de limbaj, astfel că spunea aproape inteligibil: *„Nu, Amber, nuuu!"*, tânguindu-se astfel fără încetare, până renunțam la ideea plimbării. După ce-i cedam mofturilor, mă privea inocentă şi-mi rupea inima încercând să-mi spună, în felul ei, *„Te iubesc, Amber!"*. Mama zicea că doar mi se pare, dar eu eram convinsă că exact asta spune.

Am privit oarecum înduioşată spre cele trei „fete" şi mi-am dat seama că destinul nostru avea să fie legat pentru totdeauna, deşi nimeni nu ne întrebase dacă vrem sau nu asta. Nici pe mine, nici pe ele.

M-am întors oftând spre colonelul Thompson:

— Şi-acum ce urmează?

A arătat tăcut spre camerele se supraveghere montate peste tot şi pe care abia acum le observam.

— Tot nu înțeleg, am spus şi atunci el a precizat:

— Şefii cei mari au văzut totul şi mai ales cum te-au primit tyrannozaurii. Probabil că nu mai sunt foarte interesați nici de tine şi nici de ei, acum, că v-ați comportat conform aşteptărilor. Vor urma câteva zile de adaptare, apoi veți fi transferați în Africa, la un batalion de menținere a păcii. Cel puțin aşa am auzit eu.

Chiar în acel moment i-a sunat telefonul şi, după ce-a ascultat câteva clipe, a răspuns cu un sonor:

— Am înțeles, să trăiți! Ne prezentăm imediat.

S-a întors spre mine şi a ridicat din umeri:

— Se pare că nu mai prevăd chiar aşa de bine viitorul cum făceam în tinerețe. Şefii vor, totuşi, să ne vadă acum.

A deschis uşa de metal şi i-am auzit pe cei trei dinozauri cum încep să scâncească:

— Spune-le „AŞTEAPTĂ", pe un ton ferm şi vor înțelege că te întorci, altfel vor face urât în lipsa ta.

Eram obişnuită să vorbesc cu animalele, ba aveam impresia că Bella, cățeluşa mea husky, înțelegea o bună parte din ceea ce-i spuneam, mai ales dacă-i convenea ce auzea. Dar să vorbesc cu nişte dinozauri? Mi se părea prea de tot, aşa c-am întrebat:

— Mă vor înțelege?

— În mod sigur. Mai ales dacă le comanzi clar şi rar. Vor înțelege ce le spui. Doar să nu folosești cuvinte complicate.

M-am întors spre cei trei dinozauri şi le-am vorbit rar, aşa cum te adresezi unor copii:

— AŞTEAPTĂ... Mă întorc imediat.

Au plecat capul când într-o parte, când în alta, ca şi cum ar fi analizat ce auziseră. Apoi Clara a fornăit supărată şi şi-a trântit îmbufnată cele zece tone pe podea, urmată de îndată de celelalte două.

M-am simțit înduioşată şi-am vrut să mă apropii de ele, să le consolez, dar colonelul m-a oprit:

— Nu face asta! Dacă îți simt slăbiciunea, ți se vor urca în cap şi n-o să te mai înțelegi cu ele în vecii vecilor. Trebuie să te porți cu ele dur şi intransigent, dar să nu le minți niciodată. Acum, hai să mergem, şefii devin nerăbdători.

Colonelul a închis uşa în urma noastră şi ne-am îndreptat spre clădirile administrative. Mă miram că ofițerul se referise la cei care ne aşteptau ca fiind şefi şi nu comandanți, aşa cum ar fi fost normal. Dar când am intrat în sala răcoroasă şi i-am văzut pe cei care ne aşteptau, mi-am dat seama de ce. Erau patru bărbați, dintre care numai unul purta uniformă. De general. Ceilalți erau civili. Stăteau cu toții la o masă lungă, lângă peretele din spate al camerei, şi mă priveau la fel de curioşi cum îi privisem eu pe dinozauri, de parcă nu mai văzuseră niciodată un sergent.

— Apropiaţi-vă, a spus un civil şi s-a ridicat. Era cărunt, cu un păr alb şi vâlvoi, mic de statură şi purta ochelari cu ramă groasă.

După felul cum l-au privit ceilalţi, mi-am dat seama că dincolo de grade şi ierarhii el era şeful, aşa că m-am apropiat şi m-am aşezat pe scaunul pe care mi l-a indicat. Colonelul a rămas în picioare lângă mine, lucru care m-a făcut să mă simt inconfortabil, dar, la urma urmelor, nu eu eram gazda.

— Deci, ţi-ai întâlnit fetele! a zâmbit domnul cu ochelari, privindu-mă în continuare curios. Să înţeleg că vă împăcaţi bine? Este esenţial să le înţelegi şi să vă împăcaţi bine, pentru că vei rămâne singură cu ele în junglă zile întregi. Au implementate o mulţime de comenzi şi aşteptăm un comportament complet previzibil de la ele. Colonelul Thompson, aici de faţă, îţi va încredinţa un manual de utilizare, ca să spun aşa, şi sunt sigur că te vei adapta de minune. Poate că nu ţi s-a spus, dar ai fost selectată dintre mii de candidate şi ai rămas singura potrivită pentru această misiune.

Generalul tuşi uşor şi spuse:

— Profesore Douglas, totuşi...

Civilul numit Douglas se întoarse mirat spre general, apoi se bătu cu palma peste frunte, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva important.

— Da, ştiu! Este o informaţie secretă, spuse el, dar nu părea cine ştie ce pătruns de importanţa faptului, pentru că mi-a aruncat, zeflemitor: Pe aici se pare că

toate sunt secrete. Dacă ar fi fost după militari, cred că ar fi trebuit să te legăm la ochi când te-am prezentat dinozaurilor, ca să nu-i vezi.

Lângă mine, colonelul aştepta răbdător şi mi s-a părut că e obişnuit cu mica scenetă care se juca în faţa mea. În timp ce profesorul Douglas vorbea în continuare, mintea mea fugea şi ea departe: oare chiar fusesem singura selectată din miile de candidate sau mai erau pe undeva una, două, trei sau mai multe ca mine, care urmau să instruiască dinozauri în beneficiul Armatei americane? Trebuia, de asemenea, să aflu când fusesem selectată cu adevărat, din moment ce „fetele" îmi recunoscuseră mirosul transpiraţiei?

Am ascultat, prefăcându-mă atentă, peroraţia lui Douglas, care a încheiat pe un ton mobilizator:

— Dar ştim că orice greutăţi vei întâmpina, le vei învinge, cu ajutorul colonelului Thompson, care te va seconda în tot ceea ce faci. Sper să nu ne dezamăgeşti şi să te achiţi cu brio de sarcina dumitale.

Cum părea că nu aşteptau altceva de la mine, am salutat şi am răspuns cu un răsunător:

— Da, să trăiţi!

Şi m-am întors spre ieşire, secondată, într-adevăr, ca o umbră, de colonel.

Capitolul 5

În culise

După ce am repetat procedura cu identificarea palmară şi oculară, am intrat iarăşi în hala imensă şi, de acolo, direct în cuşca dinozaurilor.

În măsura în care mă pot lăuda că recunosc cât de cât comportamentul animalelor, aş spune că femelele de tyrannosaurus s-au bucurat la vederea mea.

— Jos! le-a comandat colonelul Thompson, cu voce fermă şi cele trei s-au conformat, deşi mi s-a părut că am recunoscut o uşoară urmă de persiflare în atitudinea lor.

Bărbatul s-a îndreptat spre o cămăruţă pe care n-o observasem până atunci. Aflată într-un colţ al cuştii, părea mai degrabă o nişă, căci n-avea nicio uşă. Am zărit acolo un pat, un dulap, un mic frigider, o noptieră, o masă şi două scaune.

— Să luăm loc, a spus colonelul, trăgându-şi unul din scaune. Asta va fi locuinţa ta pentru următoarele săptămâni.

Am privit şocată în jur şi am descoperit o uşă în spatele căreia, probabil, se găsea o baie, dar în rest,

niciun pic de intimitate. Ca să nu mai spun de „fetele" mele care, profitând că nu fusesem atentă la ele, se târâseră puțin câte puțin şi acum ne priveau prin spațiul gol unde ar fi trebuit să fie uşa.

— Și-o să dorm aici?! am întrebat, oripilată. Şi dacă, într-o noapte, reptilele mele au chef de un mic-dejun matinal şi n-au altceva la îndemână decât pe mine?

Colonelul n-a răspuns. A tras un sertar al mesei, de unde a scos un teanc de acte şi un carnețel pe care a scris ceva, apoi le-a împins către mine.

„Aici nu suntem filmați, dar suntem ascultați! Fă un duş!" – scria pe carnețel, iar cu voce tare a spus:

— Nu sunt reptile, sunt dinozauri...

S-a îndreptat spre baie şi a dat drumul la duş, apoi s-a întors, lăsând uşa deschisă. Probabil credea că zgomotul duşului va împiedica înregistrarea discuției, aşa că am fost numai ochi şi urechi. Se părea, însă, că intenționa mai mult decât atât, pentru că mi-a făcut semn să tac şi să mă apropii de cabina de duş, apoi a continuat, cu voce tare:

— Vreau să te asigur că dinozaurii nu te vor atinge NICIODATĂ cu intenția de a-ți face rău. Dacă le e foame, mai degrabă se vor mânca între ei înainte ca măcar să se gândească la tine.

A ieşit din baie şi a privit gânditor spre animale, apoi mi-a făcut semn să intru. El a rămas lângă uşa deschisă.

— Am o groază de lucruri importante să-ți spun şi asta-i cea mai sigură modalitate.

Zâmbi şi se întoarse cu spatele, văzând că încercam să mă feresc.

— Crede-mă, eşti o fată drăguță, dar momentan sunt probleme mai importante decât pudoarea ta. Încearcă să mă asculți în timp ce duşul e pornit, pentru că am verificat şi nu se poate auzi nimic atunci când curge. Adevărata problemă este că şefii noştri sunt uneori paranoici şi mi se pare inuman să se comporte aşa, drept pentru care îți voi dezvălui câte ceva despre misiunea ta. Nu prea multe, dar suficient cât să te protejeze şi să-ți poți face treaba în siguranță.

Deja eram numai ochi şi urechi. L-am privit cum a scos o sticlă de apă din frigider, s-a uitat iar la dinozaurii care se înghesuiau în continuare în uşă şi erau cu ochii pe noi, de parc-ar fi înțeles ce vorbim. S-a apropiat apoi de cabina de duş şi a continuat:

— S-a hotărât, cu mulți ani în urmă, să se recreeze, pornind de la urme infime de ADN, câteva dintre ființele trecutului. Problema a fost că procedura în sine, ca şi aparatura necesară, costau mult mai mult decât se estimase şi atunci inițiatorul proiectului, profesorul Douglas, a implicat Armata. Dumnezeu mi-e martor că nici acum nu ştiu cum naiba a reuşit să-i aiurească în halul ăsta. Ce să faci cu un tyrannosaurus pe câmpul de luptă? Toată lumea a văzut filme cu dinozauri şi e greu de crezut că inamicii noştri vor arunca armele şi vor fugi, aşa cum au făcut pe vremuri soldații Romei când au văzut elefanții lui Hannibal.

I s-a părut că nu-l mai urmăresc, așa că a vrut să se asigure:

— Ştii despre ce vorbesc, nu? m-a întrebat.

— Da, am răspuns ezitând, parc-am văzut un film pe tema asta.

A clătinat din cap:

— Noroc cu Hollywood-ul, că mai aflăm şi noi câte ceva... Dar, ai dreptate, s-a făcut şi-un film şi dacă l-ai văzut, poate că-ți aminteşti cum fugeau soldații romani de elefanți. Nu fugeau de ei pentru că erau mari, ci pentru că nu mai văzuseră niciodată aşa ceva. Era o surpriză şi Hannibal a ştiut s-o exploateze de minune. Dar în cazul tyrannozaurilor, pe cine să mai surprinzi, când filmele despre ei au ajuns şi în ultimul cătun din China? Da, e-adevărat că profesorul i-a îmbunătățit, amestecând ADN de stegozaur, ca să le pună – frontal şi lateral – plăci osoase sub piele, ca un fel de exoschelet. Dar să fim serioşi! Asta-i poate ajuta contra unei rafale de mitraliere, dar nu contra unei grenade reactive. Şi-atunci, profesorul a scos asul din mânecă: a propus să fie folosiți de batalioanele de menținere a păcii din Africa. A reuşit să-i convingă pe unii din senatorii din Comisia de Apărare – șefii care distribuie fondurile – că, de fapt, ăsta ar fi numai începutul şi, în funcție de rezultate, va putea crea şi pterodactili purtători de rachete, velociraptori cu bombe cu auto-detonare... Doamne! Ar fi trebuit să-l auzi! Parcă era un bunic povestind basme nepoților...

Luă o înghiţitură de apă şi mă privi ţintă:

— Ce-ţi spun acum e strict secret şi trebuie să uiţi c-am stat de vorbă vreodată pe tema asta. Din ce-ţi voi zice, reţine doar cât ţi-e util pentru a supravieţui: există încă trei plutoane de dinozauri, formaţi tot din tyrannosauri femele şi conduşi tot de fete sergenţi, aşa ca tine. Ele sunt deja repartizate la batalioane şi până acum au dat rezultate bune. Fără surprize şi fără probleme. Dar despre altceva vreau să-ţi zic. „Fetele" tale sunt cu totul speciale.

M-am aplecat şi eu spre el, uitând că sunt dezbrăcată, şi l-am întrebat tot în şoaptă:

— În ce fel sunt „speciale", domnule colonel?

— Proiectul ăsta ultrasecret se numeşte Pandora 3. A existat şi-un proiect Pandora 1, în care toate animalele au murit din cauze necunoscute, încă din primele zile. Se încruntă, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva neplăcut, apoi continuă: A urmat, bineînţeles, şi-un Pandora 2, în care animalele implicate au fost ucise pentru că deveniseră prea sălbatice şi de nestăpânit. Am învăţat, însă, din primele eşecuri şi acum se pare că Pandora 3 este un succes deplin.

— Şi-atunci, în ce fel sunt ele speciale? am arătat înspre dinozaurii care ne priveau cu atenţie.

— Am fost singurul specialist din partea Armatei care avea cât de cât cunoştinţe în domeniu şi am fost admis să colaborez şi să urmăresc lucrările profesorului Douglas. L-am asistat la crearea fiecărui exem-

plar din primele trei seturi de dinozauri, dar la ultimul a aranjat în aşa fel încât să fiu plecat în Africa, să verific mediul în care vor trăi şi vor lupta animalele. Să aflu dacă se pot descurca numai în savană sau sunt operaţionali şi în junglă. Părea un motiv rezonabil. Numai că, la întoarcerea din Africa, am aflat că dinozaurii tăi fuseseră deja programaţi. Am observat imediat unele schimbări din secvenţele genetice şi mi-a spus că a introdus în plus gene de husky siberian, pentru o adaptare suplimentară. Dar ştiu că mai există o secvenţă suplimentară acolo, pe care n-am reuşit s-o identific.

— Ce anume, domnule colonel? am întrebat, încordată.

— Nu ştiu, a ridicat el din umeri, dar îţi las numărul meu de telefon şi, dacă observi orice fel de comportament anormal la ele, te rog să mă suni, să stăm de vorbă şi să clarificăm lucrurile. În cele din urmă voi rămâne singur în laborator şi-atunci sper să pot afla despre ce e vorba. Vreau doar să-ţi spun că tot ce se petrece în cuşcă este filmat cu sonor. Singura excepţie e această cameră, unde se înregistrează doar sunet. Dacă ai ceva mai deosebit să-mi spui, aici este locul s-o faci.

S-a întors să plece, dar şi-a amintit ceva:

— Nu c-ar fi foarte important, dar să ştii că atât ruşii, cât şi chinezii, au tyrannosaurii lor. Nu cunoaştem încă modul în care îi folosesc, dar încercăm să aflăm.

Pe de altă parte, israelienii stau pe margine şi ne spionează cercetările, atât pe-ale noastre, cât şi pe-ale ruşilor. Din câte ştim, n-au obținut încă dinozauri. Nu pentru că n-ar putea, ci pentru că aşteaptă să vadă care-s mai reuşiți.

Mi-a făcut semn că discuția s-a încheiat şi a închis uşa cabinei de duş. Am terminat curând, m-am şters, m-am îmbrăcat și am ieşit și eu. Mi-am luat de la frigider o sticlă cu apă.

Colonelul Thompson mi-a indicat carnețelul cu comenzi:

— Acum, hai să-ți explic cum funcționează lucrurile pe-aici. Uite, în carnețelul ăsta sunt cincisprezece comenzi standard care au fost implementate dinozaurilor şi care sunt folosite şi în dresajul câinilor. Dacă ai avut câine, îți va fi foarte uşor să te descurci cu ele.

Fusese o zi tare lungă şi oboseala cred că-şi spunea cuvântul în mod vizibil, aşa că, după o vreme, colonelul m-a iertat de alte lecții şi s-a retras. Am redus lumina în ceea ce avea să fie locuința mea vreme de câteva săptămâni şi m-am întins pe pat, pentru un somn binemeritat.

Capitolul 6

Adaptarea

Au urmat patru săptămâni dure de adaptare şi n-aş greşi deloc prea mult dacă le-aş denumi „de confruntare". Asta pentru că m-am convins foarte repede că femela dominantă a grupului, Clara – pentru că numai ea conta cu adevărat – la fel ca Bella, fosta mea căţeluşă husky, îmi testa în permanenţă limitele, ca să afle până unde-i dădeam voie să ajungă. Niciodată, dar niciodată, nu am putut să las garda jos în aceste săptămâni şi să pot spune, împăcată: „Gata! De azi încolo este o fată de treabă şi mă va asculta orbeşte!" Da, mă asculta orbeşte, dar simţeam că, în timp ce îndeplinea ordinul meu – cu entuziasm sau în silă, depinde dacă se potrivea sau nu cu ce avea ea chef în acel moment – în spatele ochilor ei albaştri se găsea o minte lucidă şi iscoditoare, care încerca să eludeze comanda primită sau, dacă nu pe asta, măcar pe cea viitoare.

A doua zi după sosirea în hangar am primit o motocicletă Gravi. Până atunci doar auzisem de ele şi am fost îndemnată de colonelul Thompson să ies pe câm-

pul din spatele hangarului şi să mă obişnuiesc cu ciudatul meu pluton. Armata cumpărase şi împrejmuise mii de hectare din preria statului Texas, pe care puteam să ne tot antrenăm fără să fim văzute de nimeni. La început, totul a părut mai mult o joacă: eu încălecam pe gravimotocicletă, o urcam până pe la patru-cinci metri, ca să fiu la nivelul ochilor dinozaurilor, şi porneam la drum. Le-am testat astfel viteza şi am aflat că cel mai bine se simţeau la 40 de kilometri pe oră, deşi se puteau ţine după mine chiar şi după ce acceleram la 80 de kilometri pe oră. Dar numai pentru câteva minute şi, dacă îndrăzneam cumva să accelerez mai mult, se opreau toate trei şi scoteau nişte răcnete asurzitoare, pline de frustrare, până mă opream. Se enervau şi mai mult atunci când mă ajungeau şi vedeau că eu eram cu gura până la urechi faţă de neputinţa lor. Într-o zi, Clara a fost atât de furioasă pe gravimotocicletă încât numai faptul că eu eram în şaua ei a salvat-o de la distrugere, pentru c-o tot lovea înverşunată cu labele din faţă, până când am fost nevoită să-i comand să se astâmpere.

Pentru că, la urma urmei, erau animale de pradă, în cele din urmă a trebuit să le testez şi instinctul de prădător. Pentru asta, la o distanţă de câţiva kilometri de hangar au fost lăsate libere câteva vite. Le-au simţit de cum le-am dat drumul şi abia am putut să le mai controlez. Totuşi, când au ajuns lângă ele, s-au oprit toate trei şi au întors capetele uriaşe spre mine. Am

privit cu inima îndoită spre cele trei văcuțe care fugeau înspăimântate şi am ordonat: *ATACAȚI!*

Nu-mi păsa dacă eram filmată sau nu de vreo dronă din înaltul cerului. M-am îndepărtat scârbită, să nu le văd cum doboară şi mănâncă vacile. Am aşteptat ceva mai departe să-şi termine festinul şi când s-au apropiat, vesele şi fericite, a trebuit să mă prefac încântată pentru ele şi să ne continuăm antrenamentele, încercând să nu mă uit la boturile lor însângerate.

Câtă vreme erau în cuşcă, mâncarea le era adusă de câțiva soldați de la intendență, cu nişte cărucioare. Faptul că li se aducea carnea gata tranşată făcea întregul proces ceva mai uşor de suportat. Dejecțiile lor, care miroseau îngrozitor, le adunau din cuşcă aceiaşi soldați şi nu mă mira deloc că purtau măşti de tifon cât timp se ocupau de treaba asta. Spre deosebire de Bella, care mânca şi altceva în afară de carne, „fetele" mele erau carnivore adevărate şi respirația lor mirosea îngrozitor. Nu de puține ori mă trezeam noaptea simțind că mă asfixiez de la miros. Atunci, fără să deschid ochii, ştiam că şefa grupului, Clara, reuşise iarăşi să-şi bage jumătate din botul imens în cămăruța mea. Trebuia să mă dau jos din pat, să o duc la o distanță suficientă şi să-i comand de câteva ori „*CULCAT*", până când se trântea bosumflată pe jos, urmată de Linda şi Lidia. Dar nu eram sigură că după ce aveam să închid ochii nu se vor târî iarăşi, pas cu pas, spre locul unde dormeam.

— Va trebui să mai repetăm de câteva ori testul cu vânătoarea vitelor, mi-a spus într-o zi colonelul Thompson, dar eram decisă să testez şi eu limitele până unde puteam merge, aşa c-am replicat:

— Nu e cazul, domnule colonel! S-au descurcat perfect. Să nu uităm că vom fi trimise într-o misiune de pace, nu una de pedeapsă. Nu vreau să se obişnuiască prea mult să vâneze din mers şi nici să ucidă.

— Mda... Fie cum zici tu.

Abia atunci mi-am dat seama că cei care propuneau testele şi antrenamentele nu ştiau nici ei prea bine ce să ceară de la noi.

Testul cel mai greu mi s-a părut atunci când câțiva soldați au tras în ele. Eu trebuia să stau cât mai aproape de ele şi să le strunesc în cazul în care ar fi avut intenția să se repeadă la colegii mei. Din fericire, fetele s-au descurcat admirabil şi au rezistat cu stoicism rafalelor de gloanțe care le-au lovit platoşele. Mai degrabă mi-a fost mie frică, auzind cum îmi țiuiau pe lângă urechi gloanțele care ricoşau din ele.

Un medic veterinar le-a verificat pielea, după partida de tir, şi a rămas uimit când a observat că doar câteva gloanțe se opriseră în platoşă, restul ricoşaseră sau căzuseră pur şi simplu pe sol. Le-a extras gloanțele din platoşele osoase, cu un cleşte, Lindei i-a cusut un petic de piele care atârna, dar în rest n-a fost nicio problemă şi toată comisia a fost foarte mulțumită de rezultatele exercițiului.

Adevărata încercare a început când a apărut plictiseala monotoniei exerciţiilor, motiv pentru care am început să-l întreb aproape zilnic pe colonelul Thompson despre plecare.

— Am fost adusă aici cu-atâta grabă, de-am avut impresia că se scufundă Africa fără noi şi-acum ne fugăriţi toată ziua de colo-colo, fără să facem nimic, i-am spus colonelului într-o dimineaţă, pe când ne pregăteam pentru o nouă rundă de antrenamente.

— Te-am adus aşa de repede pentru că a fost necesar s-o facem. „Fetele" tale fuseseră programate să asculte de cineva ca tine, dar care întârzia să apară, lucru care le făcea atât de nervoase, încât abia ne mai înţelegeam cu ele. Dovadă că, imediat ce-ai venit, s-au calmat şi au devenit rezonabile. Dar mult nu poate să mai întârzie nici plecarea voastră...

După ce-am ieşit din hangar, m-a urmat şi el câţiva paşi şi mi-a spus, pe un ton confidenţial:

— E posibil să plecaţi chiar mâine la Port Arthur. De câteva zile vă aşteaptă acolo distrugătorul Momsen.

— Dacă tot s-a hotărât cu ce mergem, atunci de ce nu plecăm odată?

Colonelul a aruncat priviri alerte jur-împrejur, apoi s-a aplecat spre mine şi a murmurat:

— Plutonul de dinaintea voastră a plecat cu un cargou şi, din cauza duratei călătoriei şi a căldurii, unul dintre dinozauri a murit pe drum. S-a hotărât ca voi

să plecați cu un distrugător, care va scurta drumul până în Africa cu patru zile.

Am ridicat nedumerită din umeri şi colonelul a continuat:

— Trebuie aduse modificări distrugătorului, pe care Marina nu le priveşte cu ochi buni. Abia ieri a venit aprobarea înlăturării tunului de la provă şi construirea unei cuşti în locul lui, suficient de mare încât să-ți încapă fetele. Se va lucra toată noaptea şi există speranța ca mâine dimineață lucrările să fie gata...

A plecat înainte de a-mi termina stocul de întrebări, dar a avut dreptate. A doua zi dimineață am fost anunțată că trebuie să ne pregătim de plecare.

Capitolul 7

Îmbarcarea

Pentru că nu exista o cuşcă mobilă în care să încapă toți dinozaurii, s-a hotărât să plecăm pe jos, dar abia spre seară, evitând pe cât posibil drumurile circulate. După ce s-a marcat pe hartă traseul de 200 de kilometri dintre Unitatea Teritorială 43 şi Port Arthur, pe la opt seara am pornit la drum. Se planificase să mergem 40 de kilometri într-o oră, dar, cum se întâmplă de obicei, planurile nu s-au potrivit cu ce am întâlnit pe teren. Câteva garduri apărute peste noapte şi pe care a trebuit să le ocolim – nu pentru că eu, cu gravimotocicleta, sau fetele mele n-am fi putut să le trecem, dar ar fi rămas urme care ar fi ridicat semne de întrebare şi ar fi urmat probleme cu proprietarii. Aşa că am preferat să le lăsăm intacte și să alegem un drum mai lung, chiar dacă a durat mai mult. Când am intrat în rada portului, am constatat că toată circulația din port fusese sistată. Docherii din schimbul trei fuseseră trimişi acasă, aşa că, pe la ora două din noapte, când am ajuns lângă distrugător, n-am zărit nici țipenie de om, în afară de marinarii de cart. Am oprit gravimo-

tocicleta pe chei, m-am apropiat de puşcaşul marin de la pasarelă şi l-am salutat:

— Sergent Amber Blood! Solicit permisiunea să urc la bord.

Tânărul mi-a răspuns la salut şi a răspuns tare, probabil ca şi cei de pe punte să audă:

— Sergentul Amber Blood are permisiunea să urce la bordul USS Momsen.

Apoi adăugă încet, numai pentru mine:

— Căpitanul vă aşteaptă.

Am ridicat ochii şi am văzut câteva siluete în alb, apărute ca prin minune în capul pasarelei. Toți erau serioşi şi rezervați, dar unul părea mai supărat decât ceilalți şi mi-am dat seama că trebuia să fie căpitanul. Dacă n-aş fi fost avertizată de colonelul Thompson că voi fi primită cu ostilitate la bordul distrugătorului, poate nici n-aş fi observat atmosfera din jurul meu, preocupată cum eram de fetele mele. Dar trebuia să le dau şi marinarilor dreptate, mai ales când am înțeles că ei considerau degradantă transformarea distrugătorului lor într-un simplu cargou, indiferent cât de special era transportul. Iar faptul că fuseseră forțați să renunțe la tunul lor de mare calibru fusese umilința supremă, percepută de toți drept o adevărată emasculare, după cum avea să-mi mărturisească secundul, mai târziu, în timpul traversării Atlanticului.

Dar nu aveam vreme să-mi fac astfel de probleme pentru că, pe chei, fetele mele deveneau neliniştite.

Dacă la început cheiul fusese pustiu, acum se adunau în jurul lor, apărând ca de nicăieri, militari de diferite grade şi, dacă n-ar fi fost atât de fioroase, sunt sigură că s-ar fi apropiat să-şi facă şi câte un selfie. Colonelul Thompson încerca în zadar să-i împiedice să le facă fotografii, dar eu vedeam de pe punte chiar şi pe poliţiştii militari, care ar fi trebuit să interzică fotografiatul, făcând câte o poză atunci când credeau că nu-i vede nimeni. Secretul existenței dinozaurilor era compromis demult şi mi s-a spus că se renunțase la ideea de a le ascunde existența. Însă se încerca, din câte am înțeles, să se păstreze ascunsă măcar destinația, deşi, fiind vorba de forțe de menținere a păcii, cărora li se făcea destulă publicitate, era greu de crezut că se va reuşi asta. Batalionul la care urma să fiu alocată nu fusese transferat forțelor ONU de menținere a păcii, ci rămăsese sub comandă americană tocmai din cauza dinozaurilor.

— Sergent Blood, hai să le urcăm odată, că devin tot mai nervoase! a strigat colonelul Thompson.

Am privit cutia metalică ce acoperea partea din față a punții şi i-am strigat:

— Imediat, domnule colonel, doar să le verific adăpostul.

M-am îndreptat spre cuşca improvizată acolo, urmată îndeaproape de secund. Bineînțeles, aceasta era mai mică decât cea de la bază, dar nu credeam că vor fi probleme pentru numai zece zile, cât speram să du-

reze traversarea. Cuşca din interiorul adăpostului avea barele mai subţiri, dar nici asta nu reprezenta o problemă: barele existau pentru a le arăta dinozaurilor că acolo-i o limită şi nicidecum pentru a-i opri. Acum, că le cunoşteam forţa, eram convinsă că nici de-ar fi fost de trei ori mai groase, nu le-ar fi putut opri, dacă şi-ar fi pus în gând să iasă. Am privit spre tavan şi l-am întrebat pe secund:

— Acesta se poate da la o parte?

— Da, aşa am înţeles. Dar de ce am face asta?

M-am întors încet spre el. Sub privirea-mi scrutătoare, mi s-a părut că roşeşte uşor şi m-am gândit atunci că plictiseala călătoriei avea o şansă de a se reduce puţin. Comanda el o mulţime de marinari, dar în mod sigur „mama dinozaurilor" îl intimida vizibil. Cei de la bază fuseseră prea obişnuiţi cu dinozaurii pentru a le mai trece prin cap să-mi născocească porecle, dar marinarii în mod sigur n-aveau să mă ierte. Mai ales când aveau să afle că unii dintre ei vor fi nevoiţi să-i hrănească zilnic şi să le strângă fecalele, pentru a le arunca în mare.

Mi-am luat privirea de la secund şi am arătat spre pasarela care unea vasul de ţărm:

— Cred că podişca aia a voastră n-o să reziste greutăţii fetelor mele. Fiecare dintre ele cântăreşte peste zece tone.

— Am înţeles, spuse secundul, scărpinându-se în bărbie. Şi-atunci, cum le aducem la bord?

— Ne trebuie un trailer şi o macara, am cerut.

Peste nici cinci minute, pe chei a apărut un trailer, apropiindu-se de dinozauri. Ducea pe platformă o cuşcă suficient de mare încât să încapă fără probleme un dinozaur în ea. Din spatele clădirilor, uruind, a intrat în peisaj şi o macara portuară. Câţiva soldaţi au agăţat cabluri groase de cuşcă şi macaraua a ridicat-o de pe platforma trailerului şi a aşezat-o pe chei, cât mai aproape de dinozaurii care o priveau neliniştiţi.

M-am apropiat de balustrada vasului. Colonelul Thompson încerca să o convingă pe Clara să intre în cuşcă. După câteva tentative eşuate, a ridicat neputincios din umeri şi a strigat spre mine:

— Nu merge! Nu vrea şi pace!

Mi-am dat seama că femela era distrasă de mulţimea zgomotoasă din jurul ei, cu care nu era deloc obişnuită.

— Domnule colonel, am strigat, opriţi un om, doi, să prindă cablurile, iar pe restul trimiteţi-i la plimbare. Într-un loc unde să nu fie văzuţi şi auziţi de fete.

Printre cei vizaţi erau şi ofiţeri cu grade superioare şi am văzut încurcătura de pe chipul colonelului. Aşa că m-am aplecat peste balustradă şi am strigat la el:

— Daţi-mi mie voie!

Apoi m-am deplasat de-a lungul balustradei până am ajuns în dreptul Clarei. În liniştea care se aşternuse, am strigat tare comanda:

— Clara!

Femela dominantă a ridicat privirea și m-a zărit. A scos un sunet de recunoaştere, care semăna cu un fel de „Mâh?"

— Atenție la mine! am rostit răspicat şi toate trei şi-au întors capetele uriaşe spre balustrada unde mă aflam.

— Nu face asta, sergent Blood! a strigat colonelul Thompson, realizând la ce soluție mă gândisem. Aşteaptă puțin şi-am să-i conving!

M-am prefăcut că nu remarc semnele disperate ale colonelului. Cele trei femele mă priveau cu atenție. Mi-am pus palmele peste urechi, apoi am strigat la ele, scurt:

— *SUNET!*

O sută de lei scoțând răgete simultan la o sută de antilope n-ar fi putut produce un sunet mai pătrunzător. Efectul fu instantaneu. Pentru a-şi putea etala performanțele vocale, dinozaurii simt nevoia să-şi deschidă la maximum boturile imense, expunându-şi toți cei 60 de dinți, unii lungi de 30 de centimetri. Colonelul Thompson îmi spusese cândva că măsuraseră intensitatea sonoră a urletului dinozaurilor, în cursul testelor, când le dădusem comanda *„SUNET"*, şi rezultatul se situase în jurul a 130 de decibeli. Mai dispuneam de o comandă de rezervă, cuvântul *„ȚIPĂT"*, iar colonelul mă asigurase că în cazul acela se depăşise 140 de decibeli, pentru că aparatul de măsură era etalonat numai până la această mărime şi fusese decali-

brat de urletul animalelor. Am preferat numai prima comandă, fiindcă voiam doar să-i alung pe curioși de lângă fetele mele, nu să îi bag în spital.

Locul s-a golit în câteva secunde. Ca potârnichile, cu toții au căutat să se pună la adăpost, fără să mai țină seama de grade sau ierarhii. Eliberarea aceasta de energie mi-a calmat şi fetițele, pentru că, după ce și-au terminat sceneta s-au aşezat cuminți pe chei şi au privit nevinovate spre mine.

Colonelul Thompson se străduia s-o convingă pe Clara să se ridice în picioare şi s-o bage în cuşcă, dar aceasta îl privea cu indolență. Mai observasem acest lucru de câteva ori: când eram prezentă, ele refuzau să asculte comenzile altcuiva, chiar dacă-l cunoşteau.

— Nu vor! ridică iarăși din umeri colonelul. Pur și simplu nu mă ascultă!

M-am întors spre secund, care, deşi se găsea la adăpostul balustradei, se schimbase puțin la față:

— Asigurați-vă că acoperişul cuștii e dat la o parte. Eu cobor şi voi intra în cuşca mobilă, cu fiecare dinozaur, până când vor fi transferați.

— Am înțeles, se execută secundul şi porni spre cuşcă, dar întoarse capul după numai câțiva paşi: Dar nu-i periculos? Vreau să zic, nu există riscul să devină violenți când se vor vedea ridicați în aer?

— Tot ce se poate, am spus, cu o mină serioasă. Posibil să mă şi muşte, dar sper să mai rămână vreo bucățică şi pentru tine, dacă ți-ai pus ceva în gând.

Respectul meu pentru Marina americană a sporit enorm după acest episod, pentru că, în ciuda faptului că gluma li s-a părut bună, cei câțiva marinari care-au asistat la schimbul nostru de replici n-au schițat nici măcar un zâmbet. Cel puțin nu cât timp eu şi secundul am fost de față. Aş fi vrut să fie şi mama aici, să vadă cum pot eu să fac să roşească un ofițer al Marinei americane.

Am coborât pe pasarelă urmărită de zeci de ochi, ascunşi bine după clădirile de pe chei. Am luat-o de „mână" – de fapt de laba din față – pe Clara şi am intrat în cuşcă. Am aşteptat să fie zăvorâtă, apoi i-am făcut semn macaragiului că poate să ne ridice.

Clara, privind atentă la mine, a fost neaşteptat de liniştită tot timpul cât am fost transbordați şi la fel s-a întâmplat şi cu celelalte două.

Fără îndoială că aglomerația din jurul lor fusese motivul pentru care dinozaurii îşi pierduseră răbdarea pe chei, lucru de care trebuia să țin seama pe viitor, dacă nu voiam să am surprize. Am băgat la cap că iubeau rutina şi nicidecum insolitul, ceea ce mi se părea de mirare pentru nişte animale de pradă ca ele. După ce le-am instalat în cuşca de pe distrugător, am verificat instalația de aer condiționat din cutie, orificiile de aerisire şi dispozitivul prin care dinozaurii urmau să fie hrăniți. Mulțumită de cele constatate, am fixat temperatura la 22 de grade Celsius, apoi am ieşit pe punte şi m-am apropiat de pasarela navei, dar n-am

coborât, deoarece colonelul Thompson mi s-a părut foarte grăbit să plece.

S-a urcat în viteză într-un jeep şi mi-a strigat din mers:

—Te sun şi-o să mai vorbim!

Jeep-ul a cotit scurt după o magazie. Deşi nu mi-a venit să cred, am realizat că rămăsesem singură cu trei dinozauri pe cap. Bine, colonelul avusese un motiv foarte întemeiat să spele putina – fiindcă nu cred că dorea să dea socoteală pentru spaima ofițerilor superiori de pe chei, când fetele se dezlănțuiseră – însă nu mi se părea deloc în ordine să mă lase aşa, singură.

M-am împăcat însă cu situația, deşi mi-ar fi plăcut să mă mai însoțească niște oameni din vechea echipă, obişnuiți să se poarte cu dinozaurii, măcar pe perioada traversării oceanului.

Capitolul 8

Călătoria peste ocean

După ce distrugătorul s-a îndepărtat încet de țărm și a prins treptat viteză, în timp ce ocolea peninsula Florida, am solicitat secundului – căpitanul vasului încă se ferea de mine şi era clar că evita pe cât posibil să discute direct – să adune oamenii care urmau să se ocupe de hrănirea dinozaurilor şi de strângerea excrementelor lor. I-a chemat pe cei douăzeci de infanterişti marini într-o sală şi, după ce zumzetul vocilor a încetat, am luat loc la masa din față, alături de secund şi de un locotenent de la puşcaşii marini.

După ce ofițerul m-a prezentat, am început să vorbesc, încercând să fiu cât mai concisă, dar, în același timp, vorbele mele să nu sune a ordin:

— Nu ştiu cum vă organizați, dar sunt necesare două echipe. Una să hrănească dinozaurii dimineața, la ora 08:00, cu trei carcase de porc pentru fiecare, iar seara, la ora 20:00, cu alte trei. Cealaltă echipă va colecta dejecțiile şi le va arunca în ocean. Ambele operațiuni se vor face doar în prezența mea. Pentru siguranța dumneavoastră.

M-am uitat la ei şi am observat că vorbele mele nu stârniseră cine ştie ce încântare, dar nici nu mă aşteptam la asta, aşa că am continuat:

— Pentru echipa care va hrăni animalele, e foarte important să scoateți carcasele de la congelator din timp, pentru a avea vreme să se dezgheţe complet până când vor fi servite.

Le-am mai explicat câteva amănunte, dar vedeam, fără putință de tăgadă, că nu prea mă luau în serios. În parte, datorită gradului meu, iar mai apoi pentru că eram femeie şi aveam doar douăzeci şi unu de ani. Secundul mi-a explicat abia după şedință că cele două plutoane de puşcaşi marini îmbarcați pe distrugător făceau parte dintr-un batalion disciplinar, unde ajunseseră pentru diferite fapte reprobabile. După cum se vedea, nici şefii lor nu luau foarte în serios misiunea de a însoți nişte dinozauri peste ocean. Dovadă, calitatea oamenilor desemnați să facă asta.

Că stăteau prost cu disciplina, am remarcat imediat ce am terminat de vorbit şi i-am rugat să pună întrebări.

— Sergent Clavell, se prezentă unul dintre ei şi întrebă, răşchirându-se indolent pe scaun: Conduc echipa de hrănire săptămâna asta şi vreau să-ntreb ce s-ar întâmpla dacă am uita să decongelăm complet carcasele de porc? La urma urmelor, am cam văzut ce dinți au. Nu cred c-ar fi o problemă pentru ei să le mănânce aşa.

Era evident că pentru el nu era important să afle răspunsul, ci să mă pună pe mine în încurcătură. Devenisem, însă, mult mai sigură pe mine de când mă ocupam de dinozauri şi mult mai tupeistă. I-am răspuns exact aşa cum merita:

— Pentru că acum 65 de milioane de ani, când se presupune c-a trăit acest tip de dinozauri, nu existau congelatoare şi stomacul lor nu e obişnuit cu acest tip de hrană. E foarte posibil s-o mănânce congelată şi să nu aibă nimic. Dar e şi foarte posibil să se îmbolnăvească şi să moară. Valoarea de inventar a unui dinozaur e de numai 42 de milioane de dolari. Și zău că n-aş vrea să mă aflu în situația de a fi acuzată de moartea unuia dintre ei, iar pe urmă să fiu obligată să-l mai și plătesc, aşa că, hai să nu facem experimente de felul ăsta. Clar?

Se vedea bine c-ar mai fi vrut să zică ceva, dar locotenentul de lângă mine îi făcu semn să tacă. Individul se potoli, dar de lângă el se ridică altul. Avea o mutră scârbită şi vorbi parcă în silă:

— Eu sunt şeful echipei de scormonitori în rahat şi vreau să ştiu de ce nu putem să-i lăsăm în rahatul lor zece zile, cât durează călătoria? Doar n-or să se îmbolnăvească şi din asta? Și nu cred c-aveau puşcaşi marini acum 65 de milioane de ani, care să le strângă mizeria.

M-am uitat la gradul lui şi am văzut că era sergent-major. I-am răspuns cât de politicos am putut:

— Aveți perfectă dreptate, domnule sergent-major. N-aveau puşcaşi marini care să le strângă rahatul, dar nici nu-i ținea nimeni în cuşti. Aveau o junglă întreagă unde să-şi facă nevoile.

Sergentul-major rânji impertinent şi întrebă:

— Şi totuşi, ce se-ntâmplă dacă uit într-o zi să vin cu echipa să facem curat după ei?

Am ridicat din umeri şi am spus:

— Eu am patul chiar în cuşca dinozaurilor. Probabil că voi suporta mirosul o zi, două. Apoi mă voi interesa unde ai patul şi voi veni cu dinozaurii să-şi facă nevoile acolo, pe rând.

Gluma mea, chiar dacă proastă, s-a bucurat de aprecieri. Toată sala a izbucnit în râs, mai puțin sergentul-major, care m-a fulgerat cu o privire întunecată. Aveam o presimțire rea în legătură cu el, dar problemele cu dinozaurii m-au făcut să uit de atitudinea lui.

După numai două zile, am trecut printr-o furtună tropicală şi tangajul puternic a făcut ca fetițele mele să aibă rău de mare. Da, oricât ar părea de ciudat şi oricât erau de fioroase, sufereau şi ele, la fel ca mine. Şi s-a întâmplat nu de puține ori să vomite ce mâncaseră, iar echipa de curățenie să capete dublu de lucru. Privirile înfuriate aruncate de soldații din echipă mă făceau să mă simt vinovată, deşi n-aveam practic nicio vină. Norocul nostru a fost că, după alte două zile, furtuna s-a oprit ca prin farmec şi, pe măsură ce ne-am apropiat de Ecuator, oceanul a devenit tot mai calm,

iar temperatura a crescut spre cote alarmate. Aparatele de aer condiționat abia făceau față. Dacă le setam la maximum, făceau un zgomot care-mi deranja teribil dinozaurii.

Într-una din seri, după ce totul se liniştise şi chiar şi fetițele se aşezaseră pe podeaua metalică a cuştii, m-am pomenit că mă vizitează secundul. Credeam că e o vizită oficială, dar el, după ce s-a văzut intrat, a scos o sticlă de şampanie şi două pahare. Am făcut ochii mari şi a trebuit să-mi explice:

— De obicei se organizează un adevărat botez la trecerea Ecuatorului, pentru cei care nu l-au trecut niciodată. Dar căpitanul a hotărât să nu îl mai organizeze de data asta.

L-am poftit să ia loc la mica masă din sălița de lângă cuşcă. Alături aveam şi patul nefăcut, dar ofițerul nu păru să-l bage în seamă. În timp ce desfăcea sticla, i-am zis:

— Am impresia că şeful tău tot nu mă poate suferi...

A ridicat din umeri:

— Așa e. Crede că din cauza ta şi a animalelor tale, vasul i-a fost mutilat, lăsat fără tun. A privit apoi într-o parte şi a continuat: Botezul Ecuatorului l-a anulat, însă, din cauza puşcaşilor marini... Sunt indivizi de cea mai joasă speță și căpitanului îi era teamă că dacă le-ar fi dat de băut, nu i-ar mai fi putut stăpâni. Ar trebui să ai grijă cu ei. Unii dintre marinari i-au auzit vorbind foarte urât despre tine...

Clara fu atrasă de zgomotul dopului sărit brusc din sticlă şi se apropie de noi până la gratiile cuştii. Văzând că nu se-ntâmplă nimic, rămase în picioare, privindu-ne atentă.

În timp ce turna în pahare, secundul continuă:

— Ca să nu mai spun că echipajul avea programat în această perioadă campionatul de volei între marinari şi puşcaşi.

— Şi cu ce-i împiedică prezența mea?

A arătat spre podeaua metalică pe care se vedeau câteva linii trase cu vopsea:

— Terenul de volei este chiar sub cuşcă...

Am strâns din buze și am dat din cap, tăcută. Mă lămurisem.

Secundul a zâmbit şi a ridicat paharul:

— Să uităm de astea şi să-nchinăm pentru... Chiar aşa, pentru ce?

Am privit spre Clara şi spre ochii ei albaştri care ne urmăreau fără să clipească. Și am spus:

— Pentru viitor... pentru un viitor fericit...

Secundul a aprobat, a ciocnit cu mine şi a dat băutura pe gât:

— Pentru un viitor fericit... orice-o fi însemnând asta.

Am băut şi eu şi am închis ochii, savurând finețea șampaniei. Mi-am amintit, deodată, vorbele colonelului Thompson: *„Tu poți dormi liniştită când eşti singură cu dinozaurii, pentru că te vor păzi ca pe ochii din cap, dar*

să nu-ți slăbești o clipă atenția dacă mai este cineva cu tine, pentru că nu știi ce le poate trece prin cap".

Secundul, drăguțul de el, văzându-mă relaxată, a considerat că-i momentul să treacă la romantism și a ocolit repede masa, încercând să mă sărute.

Un zgomot infernal m-a făcut să deschid speriată ochii. Secundul se găsea la doar câțiva centimetri de fața mea, iar Clara, care zdrobise gratiile cuștii ca pe o pânză de păianjen, avea botul imens cam tot la acea distanță de capul ofițerului.

— STAI! am strigat și am ridicat palma spre botul Clarei, oprind-o în ultima clipă. ÎNAPOI!

Și-a retras cei 60 de dinți înapoi în cușcă, în mod clar nemulțumită, iar eu am scuzat-o:

— S-a speriat, sărăcuța. A crezut că vrei să-mi faci rău...

Secundul era alb la față. Respira adânc pentru a-și reveni și chiar a avut puterea să încerce un zâmbet, în colțul gurii.

— *Ea* s-a speriat, sărăcuța?! exclamă, cu glas tremurător. Eu ce să mai zic, atunci?!

L-am privit în ochi, apoi i-am cuprins fața în mâini și l-am sărutat lung pe buze, dar uitându-mă cu coada ochiului la Clara, care mârâia revoltată.

Apoi l-am condus pe amorez până la ușa cutiei metalice și, spre onoarea lui, a mers pe picioarele sale fără să tremure prea tare. În ușă a găsit forța să-mi zâmbească larg și m-a întrebat:

— Ştii cum îți spun marinarii de pe vas?

Am dat din cap că nu.

— „Frumoasa cu Bestiile".

Am surâs și el a continuat:

— Până în seara asta credeam că numai prima parte e adevărată, dar acum realizez că mi-e milă de prietenul tău, dacă o să ai vreunul...

S-a pierdut în noaptea parfumată a Ecuatorului şi de-atunci nu l-am mai văzut niciodată între patru ochi, până am coborât de pe vas.

M-am întors în cutie şi am închis uşa după mine, mormăind:

— Mie mi-e milă de mine, nu de viitorul meu prieten... dacă voi avea vreodată unul...

M-am apropiat de Clara. Dinozaurul mă privea întrebător printre gratiile rupte.

— Vreau să ştiu ce te-a apucat? Puteai să-l laşi să mă sărute, că doar nu-mi lua vopseaua...

Clara păru nedumerită şi întrebă:

— „Mâh?"

Am început şi eu să râd şi-am spus:

— Ai dreptate. „Mâh".

☆ ☆ ☆

Într-o seară am fost anunțată că a doua zi, la amiază, vom ajunge la destinație şi că ar fi bine să-mi pregătesc animalele de debarcare.

Am oprit aerul condiţionat, căci nopţile deveniseră destul de răcoroase şi am căutat ceva de citit în valiză. N-am găsit decât *Manualul sergentului de Cercetare*, aşa că l-am aruncat plictisită înapoi şi am ieşit pe punte, să-mi limpezesc gândurile. Am ocolit cutia de-a lungul ei şi m-am dus în partea opusă a uşii. Între timp, învăţasem că locul unde stăteam se numea provă şi era partea din faţă a distrugătorului. Nava părea să meargă cu vreo 60 de kilometri pe oră. Marinarii măsurau viteza în noduri, dar eu nu mă puteam obişnui să calculez aşa. Curentul îmi bătea direct în faţă, răcorindu-mă. Am închis ochii şi m-am lăsat cuprinsă de vraja nopţii, când am auzit paşi apăsaţi în spatele meu:

— Ia uite ce-avem noi aici! am auzit o voce prefăcut mirată şi am recunoscut pe dată glasul sergentului-major, cel care conducea echipa gunoierilor.

Cum nu i-a răspuns nimeni, a continuat:

— Frumoasa cu Bestiile... Numai că, de data asta, e fără bestii...

M-am întors spre el. Era însoţit de doi puşcaşi marini. A făcut un gest obscen şi s-au apropiat de mine.

— Băieţi, ar fi bine să vă potoliţi! am replicat eu, cât de calm am putut, dar n-am obţinut decât nişte rânjete hidoase.

— N-ai să vezi, frumoaso, pentru că n-avem de ce! a rânjit sergentul-major şi a mai făcut un pas spre mine. Nu ne potolim, pentru că eu personal ţi-am în-

cuiat bestiile, a precizat. Aşa că eşti singurică de data asta. Băieți, țineți-o!

Am strigat, înainte ca cei doi să mă prindă:

— Clara!

Şi imediat a venit răspunsul ei, înăbuşit de peretele de tablă al cutiei în care se afla.

— „Mâh?"

Am sperat ca indivizii să se potolească, dar cei doi pușcași m-au prins de mâini și sergentul mi-a smuls tricoul dintr-o mișcare. N-am avut de ales și am strigat ordinul, tare și răspicat:

— Clara, LA PICIOR!

Sunetul lugubru al gratiilor rupte ca niște bețe de chibrit și al tablei metalice schingiuite i-a paralizat pe cei trei. Capul uriaş al Clarei a apărut fioros prin spărtură. După încă o împingere sănătoasă, Clara a ajuns lângă mine şi mi s-a lipit de picior, împingându-i la o parte fără nicio reținere pe cei trei doritori de aventură.

Sergentul-major a ridicat mâinile de pe mine şi a rânjit, puțin palid:

— Noi doar glumeam, frumoasă domniță...

A încercat să se retragă încet. Ceva s-a rupt însă în mine în clipa aceea şi m-am gândit la ce mi s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost Clara lângă mine. Sau ce avea să se întâmple cu alte fete, care n-aveau norocul unui astfel de înger păzitor. M-am încruntat la nenorociți și am ordonat dinozaurului:

— Clara, ÎMPINGE!

— Mâh?! a mârâit ea şi şi-a fixat privirea pe sergentul-major.

Mai exersasem de câteva ori comanda asta, dar numai pe manechine, şi de fiecare dată rămăsesem uimită de viteza cu care acestea erau propulsate după ce dinozaurul le lovea cu capul său imens. Lovitura n-a fost slabă nici pe un trup real. Sergentul-major fu azvârlit prin aer ca o păpuşă dezarticulată, la peste zece metri depărtare, direct peste bordul vasului.

— Ce naiba...?! exclamă un altul, dar n-aveam nevoie de martori, aşa c-am ordonat iar:

— ÎMPINGE, Clara!

Iar fetița mea, ascultătoare, a mai aruncat un posibil violator peste bord. Al treilea aproape c-a sărit singur, ajutat foarte puțin de Clara, ajungând și el în apă, lângă ceilalți doi.

Trebuia să anunț pe cineva să oprească nava? Poate, dar în loc de asta am rămas alături de Clara, privind la indivizii care rămâneau în urmă, pierduți în imensitatea oceanului. Țipetele lor s-au auzit tot mai slab pe întinderea apelor și, curând, singurul zgomot pe care l-am mai perceput a fost cel al etravei care sfâşia valurile. Umăr lângă umăr, om şi dinozaur priveau întinderea oceanului, chiar dacă despărțite de vreo trei metri înălțime şi vreo 65 de milioane de ani distanță.

După o vreme, am simțit că mă ia frigul.

— Gata, Clara, i-am zis fetiței. Spectacolul s-a terminat. Hai înăuntru!

— Mâh? a exclamat ea şi şi-a apropiat capul imens de mine.

Am mângâiat-o uşor:

— Ai dreptate, fato. „Mâh". Doar „Mâh" şi nimic altceva...

Am presimțit că dispariția celor trei nu va stârni cine ştie ce vâlvă și asta s-a întâmplat. Țărmul împădurit al Africii s-a ivit la orizont de dimineață şi tot echipajul a fost cuprins de febra pregătirilor pentru acostare.

Capitolul 9

Mama dragonului cu aripi ascunse

Când am ajuns în Mbanga, portul de destinație, am avut parte de câteva lucruri neașteptate. Prima surpriză a fost că nu exista o macara suficient de puternică pentru a ridica o cușcă cu un dinozaur în ea. Vechitura care s-a apropiat de distrugător nu părea în stare să salte mai mult de cinci tone și toată lumea se agita de colo-colo, încercând să găsească o soluție.

Până la urmă, un bătrân marinar și-a amintit că undeva prin apropiere se găsește o veche estacadă de acostare, cu jumătate din flotoare defecte, dar încă în stare de plutire. A fost trimis un remorcher după ea și în cele din urmă a fost introdusă între distrugător și chei.

Un prim semn că Africa nu mă aștepta cu brațele deschise apăru câteva minute mai târziu. În timp ce așteptam ca estacada să fie fixată, am auzit în cutia de tablă de lângă mine un „bang" sonor și, instinctiv, m-am furișat după balustrada metalică a distrugătorului. Am ridicat capul, precaută, și am observat pe

acoperişul unei magazii din port un bătrân de culoare, cărunt şi slab, care mă privea prin cătarea unei carabine vechi şi ruginite. Un nou „bang". De data asta a răsunat dinspre corpul metalic al distrugătorului. Doi poliţişti militari alergau deja spre magazie şi, înainte ca bătrânul să mai apuce să mai tragă o dată, l-au dezarmat. Bătrânul părea la fel de şubred ca şi scara pe care l-au coborât şi a durat ceva vreme până când au ajuns cu el jos.

— Verificaţi dacă mai sunt şi alţi trăgători! a ordonat cu voce sonoră un ofiţer, pe care aveam să-l cunosc ceva mai bine după numai câteva minute: era locotenent-colonelul Tom Spruer, comandantul Batalionului de Menţinere a Păcii, căruia toată lumea îi spunea de pe-acum colonel, preconizând o viitoare avansare.

A arătat spre mine şi spre tyrannozauri:

— Nu coborâţi animalele până nu asigurăm zona!

În câteva minute, poliţiştii militari au scotocit tot portul şi, cum n-au mai găsit vreun străin, colonelul ne-a făcut semn că putem părăsi vasul.

Dacă mi-am făcut griji cu privire la coborârea pe estacadă, în cele din urmă s-a văzut că n-aveam motive. Fetele mele au păşit aproape fără să privească pe unde calcă, uitându-se doar în depărtare, unde foşneau copacii ademenitori ai junglei. Mi-am adus aminte că dinozaurii mei, deşi erau animale crescute în preajma pădurilor, încă nu văzuseră vreuna în realitate, aşa că era de înţeles curiozitatea lor. Când au

ajuns la capăt, au coborât dintr-un singur salt de pe estacadă şi, dac-ar fi fost după ele, s-ar fi oprit direct în junglă. Dar aşa, au încremenit pe chei, privind când spre pădure, când spre mine.

Ocolindu-le cu grijă, comandantul s-a apropiat de mine, iar eu m-am prezentat regulamentar. După ce s-a prezentat şi el, m-a întrebat:

— E nevoie ca animalele tale să fie legate sau imobilizate în vreun fel?

Am scuturat din cap:

— Nu-i nevoie, domnule colonel. Dacă nu sunt stârnite, sunt cele mai ascultătoare animale.

Am arătat spre vas:

— Iar dacă cineva îmi aduce şi gravimotocicleta, suntem gata să pornim spre unitate.

Colonelul a privit în jur, apoi a hotărât:

— Aşa vom face, dar mai întâi hai să aflăm de ce voia bătrânul acela să-ți omoare dinozaurii...

Am plasat trei polițişti militari lângă dinozauri şi l-am urmat pe colonel într-un birou al administrației portului, unde vânătorul de dinozauri stătea la o masă, iar în fața lui se afla un medic.

La intrarea în încăpere, bătrânul – un negru slab, cărunt şi extraordinar de obosit – s-a ridicat în picioare şi s-a uitat cu ochi îngroziți la mine. În viața mea n-am văzut atâta groază pe fața cuiva, cu atât mai puțin stârnită de mine.

— *Batatea! Batatea!* a răbufnit el, gâfâind îngrozit.

M-am gândit că se întâmplase ceva cu faţa mea în ultimele minute, de-l înspăimântam în halul acela. Trecând peste orice politeţe, m-am apropiat de un perete pe care era agăţată o oglindă veche şi ciobită. De sub murdăria adunată ani întregi pe sticla oglinzii mă privea aceeaşi faţă, încadrată de şuviţe blonde-aurii, despre care cei mai mulţi afirmau că-i drăguţă.

Doar bătrânul negru era de altă părere. M-am apropiat de el şi deodată zumzetul din capul meu s-a accentuat, făcându-mă să scutur din cap cu putere pentru a-l îndepărta.

— *„Fugi!"* îmi spunea vocea. *„Fugi!"*, dar eu eram decisă să rămân.

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat îngrijorat medicul, observând grimasa de durere de pe chipul meu.

— Nu, nimic, am răspuns. Doar oboseala care s-a tot adunat de-o vreme încoace. Ca să nu mai spun de mulţimea de lucruri care mi s-au întâmplat în ultimele zile. Iar acum, bătrânul ăsta, care vrea cu orice preţ să-mi omoare dinozaurii...

Medicul m-a privit pătrunzător:

— Nu pe dinozauri voia să-i ucidă. Pe tine te-avea în cătare, sergent.

— *Batatea tunga*, a îngăimat iar bătrânul şi a arătat spre mine, apoi a început să plângă.

Atâta disperare era în plânsul acelui om, încât, fără să vreau, am făcut un pas înainte, să-l consolez. Colonelul Spruer m-a prins repede de braţ şi m-a oprit:

— Mai întâi hai să aflăm despre ce-i vorba, a spus el şi s-a întors spre căpitanul-medic: Ce-ai aflat, domnule căpitan?

Medicul l-a forțat pe bătrân să ia din nou loc pe scaun, apoi ne-a raportat:

— Individul se numeşte Batatea Kingem şi face parte din tribul Dogonilor...

Colonelul l-a privit curios pe bătrân:

— Dar tribul ăsta îşi are teritoriul la 2-3000 de kilometri spre nord! Cum a ajuns aici?

— A plecat acum o lună, trimis la drum de vrăjitorul tribului, ca s-o ucidă pe „Mama dragonilor fără aripi", a spus căpitanul medic, apoi s-a scuzat. El nu ştie engleza, iar dicționarul nostru despre dialectul Dogonilor este de-a dreptul minimal, a arătat el spre tabletă, pe ecranul căreia se zăreau simboluri ciudate. Sau poate ar trebui să traduc mai bine „Mama dragonului cu aripi ascunse".

Căpitanul a ridicat neputincios din umeri:

— Chiar dacă sensul e uşor diferit, n-aș putea opta în mod cert pentru una sau alta dintre traduceri.

— Păi, cine i-a spus că asta, cum îi spui tu, „Mama dragonilor fără aripi", e una şi-aceeaşi persoană cu sergentul Amber Blood? întrebă colonelul.

Căpitanul medic îi întinse colonelului un pergament:

— Am găsit ăsta asupra lui, domnule colonel. I-a dat-o vrăjitorul tribului, înainte de plecare.

După ce a privit lung pergamentul, colonelul mi l-a întins cu un gest scurt, fără să rostească vreun cuvânt. Pe bucata de hârtie ceruită eram eu, fără-ndoială. Desenată stângaci, cu cei trei dinozauri figurați stilizat în spatele meu şi privind parcă triumfătoare spre înălțimi. Eram acolo, pe un desen făcut în urmă cu peste o lună, de un vrăjitor al unui trib african obscur.

Văzând că ne-a captat atenția, medicul a început să povestească:

— Din câte-am aflat de la el, una din legendele tribului spune că atunci când va veni „Mama dragonilor fără aripi" pe lume, ea, împreună cu cei trei dragoni ai ei, va aduce sfârşitul lumii şi unul din bătrânii războinici va fi ales, prin tragere la sorți, s-o ucidă şi să salveze lumea. Disperarea lui provine din faptul c-a dat greş şi, astfel, lumea se va sfârşi.

— Încă o apocalipsă, pe lângă multe altele... a mormăit disprețuitor colonelul. Oricum, fapta lui se încadrează la tentativă de omor, aşa că va trebui să-l încarcerăm.

— Nu ştiu cât va putea suporta detenția, domnule colonel, a spus medicul cu îndoială. Pare la limita puterilor, iar faptul că a eşuat în misiunea lui, îl poate termina.

— Ei bine, asta e! a replicat nemilos colonelul. O să avem un terorist mai puțin de îngrijit.

L-a mai privit o dată, lung, pe bătrân şi apoi a ieşit, lăsându-mă cu negrul şi cu medicul.

— L-ați întrebat, totuşi, de unde a avut vrăjitorul o fotografie de-a mea pentru a face acest desen? Din câte ştiu, poza mea n-a apărut prin ziare, mai ales după ce am fost implicată în proiectul acesta secret...

După un dialog destul de lung cu bătrânul, mai ajutându-se de dicționarul de pe tabletă, mai folosind un dialect local, până la urmă căpitanul a aflat sursa imaginii:

— Spune că vrăjitorul tribului a intrat într-un fel de transă şi a fost contactat de un zeu din vechime, care i-a arătat aievea chipul tău. Şi mai spune ceva...

M-a privit lung, înainte de a adăuga:

— Eu nu cred în prostiile astea, dar el e foarte convins că ceva din ce-o să faci în viitor va distruge lumea în totalitate. Şi îmi mai zice s-o rog pe „Mama dragonilor fără aripi" să țină partea oamenilor, nu a dragonilor, pentru că indiferent ce-i promit dragonii, ei niciodată nu-i vor putea oferi tot ce-i pot oferi oamenii... Dragonii sunt dragoni și, chiar dacă nu se văd, au aripi, dar le țin ascunse până când va sosi clipa lor.

Erau prostii, într-adevăr, şi am simțit cum mă înroşesc uşor de furie. Am respirat adânc, de câteva ori, ca să mă calmez.

— Vorbeşte numai tâmpenii... Şi, ca să-i arăt că greşeşte, îi voi permite să vadă dinozaurii, să se convingă că n-au niciun fel de aripi. Nici vizibile, nici ascunse.

Însoțiți de doi polițişti militari, probabil pentru a-l împiedica pe bătrân să-şi ducă misiunea până la capăt,

am ajuns cu toții pe chei, unde fetele mă așteptau cuminți.

Bătrânul s-a dus glonț la Clara şi a indicat cu înfrigurare spre coastele ei, care erau însă prea sus ca să le poată ajunge. A spus ceva, repede, căpitanului.

— Întreabă dacă poți să-l faci pe „dragon" să-ngenuncheze, ca să-ți arate, mi-a tradus acesta.

Am privit atentă la Clara, dar nu părea cu nimic diferită de celelalte fete.

M-am dus lângă ea şi i-am comandat:

— CULCAT, Clara!

Iar fetița mea, cuminte, s-a trântit la picioarele mele.

Bătrânul s-a apropiat fără teamă de ea şi a început să-i pipăie înfrigurat coastele. Apoi s-a întors spre mine şi mi-a arătat ceva ce părea să mişte sub degetele lui.

M-am apropiat încet. Mi-a luat palmele în mâinile lui noduroase şi a început să mi le poarte grăbit pe pielea solzoasă a Clarei. Da, acolo, sub stratul gros de piele, se putea simți ceva care-ar fi putut fi nişte cioturi de aripi.

Mi-am tras mâinile ca arsă, iar bătrânul, în loc să se îndepărteze, s-a prins cu brațele de gâtul Clarei şi a început să plângă şi să recite nişte cuvinte care se repetau, de parc-ar fi bălmăjit o rugăciune sau ceva asemănător.

— Ce spune? l-am întrebat pe căpitan, care consulta de zor tableta cu dicționarul.

Acesta m-a privit cu ezitare:

— Roagă dinozaurul să-i ierte pe oameni dacă i-au greşit cu ceva şi să găsească o cale prin care să conviețuiască, atât dragonii, cât şi oamenii...

— Ce prostie! am exclamat eu şi am privit în ochii Clarei.

M-am înfiorat. Pentru prima dată mi s-a părut că dincolo de ochii calzi şi canini ai Bellei, zăresc privirea rece, crudă şi neîndurătoare a reptilei.

La fel ca atunci, în noaptea de pe vas, când cei trei infanterişti doriseră să mă violeze. O clipă, după ce sergentul-major fusese aruncat peste bord, simțisem tentația de a-i ierta pe ceilalți doi, dar ceva, un zumzet, un gând venit din altă parte sau poate doar ochii de un albastru nefiresc ai Clarei, mă făcuse să nu-i iert.

Între timp, fără să țină seama de gestul şi vorbele bătrânului, Clara şi-a scuturat capul imens şi bărbatul fu îmbrâncit pe chei. Cei doi polițişti militari l-au ajutat să se ridice. Părea un om terminat şi-am avut un sentiment neplăcut în legătură cu el, dar l-am alungat repede din minte, căci aveam multe alte lucruri de făcut. Mi-am recuperat gravimotocicleta şi ne-am aşezat în poziție de marş. Unitatea unde trebuia să ajungem se găsea la cinci kilometri distanță, aşa că am pornit spre ea cu o viteză medie, pe un drum destul de bine întreținut.

După ce convoiul s-a pus în mişcare, am scos telefonul şi l-am sunat pe colonelul Thompson, care a răspuns abia după mai multe apeluri:

— Doamne, sergent, ştii cât e ora aici?!

— Am o bănuială, domnule colonel, dar e ceva urgent.

S-au auzit câteva zgomote înăbuşite, apoi o uşă care se închide şi, în cele din urmă, vocea gravă a ofițerului:

— Gata, am ieşit pe verandă. Ia spune, despre ce-i vorba?

Mi-am muşcat buzele şi am încercat să găsesc un mod de a-l întreba cât mai pe ocolite ceea ce voiam să aflu. Apoi am realizat că dacă telefoanele noastre erau ascultate, şi probabil că erau, nu era greu pentru cineva să-şi de-a seama despre ce vorbeam, indiferent de cimiliturile şi întorsăturile de frază pe care le-aş fi folosit. Aşa că l-am chestionat direct:

— Domnule colonel, pe parcursul desfăşurării proiectului, s-a gândit cineva vreodată să doteze dinozaurii cu aripi?

De dincolo nu s-a mai auzit nimic preț de câteva clipe şi am crezut că legătura s-a întrerupt. Am strigat în telefon:

— Alo!...

— Te aud, sergent... Numai că mă-ntrebam... cum naiba de ți-a trecut aşa ceva prin cap?

I-am povestit în detaliu despre atentatul asupra mea şi despre nălucirile bătrânului, punând accent pe verificarea făcută Clarei.

— Va trebui să ai grijă, spuse el precaut. În Africa sunt tot felul de superstiții vechi, iar dacă te trezeşti

prinsă în mijlocul uneia dintre ele, îți va fi greu să mai ieşi.

Am oftat:

— Domnule colonel, promit că voi avea grijă de mine. Am însă senzația că ocoliți întrebarea: ce-i cu aripile dinozaurilor mei?

Ofițerul a oftat, la rândul lui:

— Nu au niciun fel de aripi. Ce-i drept, la începutul proiectului, pe profesorul Douglas îl apucase strechea insistând ca tyrannosaurii să fie înzestrați şi cu aripi, pentru a-i transforma în arme perfecte. Dar asta a fost în urmă cu mulți ani, pe când piața era inundată de filme cu dragoni pe post de personaje principale. La un moment dat, mi-a fost frică să nu caute o metodă să-i facă să scuipe şi flăcări...

— Şi cum s-a terminat?

— Păi, cum să se termine? I-am adus câțiva specialişti în aviație care i-au demonstrat că, pentru a putea zbura folosind aripi batante, o masă cu greutatea de zece tone are nevoie de nişte aripi mari cât suprafața unui stadion sau, dacă voia să le facă mai mici, dinozaurii ar fi trebuit să dea din ele la fel de repede ca o muscă.

— Deci, ați abandonat proiectul?

— Da şi... nu, răspunse colonelul.

— Cum adică? am întrebat, nedumerită.

— Păi, înainte de a-l controla cu adevărat, Douglas a reuşit să introducă ADN de pterodactil în secvența

unuia dintre dinozauri. Numai că, așa cum era de așteptat, aripile nu s-au dezvoltat.

— E vorba cumva de Clara? am întrebat în șoaptă și mi-a fost frică de răspunsul colonelului.

— Da, e vorba despre femela de tyrannosaur pe care am numit-o Clara.

Am rămas tăcută câteva momente:

— Și cum putea vrăjitorul unui trib obscur, pierdut în junglele Africii, să afle că unul dintre dinozaurii mei are sub piele o „aripă ascunsă"?

Colonelul ezită câteva clipe înainte de a răspunde:

— Ei, la început, până să ne dăm seama de importanța proiectului, au fost o mulțime de scurgeri de informații...

— Care-au ajuns tocmai la vrăjitorul tribului Dogonilor?

— Mda... mormăi căpitanul. Ceva nu-i în regulă cu chestia asta, dar promit să cercetez și te anunț în cazul în care găsesc ceva. Până atunci, te rog să ai grijă de tine și de „fetițe".

— Am înțeles, domnule colonel, l-am asigurat oftând. Noapte bună! am spus și am închis telefonul.

În depărtare se zărea deja construcția unității militare unde urma să fim găzduite, eu și fetele mele, așa că mi-am scos din minte subiectul.

Capitolul 10

Prima misiune

Cea dintâi misiune era gata să fie şi ultima, pentru că la finalul ei eram prea îngrozită ca să cred că voi mai putea continua. În cele din urmă, cu ajutorul colonelului Spruer, m-am resemnat cu gândul că tyrannozaurii, indiferent de sex, nu erau altceva decât nişte maşini de ucis şi că singura cale de a-i tempera şi de a-i folosi pentru pacificare era să rămân cu ei şi să învăţ să-i strunesc cum se cuvine. Dar nimeni nu ştia ce însemna de fapt acest „cum se cuvine", iar colonelul Spruer închidea ochii la orice excese, atâta vreme cât îi aduceam dinozaurii înapoi intacţi. Pentru că, deşi plecam zilnic cu ei în patrulare, fuseseră trecuţi pe numele lui, cu toată valoarea lor de inventar incredibilă. La început, după atentatul bătrânului asupra mea, îşi făcea griji mai mult pentru mine. Apoi, văzând, în câteva ocazii, cât de devotate îmi erau „fetele", a început să-şi facă griji şi pentru ele. Asta pentru că atunci când li se părea că sunt în primejdie, animalele feroce nu precupeţeau nimic pentru a elimina posibila ameninţare.

Când am ajuns la unitate, am fost mai întâi cu „fetele" să văd țarcul în care aveau să stea când nu se aflau în misiune. Era spațios, cu gratii mai mult simbolice. Am făcut cunoştință cu soldații de la intendență, care urmau să se ocupe de hrănirea şi curățenia lor. L-am întâlnit şi pe medicul veterinar, venit de la o bază militară din preajmă şi care şi-a declinat elegant competența, a completat un proces verbal prin care se constata că toate trei exemplarele de tyrannozauri ajunseseră în cantonament sănătoase şi nu prezentau nicio suferință. S-a urcat apoi în jeep-ul lui şi a plecat înapoi la baza lui militară, unde avea în grijă caii generalului.

Eu și tyrannozaurii urma să patrulăm un sector de câțiva kilometri lungime, în jurul cantonamentului, care, pe măsură ce ne obişnuiam, avea să devină tot mai mare. Interesul era, după cum mi-a explicat încă din prima zi comandantul batalionului, să fim văzuți şi să se ducă vestea despre existența „dragonilor", astfel încât actele de violență să fie descurajate şi o idilică pace să se instaleze de la sine în raionul controlat de batalionul nostru.

În primele zile, totul a decurs perfect, numai că, vizitând prea multe sate şi obligând dinozaurii să se comporte frumos şi să se lase încălecați de copii, rolul lor de posibil factor de descurajare a scăzut simțitor, până aproape de zero. Toată lumea îi vedea mai degrabă ca pe nişte animale de companie bune de călă-

rit, nicidecum ca pe niște ființe ucigătoare de care e mai bine să te ferești. Am vizitat atât comunități Hutu, cât și Tutsi, încercând să nu fac nicio discriminare, dar rănile genocidului care avusese loc în 1994 se vindecau greu, chiar și după atâția zeci de ani.

Tocmai mă întorceam cu fetele dintr-o mică așezare Tutsi și parcursesem aproape jumătate din distanța care mă separa de batalion, când am fost contactată de soldatul Stimm, de serviciu la biroul de comunicații. În ultimul timp, fusesem numai eu și dinozaurii în patrulare, pentru că, după mai bine de zece astfel de vizite în care nu se întâmplase nimic, se considerase că nu mai avea rost să mai cărăm după noi și un pluton de soldați, cum făcusem în primele misiuni.

— Sergent Blood! am auzit printre pârâituri vocea soldatului. Mă auzi?

Am bătut ușor cu degetul în căștile pe care le purtam și fâșâitul s-a atenuat.

— Tare și clar, soldat! am răspuns.

— Am primit o imagine prin satelit de lângă satul Bgonga, pe unde tocmai ai trecut. O forță de mărimea unui pluton se apropie de el. După aparențe, ar putea fi membri ai milițiilor tribale Interahmwe...

Căștile au amuțit. Am oprit gravimotocicleta. Dinozaurii s-au oprit și ei, cuminți, lângă mine.

— Colonelul ce zice? am întrebat.

Căștile erau moarte. Se părea că nu ele erau de vină. Am mai făcut o încercare:

— Soldat Stimm, colonelul ce zice?

În urechi, printre pârâituri, am recunoscut vocea colonelului Spruer:

— Zic să faci cum crezi că-i mai bine, sergent! Doar să vă întoarceți nevătămate...

N-am mai aşteptat alt ordin. Am întors gravimotocicleta şi-am pornit-o cu toată viteza spre satul pe care-l părăsisem cu câteva zeci de minute în urmă. Mai aveam puțin, vreo doi kilometri până la sat, când l-am auzit iarăși pe Stimm vorbindu-mi:

— Am imagini în timp real, sergent Blood. Sunt peste 20 de indivizi care-l atacă. Colonelul Spruer e de părere c-ar fi mai bine să te retragi sau măcar să aştepți întăriri. Un pluton a plecat deja spre tine şi în câteva minute ar trebui să ajungă.

— Am înțeles, am răspuns, dar am gonit mai departe, căci dinspre sat se auzeau țipete şi împuşcături.

Am oprit motocicleta la o jumătate de kilometru, şi am scos binoclul. Poate că dacă n-aş fi văzut chiar atunci cum un ucigaș în uniformă ridica în baionetă un copil de câteva luni, aş fi judecat mai bine situația, dar fapta aceea mi-a aşezat un văl roşu în fața ochilor şi am strigat prima comandă care mi-a venit pe buze:

— ATACAȚI UNIFORMELE!

Ca trei fulgere, femelele de tyrannozauri s-au repezit pe lângă mine şi în două minute erau în mijlocul soldaților inamici. Câțiva au încercat să se regrupeze şi să le atace, dar erau ca un roi de țânțari atacând trei

elefanți. În câteva minute, niciunul nu mai era în picioare.

Cinci minute mai târziu, când am ajuns şi eu, am văzut o scenă pentru care niciunul din filmele de groază din adolescență nu mă pregătise: trupurile celor doborâți încă zvâcneau şi am putut vedea că niciunul nu mai avea cap, iar dinozaurii le mestecau tacticos craniile, cu trosnete înfiorătoare. Nu ştiam dacă făceau asta de plăcere sau aşa fuseseră programați.

Un sfert de oră mai târziu a ajuns şi plutonul trimis în ajutor. Soldații m-au găsit stând în mijlocul pieței, pe marginea fântânii satului, cu doi copii mici în brațe. Am încercat să-mi şterg lacrimile înainte ca soldații să ajungă la mine. Am luat apoi poziția de drepți şi am salutat când locotenentul Gavelson, care comanda plutonul, s-a apropiat.

— Domnule locotenent, duşmanii au fost neutralizați. Raportează sergent Amber Blood, comandantul plutonului TR.

A privit în jur, încremenit:

— Asta numeşti tu neutralizat, sergent? a țipat el la mine. Au fost măcelăriți! Asta vrei să spui! Curtea Marțială o să te mănânce, sergent! Curtea Marțială, auzi? Şi-o să am personal grijă de asta!

Am încleştat fălcile şi l-am privit mai bine. În ciuda marşului forțat, arăta ca scos din cutie şi nu se potrivea deloc cu piața plină de sânge şi cadavre. Trebuia să rezolv cumva asta. Mi se spusese de atâtea ori că

par o fată delicată şi fragilă, încât am realizat că nu ți-pând la el aveam să-l fac să mă asculte. Am adoptat un ton aproape normal când i-am răspuns:

— Ascultă, maimuță sclifosită, cum ar fi să-ți bagi în fund Curtea ta Marțială? I-am arătat-o pe Clara care, simțind tensiunea din vocea mea, s-a apropiat prevăzătoare. Şi am continuat: Prietenei mele nu-i place să stai atât de aproape de mine. Aşa că, păstrează dracului distanța!

S-a înroşit dintr-odată, pregătindu-se să-mi dea replica, dar eram sătulă de ifosele lui. Am comandat:

— Clara, ÎMPINGE!

De parcă abia aştepta acest ordin, Clara şi-a plecat uriaşul cap, cu botul murdar de sânge, şi l-a împins pe elegantul locotenent c-o asemenea viteză, încât s-a dat de-a berbeleacul de vreo trei ori înainte să se oprească. Soldații din pluton au chicotit înăbuşit, dar au redevenit serioşi când locotenentul s-a ridicat cu greu de jos şi a privit crunt spre ei.

S-a apropiat de mine cu cheful de ceartă intact, însă nu l-am lăsat să deschidă gura.

— Clara, ÎMPINGE!

Spre meritul lui, a învățat să-şi țină gura după a doua tăvăleală, deşi, după cât arțag arăta, mă aşteptam să reziste mai mult. Uniforma lui elegantă arăta acum de parcă el singur ar fi purtat bătălia dinainte.

Îmi pomenise de Curtea Marțială, dar în acel moment, după ce văzusem ce puteau face „fetele", câțiva

ani într-o închisoare militară mi se păreau un cadou nesperat, dacă scăpam de dinozauri şi de nenorocita asta de misiune. Totuşi, în sinea mea ştiam că chiar dacă l-aş fi ucis pe spilcuitul locotenent, până şi fapta asta mi-ar fi fost trecută cu vederea, pentru că făceam parte dintr-un plan prea important ca să se poată împiedica de-un simplu locotenent, fie el mort sau viu.

După ce soldații din plutonul de intervenție au dat primul ajutor răniților, s-au regrupat şi am pornit înapoi spre cazarmă. Eu și dinozaurii înainte, ei, cu cele câteva Humvee-uri, în spate. Locotenentul părea că învățase lecția, pentru că tot drumul a păstrat o tăcere posacă. Bănuiam că se va dezlănțui imediat ce aveam să ajungem la cazarmă. Ştiam, în parte, pe ce se baza siguranța lui. Că poate să se poarte cu mine cum vrea, fără să fie atacat de dinozauri. La prima şedință de instruire li se comunicase tuturor ofițerilor limitările animalelor, ca ei să-şi liniştească mai apoi oamenii. Li se dezvăluiseră că dinozaurii aveau implantate în creier anumite protecții. Astfel că ei nu puteau ataca sub nicio formă un soldat care avea cusute în petlițele gulerului un cip de tipul *prieten* sau *duşman* şi, de asemenea, nu atacau femei și copii.

Era perfect adevărat, numai că dinozaurii înțelegeau prin „ATAC" un atac mortal şi nicidecum o simplă îmbrânceală. Şi mai aveam câteva comenzi-surpriză în arsenal, dar preferam să le păstrez pentru ziua când avea să fie cu adevărat nevoie de ele.

Capitolul 11

Un fel de Curte Marțială

În cortul răcoros unde-şi avea biroul comandantul unității militare se mai aflau locotenentul Gavelson, căpitanul medic Steven Henricks şi locotenentul de intendență Norton. Toți trei erau aşezați la biroul masiv al colonelului, pe scaune comode. Eu stăteam în picioare, în fața lor.

Lângă peretele cortului aşteptau doi polițişti militari, care urmau, probabil, să mă ducă în arest sau cine ştie?, poate chiar să mă execute, dacă totul ar fi ieşit pe placul locotenentului Gavelson.

După ce a răscolit hârtiile de pe birou, colonelul a deschis judecata:

— Ne aflăm aici din cauza unei sesizări făcute de locotenentul John Gavelson împotriva sergentului Amber Blood, pe care-o acuză de indisciplină şi depăşirea atribuțiunilor în timpul desfăşurării unei misiuni. Deşi locotenentul a solicitat reunirea unei Curți Marțiale, sper că vă dați seama că acest lucru este imposibil. Din cauza personalului redus, nu avem condiții să întrunim o adevărată Curte Marțială. În pri-

mul rând, pentru că ne lipseşte posibilitatea formării unui juriu competent. După cum ştiți deja, nu avem niciun jurist în unitate care să ne îndrume în această situație. Din câte-am aflat, nici la Regiment nu există unul, ci abia la Divizie. Şi nu ştiu dacă putem expedia acest caz acolo. Din cauza existenței dinozaurilor, am fost sfătuiți să rezolvăm problema pe loc, cu mijloacele noastre, pentru că un proces la o Curte Marțială întrunită ca la carte ar presupune existența unui apărător pentru sergent.

Colonelul părea că vorbeşte ca să se afle-n treabă. Şi nu doar eu, ci şi locotenentul şi-a dat seama de asta, pentru că, foarte politicos, a cerut cuvântul. Când i s-a dat, s-a ridicat țeapăn în picioare şi, privind furios spre mine, a exclamat:

— Domnule colonel, refuz să cred că sergentul Amber Blood va rămâne nepedepsită pentru această impertinență, doar pentru că are acești dinozauri sub comandă. E ca şi cum am permite unui... (a căutat înfrigurat cuvântul, înroşindu-se vizibil la față, şi a continuat în cele din urmă...) unui... grăjdar să fie impertinent numai pentru că animalele sale sunt mai deosebite.

Din ce vedeam, locotenentul Norton rezolva cuvinte încrucişate, iar căpitanul-medic Henricks butona de zor pe tabletă. Probabil mai căuta încă traduceri adecvate pentru cuvintele aflate de la bătrânul vânător care intenționase să mă asasineze.

Colonelul i-a aruncat o privire blajină lui Gavelson:

— Singurul mod în care putem pedepsi această impertinenţă este s-o condamnăm pe sergentul Amber Blood la zece zile de arest sever. Dar rămâne o problemă. Ce se întâmplă cu dinozaurii în tot acest timp?

Locotenentul a ridicat puţin bărbia şi a răspuns:

— Domnule colonel, bănuiesc că nu vi s-a spus, dar există un set de reguli – un fel de manual de utilizare – care cuprinde toate comenzile standard şi, cu ajutorul lor, sunt convins că oricine se va putea descurca cu... aceste animale.

Colonelul mi s-a adresat sever:

— Ai auzit, sergent? Vei preda manualul cu instrucţiuni locotenentului. Voi! se adresă el poliţiştilor militari, vă ordon s-o duceţi pe sergentul Blood în arest.

Am scos carnetelul cu instrucţiunile pentru dinozauri şi l-am pus pe birou, în faţa locotenentului Gavelson. Apoi am salutat şi m-am îndreptat spre ieşire, urmată îndeaproape de poliţiştii militari.

Chiar înainte de a ieşi din cort l-am auzit pe locotenentul Gavelson cum se plângea colonelului Spruer despre faptul că locotenentul de intendenţă ar fi trebuit să se ocupe de dinozauri şi nu el. Dar nu mă mai interesa de-acum subiectul: aveam zece zile de concediu în care să mă gândesc ce anume se întâmpla cu mine. Cu mine şi cu dinozaurii, pentru că-mi dădeam seama că de la apariţia lor în viaţa mea, aceasta fusese dată cu totul peste cap, de o manieră la care nu-mi

trecuse vreodată prin minte, cu doar câteva luni în urmă.

Chiar dacă minimalizasem atentatul bătrânului vânător dogon în fața celorlalți, în sinea mea eram îngrijorată. Cineva voia să-mi ia viața. Cineva *știa* cum arăt, cu mult timp înainte să mă vadă și, mai mult decât atât, mă considera un pericol pentru lume, luată în întregul ei. Cineva riscase să trimită un bătrân războinic la mii de kilometri depărtare ca să mă elimine. Că ucigașul era mai mult o caricatură a unui asasin profesionist, nu mă liniștea deloc. Data viitoare, însă, poate avea să găsească pe cineva mai potrivit. Cum trebuia să procedez în continuare?

Am adormit înainte de a-mi putea răspunde fie și la o singură întrebare. Oricum, după multe săptămâni am avut parte de un somn adevărat, pentru că atunci când dormeam lângă dinozauri, o parte din mine era mereu trează și atentă la mișcările lor. Chiar și așa, cu cortul-închisoare la vreo sută de metri de cușca lor, tot le-am perceput cum mă strigă neliniștite, dar m-am prefăcut că nu le aud, mi-am pus perna pe cap și am hotărât să le ignor. În curând urma să am dreptul la un concediu de două săptămâni și n-aveam de gând să-l ratez doar pentru că ele erau dependente de mine. Trebuia să le obișnuiesc să trăiască și singure, indiferent ce le băgase profesorul Douglas în tărtăcuțe.

Planul meu era bun în teorie, dar prima fisură în el a apărut chiar a doua zi, pe la ora zece, când un soldat

din plutonul locotenentului s-a prezentat la „vorbitor". Vorba vine „vorbitor", deoarece cortul avea o singură cameră, prevăzută cu patru paturi. În perioada în care cineva se afla în arest, doi poliţişti militari păzeau cu schimbul intrarea în cort. Atunci când soldatul şi-a făcut apariţia, a fost pus să semneze în registru şi, în timp ce un poliţist a rămas afară, unul l-a însoţit la mine. Avea în mână carneţelul de comenzi pe care i-l dădusem locotenentului Gavelson.

— Aş vrea să vorbesc singur cu sergentul Blood, i-a cerut soldatul pe un ton oficial poliţistului care îl însoţea.

Poliţistul a ridicat nepăsător din umeri:

— Nu se poate.

În faţa privirii întrebătoare a soldatului, binevoi să explice:

— Aşa spune Regulamentul de Ordine Interioară. *„Vizitatorii vor fi însoţiţi atunci când vizitează un arestat".*

— Bine, dar poate că vreau să-i spun ceva secret...

Poliţistul a ridicat din nou din umeri:

— Asta nu ne-a mai zis nimeni, dar dacă aşa scrie în regulament, trebuie să-l aplicăm. Să nu-i dai cumva domnişoarei sergent o pilă sau o unghieră care s-o ajute să evadeze.

Şi eu şi soldatul ne-am îndreptat privirile în acelaşi timp spre marginea cortului, pe care o boare uşoară de vânt o făcea să se mişte, ridicând-o din când în când de la pământ. Cu puţină bunăvoinţă, m-aş fi putut

strecura liniştită afară pe-acolo. Cortul, ca şi gratiile cuştii dinozaurilor, exista pentru a-mi indica nişte limite, nu pentru a mă împiedica să plec, dacă aș fi vrut să fac asta.

Am studiat chipul inexpresiv al poliţistului şi nu m-am lămurit dacă dorise să facă o glumă sau ne arătase o probă de umor involuntar, aşa că m-am hotărât să-l ajut un pic pe soldat:

— Despre ce-i vorba? l-am întrebat. Locotenentul nu reuşeşte să scoată dinozaurii din țarc?

— Exact! a sărit el bucuros. De azi dimineață încercăm, şi eu şi locotenentul. Dar nu se dau urniți.

Am oftat şi i-am arătat carnețelul pe care-l ținea în mână:

— Scrie acolo clar: comandantul plutonului se deplasează în fața dinozaurului, îl priveşte în ochi şi îi spune pe un ton ferm să-l urmeze.

— Aşa am făcut, dar dinozaurii doar pufnesc şi nu se mişcă din loc.

— Nu se poate! am exclamat. Aşa ceva n-au mai făcut niciodată.

Soldatul ridică nedumerit din umeri:

— Aşa a fost, dacă vă spun... Şi locotenentul... apoi încă doi soldați... şi-un sergent din pluton...

M-am concentrat intens, încercând să vizualizez scena, apoi l-am întrebat:

— Stai aşa! Comanda a fost dată din țarc sau din afara lui?

Soldatul a început să râdă mânzeşte:

— Din afara lui. Cine dracu' mai are curaj să intre la ei, după ce-am văzut ce le-a făcut celor din miliţiile Interahmwe?

Am oftat exasperată:

— Pentru dinozauri, ăia erau duşmani. Voi sunteţi prieteni.

M-am mai gândit câteva clipe şi mi-a venit o idee. În sinea mea îmi venea să fredonez: „răzbunare, dulce răzbunare".

Am adoptat o mină serioasă şi i-am spus:

— Va trebui ca cel mai înalt în grad dintre voi, deci locotenentul Gavelson, să intre în ţarc şi să dea el însuşi comanda, de la cel mult un metru distanţă, fără vreun gard sau altceva între el şi dinozauri.

— Bine, dar de ce? a întrebat soldatul. Pentru că locotenentul o să mă-ntrebe asta, să fiţi sigură.

— Fiindcă dinozaurii sunt programaţi să nu vadă nimic din ce se întâmplă în afara ţarcului, pentru a nu le fi distrasă atenţia de toate fleacurile din curtea cazărmii.

Nu era deloc aşa, însă părea o minciună destul de bună, care-mi mai oferea câteva ore de odihnă până când locotenentul avea să se plictisească de dinozauri. Sau dinozaurii de el.

Soldatul a plecat să ducă locotenentului preţioasele mele sfaturi şi poliţistul militar m-a întrebat bănuitor, înainte de a mă lăsa singură:

— Chiar e adevărat ce i-ați spus?

Am zâmbit, făcând pe misterioasa:

— O să aflăm mai târziu!

Și m-am trântit înapoi pe pat.

După exact trei ore, soldatul s-a întors, transpirat şi cu o figură obosită, urmat îndeaproape de polițistul militar, care părea mai degrabă curios decât dornic să respecte regulamentul.

— Ei, cum e? l-am întrebat pe soldat, înainte de a apuca să spună el ceva.

— Nu vor! Nu vor şi pace! Ba mai mult, acum s-au trântit pe jos şi nu vor să se mai ridice.

Asta chiar era ciudat. Am recapitulat ce ştiam despre ei, dar un asemenea comportament nu mi-l puteam explica în niciun fel. Parcă, la un moment dat, colonelul Thompson spusese ceva despre momentul în care ei aveau să se convingă de existența mea. Urma să se întâmple ceva, dar nu mi-am închipuit că nimeni în afară de mine n-avea să-i mai poată comanda. Așa stând lucrurile, perspectiva unui concediu se destrăma rapid, pentru că Armata americană n-avea să permită niciodată ca trei animale în care investise o mulțime de bani să stea nefolosite în țarc. Dar asta nu era vina mea. Și n-aveam de gând să plătesc eu oalele sparte de profesorul Douglas sau de cine-o fi greşit în programarea sau dresarea lor.

Soldatul mă privea nerăbdător, aşteptând o soluție, dar am fost nevoită să ridic din umeri:

— Situaţia mă depăşeşte. Nu ştiu ce să spun. Să raporteze şi locotenentul Gavelson mai departe superiorilor şi să rezolve ei.

N-au rezolvat nimic! Colonelul a trimis după mine în mai puţin de-o oră. I-am găsit iarăşi pe toţi trei în cortul comandantului şi, dacă locotenentul Gavelson arăta furios, colonelul Spruer părea că se amuză în sinea lui. Căpitanul-medic butona mai departe tableta, străin la ce se întâmpla în jurul lui.

— Sergent Boold, auzi ce nouă acuzaţie îţi aduce locotenentul Gavelson, începu colonelul. Cică ai avea nişte comenzi ascunse şi, folosindu-te de ele, ai blocat dinozaurii. Te rog să iei la cunoştinţă că sabotarea cu bună intenţie a unui bun al Armatei se pedepseşte cu ani grei de închisoare. Ce ai de spus în apărarea ta?

— N-am cunoştinţă despre niciun fel de comenzi ascunse, domnule colonel. De ce nu sunaţi la cei care au programat dinozaurii, să-i întrebaţi?

— Fii sigură c-am făcut-o. Şi ştii ce mi-au răspuns?

— Nu, domnule colonel.

— Au zis că eşti singura răspunzătoare de comportamentul dinozaurilor.

Am privit în jur, cu prefăcută mirare, şi am întrebat:

— Nu vreau să fiu impertinentă, domnule colonel, dar vedeţi cumva vreun dinozaur prin apropiere? (Nu l-am lăsat să răspundă şi am continuat:) Cum aş putea oare răspunde de ei, dacă eu sunt aici şi ei sunt acolo?

Am lăsat să le pătrundă bine întrebarea în minte, apoi am continuat:

— După cum bine ştiți, sunt animale care-au trăit acum 65 de milioane de ani, readuse la viață prin procedee pe care nu le cunosc şi nici nu le-aș pricepe. Cumva, au fost făcute să înțeleagă câteva comenzi. Dar la fel cum nu ne putem aştepta la un comportament previzibil în totalitate nici măcar la animalele contemporane nouă, cu atât mai puțin ne putem aştepta de la nişte ființe care-au trăit cu zeci de milioane de ani în urmă.

Fusese cel mai lung discurs al meu, dar părea că îl înțeleseseră cu toții, pentru că hotărâră, în cele din urmă, să mergem cu toții la dinozauri, să vedem cum se comportă.

Cred că nici măcar un preşedinte de stat n-a fost întâmpinat vreodată cu atâta bucurie şi zgomot cum am fost întâmpinată eu de dinozauri. În mod sigur au depăşit numărul de decibeli auzit vreodată în curtea acelei cazărmi. După ce am reuşit să-i calmez şi i-am scos din țarc fără nicio problemă, colonelul a decis ca, până una-alta, să însoțesc plutonul locotenentului în misiuni. Asta cel puțin până când avea să se dovedească, fără nicio urmă de îndoială, că animalele nu ascultau decât de mine.

— Şi nu uita, s-a întors colonelul spre mine înainte de a pleca. Să nu mai foloseşti niciodată comanda pe care ai folosit-o cu locotenentul... Care era?

— *ÎMPINGE*, domnule colonel.

Formam un grup. Eu, Clara şi colonelul. Și tocmai dădusem comanda ÎMPINGE. Clara a privit scurt spre mine. Era clar că pe mine nu putea să mă-mpingă, aşa că şi-a plecat capul imens şi l-a împins pe colonelul Spruer.

— *STOP!* am strigat, dar era prea târziu.

Colonelul se adună cu greu de pe jos, la zece metri mai încolo. Și dacă toată lumea se aştepta să dea cu mine de pământ, am avut surpriza să-l văd venind zâmbind. Comentă sec:

— Asta chiar întinde oasele! Dar, te rog, sergent, nu mai repeta tratamentul ăsta pe mine. Oricum, cred că ai înțeles ce comandă să nu mai foloseşti... până la noi ordine.

Capitolul 12

O moarte stupidă

Am plecat în patrulare cu lecția învățată, hotărâtă să nu mai repet acea comandă. Din păcate, situația în care aș fi avut nevoie de ea a sosit foarte repede și acum mă întrebam dacă nu cumva greșisem respectând întocmai ordinul colonelului. Dacă aș fi folosit-o la timp, i-aș fi putut salva viața locotenentului Gavelson.

În ziua în care s-a întâmplat, totul a mers rău încă de dimineață. Tim Slade, soldatul răspunzător de hrănirea dinozaurilor, a întârziat cu mâncarea şi, deşi nu am văzut personal, am avut impresia că n-a decongelat complet carcasele, pentru c-am auzit răgete nemulțumite dinspre țarcul animalelor. Până am ajuns acolo, terminaseră de mâncat, așa că n-am putut să-mi confirm bănuielile. Chiar dacă era numai opt dimineața, mi s-a părut că soldatul mirosea a băutură şi mi-am promis să verific mai atent treaba asta, căci numai de un om beat în preajma dinozaurilor n-aveam nevoie.

Când am ieşit pe poarta unității, unul dintre dinozauri a călcat pe picior un soldat de la pază, care nu s-a dat la o parte din calea lor suficient de repede. De

obicei, dinozaurii erau atenți și precauți, ca și cum și-ar fi cunoscut forța și greutatea. Dar de data aceasta, chiar la ieșire, locotenentul Gavelson s-a găsit să stabilească o nouă ordine de marș, nu cea cu care erau obișnuite animalele. Cu ochii la locotenent, cea mai mică dintre femele, Linda, l-a călcat pe nefericit. Norocul soldatului a fost că i-a prins laba piciorului doar cu o gheară, astfel încât nu l-a rănit foarte grav.

A fost trimis la infirmerie, iar noi ne-am reluat marșul, în noua formație propusă de locotenent, cu el în frunte. Încă din acel moment am avut un presentiment neplăcut. Clara voia să ia conducerea grupului, așa cum fusese obișnuită la antrenamente, fără să țină seama că de data asta grupul avea o componentă mărită. Locotenentului i se părea că asta e o insultă și o lua ca pe-un afront personal, astfel că accelera mereu gravimotocicleta și, în numai câteva minute, erau amândoi hăt-departe, în fața noastră. I-aș fi putut ajunge ușor, dar trebuia să am grijă de Linda și de Lidia, astfel că, atunci când am fost informați că ne apropiem de prezumtivul adăpost al traficanților, eram cu toții într-o stare de iritare accentuată.

Am fost întâmpinați cu focuri răzlețe de armă. Nu erau însă prea precise și nici trase cu gândul să ne doboare, ci doar să câștige timp, astfel că ne-am regrupat rapid, de-o parte și de alta a drumului.

Tactica de atac concepută de mințile strălucite care ne conduceau era ca atunci când eram atacați cu arme

uşoare, să ne apropiem, la adăpostul dinozaurilor, şi să-i neutralizăm prin foc sau, dacă era posibil, să-i luăm prizonieri pe inamici.

În timp ce locotenentul preciza planul de atac, dinspre traficanți s-a ridicat un steag alb, iar Gavelson a început să jubileze:

— Se predau. Ticăloşii! Au văzut că sunt depăşiți numeric şi se predau!

— Vrem să negociem predarea! s-a auzit o voce.

Povestea mi s-a părut cusută cu ață albă, fiindcă banditii aveau nevoie de timp ca să ascundă sau să distrugă drogurile. Părerea mea, deşi împărtăşită şi de locțiitorul la comandă, un plutonier mai în vârstă, n-a fost luată în seamă de locotenent, care s-a ridicat în picioare.

— Rămâneți pe loc! ne-a ordonat el. Mă duc să negociez cu ei.

— Luați-o măcar pe Clara, i-am zis.

Dar propunerea a fost respinsă cu dispreț. După ce s-a depărtat câțiva paşi, i-am făcut semn Clarei înspre locotenent şi, de parcă ar fi înțeles ce voiam de la ea, a început să păşească încet în urma lui. În ciuda situației încordate, văzând-o cum calcă precum o găină pe picioroange, m-a pufnit râsul. Care mi-a înghețat pe buze când am observat că steagul alb dispare brusc şi dinspre traficanți se porneşte un foc intens.

— Adăpostiți-vă! am strigat spre locotenent, dar era deja prea târziu.

S-a întors spre mine şi am văzut cum pe vestonul lui apar, iar apoi se măresc, trei pete de sânge, iar el cade la pământ ca filmat cu încetinitorul.

Dacă aş fi încălcat ordinul colonelului şi mi-ar fi trecut prin minte să-i strig Clarei *ÎMPINGE*, sunt sigură că l-ar fi împins pe locotenent înainte ca gloanțele să-l atingă. Din nefericire, încăpățânarea lui şi ezitarea mea l-au făcut să moară în drum, sub privirile uimite ale Clarei.

Ar fi trebuit să judec. Ar fi trebuit să dau dovadă de sângele rece pe care se presupunea că-l căpătasem de când stăteam în preajma reptilelor, dar în loc de asta, am țâşnit în picioare şi-am strigat un ordin pe care nu-l mai folosisem niciodată.

— *ATAC TOTAL!*

În mai puțin de jumătate de minut, cele trei femele au ajuns, direct prin ploaia de gloanțe, în mijlocul traficanților, de unde au început să se audă țipete îngrozite. Am sărit în picioare şi, ținând arma neglijent în mână, am fugit spre adăpostul din care trăseseră traficanții.

— Ai grijă, sergent! țipă plutonierul Stewart în urma mea. Poate mai e vreunul în viață!

Dar eu alergam ca în transă, convinsă că doar dinozaurii mai erau vii dincolo de palisadă. Şi aşa era. Bucăți din bandiți zăceau împrăştiate peste tot şi m-am gândit că cei care aveau să vină mai târziu vor avea mult de muncă pentru a strânge cadavrele.

Dar în momentul acela nu-mi păsa. M-am uitat absentă în jurul meu, am strigat dinozaurii şi m-am întors lângă trupul locotenentului. L-am privit mai bine. În ciuda sângelui pierdut, fața lui arăta colțuroasă şi arogantă chiar şi dincolo de moarte.

— Prostule... – am murmurat cu părere de rău şi i-am închis ușor ochii.

Fusese o moarte inutilă şi mă durea. Dar presimțeam că n-avea să fie singura pe care urma s-o văd, în locul care începea să semene mai mult a batalion disciplinar, decât a batalion de menținere a păcii.

Capitolul 13

În misiune cu Clara

Dormeam de aproape trei ore când am fost trezită brutal de Timmy Slade, care mă împungea cu un băț, rânjind indecent la mine printre gratiile cuştii. Rânjetul lui – şi al altora ca el – mă făcuse, în ultimul timp, să dorm în țarc cu dinozaurii, nu în dormitorul comun.

M-am tras de lângă capul Clarei, care se odihnea chiar lângă abdomenul meu, şi m-am ridicat în picioare:

— Ce vrei? l-am întrebat pe soldat şi trebuie să recunosc că nu aveam cea mai blândă voce din lume.

A salutat regulamentar şi a spus dintr-o suflare:

— Sergent Amber Blood, colonelul solicită urgent prezența dumneavoastră în biroul lui.

Mi-am luat vestonul şi am bombănit ieşind:

— Colonelul ăsta al tău ştie că m-am întors din misiune acum trei ore?

— Nu ştiu, sergent, a răspuns soldatul şi s-a uitat precaut spre Clara, care părea că vrea să vină cu mine.

— Rămâi aici, Clara! O să-ți spun despre ce e vorba când mă întorc.

Aveam să-i povestesc, bineînțeles, deşi nu pricepea nimic din ce îi spuneam. Dar asta era mai degrabă un mod de a mă defula decât o conversație adevărată, aşa cum o considerau ceilalți militari.

Am pornit pe aleea care ducea spre cortul comandantului, alături de soldat. Ştia, bineînțeles, când mă întorsesem din misiune, dar probabil că intervenise ceva foarte urgent, dacă trimisese după mine. În ciuda gradului, nu era deloc un ofițer scorțos, cu care să nu poți sta de vorbă.

După ce am trecut de aghiotantul lui, am intrat prin despărțitura cortului în încăperea care-i ținea loc de birou. Am salutat şi am privit în jur, dar n-am remarcat nimic deosebit. Pe monitorul de mare rezoluție din spatele lui se vedea o porțiune de junglă care îmi părea cunoscută. Colonelul mi-a urmărit privirea şi m-a întrebat:

— Îți reaminteşti locul, sergent?

M-am apropiat mai mult şi abia atunci am recunoscut ruinele hotelului Royal, care fusese perfect funcțional în urmă cu numai câțiva ani şi care le oferise turiştilor cam tot ce îşi puteau dori. Când fusesem în patrulare acolo, cu două săptămâni în urmă, găsisem doar un cârd gălăgios de maimuțe care fugiseră speriate când ne văzuse. Hotelul avusese, inițial, două etaje, din care acum mai rămăsese doar unul, şi acela găurit de obuze şi cu pereți care abia se mai țineau. Avuseseră loc, ca peste tot în regiune, o serie întreagă

de lupte între două facţiuni rivale care-şi disputau dominaţia regiunii în care se descoperiseră posibile rezerve importante de kimberlit. Confruntările armate încetaseră ca prin farmec însă, când se constatase că în coşurile vulcanice cu kimberlit, diamantele pe care prospectorii sperau să le descopere se găseau într-o cantitate neînsemnată pentru a merita o cât de mică investiţie. Luptele continuaseră o vreme, sporadic, apoi regiunea fusese într-un final abandonată şi mercenarii plecaseră spre alte zone, mai bogate în resurse. Noi rămăsesem pe loc din motive umanitare, pentru că aveau loc adevărate măceluri atunci când războinicii Hutu ajungeau într-o localitate Tutsi şi invers.

Cum superiorul meu aştepta un răspuns, i-am zis fără chef:

— Hotel Royal, domnule colonel. Şi, dacă-mi permiteţi să raportez, m-am întors acum trei ore cu dinozaurii din misiunea de patrulare programată.

— Ştiu asta, sergent. Dar dacă ai să arunci o privire pe panoul cu distribuiri, plutonul tău e singurul disponibil.

Pe biroul lui fură aduse două ceşti de cafea aburinde. În spatele său, chiar lângă monitorul de mare rezoluţie, pe un panou erau afişate forţele aflate la dispoziţia sa. Un singur jeton era afişat: plutonul 3 TR. Cel condus de mine.

Am căscat ostentativ, chiar dacă ştiam că astfel de apropouri nu ţineau în faţa lui, şi am întrebat:

— Şi ce-i aşa de important de nu mai putea aştepta câteva ore?

Nu mi-a răspuns cu vorbe. Doar a schimbat imaginea de pe monitor cu una în infraroşu, venită de la satelit. Într-una din camerele hotelului se puteau observa câteva umbre mici, ghemuite una într-alta. În altă cameră, trei siluete albe şedeau în jurul unei mese. Afară, la intrare, se mai zărea o umbră care, după mişcări, părea să patruleze.

— Tipul care conduce operațiunea este Pierre Lacoste. Am impresia că l-ai mai întâlnit.

Mi-am pipăit obrazul stâng, unde parcă am simțit urma loviturii pe care-o primisem, cu câteva luni în urmă, de la nemernicul ăla. Un zâmbet crispat mi-a apărut pe buze şi colonelul Spruer a spus grăbit:

— Fără răzbunări inutile, te rog frumos. Doar eliberezi copiii şi-i imobilizezi pe nemernici. De restul am eu grijă.

Am încuviințat din cap, ascultătoare. Acum, că ştiam despre cine-i vorba, n-aş mai fi vrut pentru nimic în lume să ratez acea misiune. Colonelul s-a lăsat păcălit de mutra mea spăşită, pentru că m-a întrebat grijuliu, făcându-mi semn spre ceașca mea cu cafea:

— De ce ai nevoie ca să poți pleca?

— Mmm, cana asta îmi e suficientă.

— M-am gândit eu, a zâmbit el, satisfăcut. Am cerut una în plus încă de la început, ca să fiu sigur. Şi fetele tale?

Am dat din umeri, savurând cafeaua:

— Lor le trebuie doar acțiune. Uneori am impresia că nu ştiu altceva decât să alerge.

Am băut o gură mare și am întrebat:

— Cât timp avem la dispoziție?

Colonelul a privit harta şi a apreciat:

— Vreo două ore. Din câte ştiu, în spatele hotelului mai există încă o pistă de pământ bătătorit pe care poate ateriza un avion de mici dimensiuni. Acesta a plecat cu o jumătate de oră în urmă de pe aeroportul din Moguntu. Ar trebui s-ajungă la hotel în cel mult două ore.

Am sorbit ultima gură de cafea din ceaşcă, am salutat regulamentar şi am ieșit. Operațiunea ar fi fost una de rutină dacă n-ar fi fost implicat ticălosul de Lacoste. Şi poate dac-ar fi fost altul motivul pentru care ținea copiii prizonieri. După ce traficul cu diamante şi droguri pierduse teren, traficanții observaseră că o inimă de negru bate la fel de bine și în corpul unui alb. Iar un ficat sau un rinichi funcționează perfect, indiferent în ce corp se află. Totul e să faci rost de ele. Aşa apăruseră şi proliferaseră traficanții de organe, care adunau copii şi tineri din locurile unde abia se încheiaseră conflictele şi unde existau o mulțime de orfani de care nu se interesa nimeni dacă dispăreau. Nu era prima dată când aveam de-a face cu asemenea indivizi şi, în tot acest timp, ura mea față de ei nu se diminuase nici măcar o fărâmă.

Când am ajuns lângă cuşcă, Clara a fornăit supărată şi, deşi îi cunoşteam reacţiile destul de bine, nu eram sigură de motivul nemulţumirii ei. Putea fi supărată şi din cauză c-o lăsasem singură, dar putea fi la fel de bine agasată şi de prezenţa soldatului Slade, care ştia uneori să fie mai sâcâitor ca o mâncărime-n fund. Împărţiseră ei ceva în lipsa mea, pentru că, din când în când, Clara îl privea scurt şi-şi accentua fornăitul când făcea asta.

— Am impresia că te place, i-am spus soldatului mângâind-o pe Clara printre gratii. Vrei să-ţi aranjez o partidă de sex cu ea?

S-a înecat încercând să răspundă, aşa că i-am luat vorba din gură:

— Ştiu c-ai prefera o partidă cu mine, dar aş vrea s-o faci mai întâi cu ea şi, dacă mai rămâne ceva din tine, atunci mă sacrific şi eu.

Între timp şi-a revenit şi mi-a răspuns cu tupeu:

— Te lauzi degeaba cu monştrii tăi, sergent Blood. Am citit setările lor, în biroul colonelului. Nu pot ataca soldaţi din aceeaşi tabără, a spus el şi şi-a atins cu infatuare petlitele de pe guler, unde avea cipul de recunoaştere. Nu pot ataca copii, nu pot ataca bărbaţi din rasa albă şi nici femei.

Am mângâiat-o iar pe Clara, care aştepta răbdătoare sfârşitul discuţiei şi i-am zâmbit soldatului:

— Acum, ce să zic? Mutră de copilaş ai, soldat din tabăra prietenă eşti, iar când chiar te speli, eşti destul

de alb. Aşa că, hai şi dă-mi o palmă, să vedem cât te ajută setările Clarei.

A rânjit, tentat de idee, privind cu îndoială animalul.

— Cu Clara în cuşcă şi promit să nu te raportez, am plusat eu.

În ochi i-a apărut o strălucire stranie. A făcut un pas înspre mine şi a ridicat mâna. Înainte să apuce să îşi ducă gestul la bun sfârşit, Clara a rupt barele de metal ale cuştii cu uşurinţa cu care aş fi rupt eu o pânză de păianjen şi botul ei plin de dinţi s-a oprit la câţiva centimetri de mâna soldatului, oprit doar de palma mea întinsă.

Timmy Slade s-a făcut alb la faţă. Cred că s-a şi scăpat pe el, pentru că mirosul din aer s-a schimbat, dar nu l-am mai băgat în seamă. Am intrat în cuşcă, să-mi mobilizez fetele.

Încă nu aflasem precis ce le fusese implantat şi nici cum, dar ascultau în totalitate de mine. Erau câteva ordine standard cu care fuseseră înzestrate, dar păreau capabile să înveţe şi, atunci când eram libere, nu exista plăcere mai mare decât să patrulăm împreună prin junglă, simţindu-mă la adăpost de orice primejdie şi încercând să învăţ lucruri noi. Uneori mă credeam iar fetiţa de zece ani care se plimba urmată de căţeluşa mea Bella, prin pădurea din spatele casei.

Între timp, căţeluşa fusese înlocuită de trei femele T. Rex şi, în loc să prindem şobolani, eram nevoită să le las să-şi vâneze o parte din hrana zilnică, doar ca

să se păstreze-n formă. Dar astăzi nu mai era nevoie de așa ceva: erau sătule și dornice de acțiune.

Le-am fixat armele pe șei, mi-am luat motocicleta Gravi din garaj și am plecat spre hotelul Royal.

— Hai, puștoaicelor! le-am spus și câțiva soldați care m-au auzit, precis au crezut că sunt într-o ureche la cum vorbeam cu ele.

Dar cum altfel l-ai putea considera pe cineva care alintă cu acest diminutiv trei namile de cinci metri înălțime și zece tone fiecare? Pe de altă parte, cum ai putea rămâne cu mințile întregi câtă vreme, noapte de noapte, Clara își culca lângă mine capul ei masiv, ca pentru a se asigura că nu le părăsesc? Probabil că țeasta ei avea peste o tonă în greutate, dar cred că o ținea încordată, pentru că abia o simțeam. Și era bine acum, căci la început duseseră lupte acerbe între ele pentru această „onoare" și trecusem prin câteva nopți în care nu dormisem aproape deloc, din cauza dinților care se încleștau la numai câțiva centimetri de fața mea. Deși Clara era femela dominantă, în unele nopți am fost convinsă că vor lua fiecare câte-o bucată consistentă din mine, pentru a tranșa definitiv această dispută și a încheia problema odată pentru totdeauna. După vreo săptămână, Clara își impusese supremația, poate fiindcă era cea mai mare dintre ele. Linda și Lidia păreau resemnate, însă nu știam cât timp avea să dureze această ierarhie și când anume Linda avea să ia decizia de a-și revendica locul lângă mine. Psi-

hologii armatei se dădeau peste cap să afle de ce se întâmpla așa și nu altfel, și de ce în această formație se obțineau cele mai bune rezultate. Din câte știam, existau doar trei plutoane TR în toată armata și toate erau folosite în special în zonele de conflict din savană și junglă, pentru că acesta era mediul în care dinozaurii se adaptau cel mai bine. La început se încercase și cu masculi, dar, pe lângă faptul că erau mai instabili în comportament, dimorfismul sexual acționase în defavoarea lor și păreau de-a dreptul pitici pe lângă o femelă bine dezvoltată.

— Hai, la drum, puștoaicelor! le-am strigat încă o dată și am ridicat gravimotocicleta de la sol, în așa fel încât să ajung la înălțimea ochilor lor.

Ca de obicei, Clara și-a luat locul în față, iar eu am fost flancată de Linda și Lidia. După multe ore de patrulări prin junglă, am ajuns la concluzia că asta era cea mai bună formație de marș. Clara nu numai că avea câteva plăci osoase mai groase decât celelalte – laboranții scăpaseră ceva mai mult ADN de stegozaur în eprubeta în care o fabricaseră – dar avea și simțurile mai dezvoltate decât celelalte două. Cu ea în frunte eram siguri că va depista din timp orice ambuscadă, iar pe de altă parte, câteva gloanțe nu păreau să facă cine știe ce stricăciuni platoșei ei osoase.

Ruinele hotelului Royal se găseau la numai 20 de kilometri de bază. Am reglat viteza motocicletei la 40 de kilometri pe oră, estimând că vom ajunge la țintă

în cel mult o jumătate de ceas. Cam asta era şi viteza optimă pentru fetele mele, dar, la nevoie, pentru scurt timp, îşi puteau dubla viteza. Acum nu era cazul şi am ajuns în ceva mai puţin de o jumătate de oră în faţa hotelului, aşa cum estimasem.

La cursurile de pregătire tactică învăţasem tone de teorie şi făcusem instrucţie intensivă pe teren. Învăţasem despre pregătirea şi evitarea unei ambuscade şi despre ieşirea la creastă. Atâta că în junglă nu prea găseai creste de după care să ieşi conform manualului, aşa cum procedasem pe dealurile din Texas, unde urmasem cursul. Dar la toate lecţiile ni se preda, obsesiv chiar, ca niciodată să nu folosim şi să nu ne bazăm pe forţa brută, ori eu tocmai aşa procedam în ultima vreme. În loc să-mi folosesc mintea şi tacticile învăţate, mizam întotdeauna tocmai pe aşa ceva. Cea mai pură forţă brută şi nu-l vedeam pe cel care n-ar fi procedat ca mine, având în subordine trei namile numai muşchi, mai ascultătoare ca nişte câini de vânătoare. La fel am procedat şi acum şi am ajuns cu cei trei dinozauri, tropăind de se scutura pământul, în faţa hotelului în ruină.

Cum ne-a zărit, cel ce patrula în faţa hotelului s-a făcut nevăzut în interiorul clădirii, ca purtat de vânt.

Am cerut informaţii de la bază şi soldatul Stimm, operatorul, mi-a vorbit scurt:

— Am identificat până acum şapte copii închişi în camera din spate. Cei patru traficanţi care-i păzeau se

îndreaptă spre ieşire chiar acum, Blood. Atenție, ies acum!

Clara îi simțise şi ea, pentru că s-a aşezat, protectoare, între mine şi hotel. Pierre Lacoste, pe care îl ştiam, a ieşit primul, urmat de ceilalți tovarăşi ai lui. Erau înarmați cu puşti de asalt AKM-47, faimoasele automate Kalaşnikov modernizate, cu încărcătoare de tip sector, cu câte 30 de cartuşe fiecare. După cum le țineau de lejer, păreau obişnuiți să le folosească, dar nu asta mă deranja, ci mutrele lor degajate şi zâmbitoare. Nu aşa ar fi trebuit să se comporte nişte oameni, indiferent prin câte lupte trecuseră, când se trezeau față-n față cu trei tyrannosauri.

Lacoste, cel mai zâmbitor dintre ei, s-a apropiat de Clara fără frică, a ocolit-o şi s-a proțăpit în fața mea.

— Ei, uite că ne-ntâlnim din nou, păpuşică!

Am oprit motorul gravimotocicletei şi-am coborât din şa. Clara fornăia în spatele lui, dar omul dovedea o stăpânire de sine remarcabilă, pentru că n-a întors capul nici măcar când a simțit răsuflarea animalului în ceafă.

— Ar trebui să fii mai atent cu dinozaurul ăla, l-am atenționat. Devine nervos când stai prea aproape de mine.

Bărbatul a izbucnit în râs şi mi-a făcut semn spre petlițele de pe guler, pe care abia atunci le-am remarcat.

— De ce să fiu atent? Am aflat tot ce se putea afla despre animalele tale, din sursă sigură.

A început să enumere pe degete:

— Unu: nu pot fi atacat de ele pentru că mă percep ca pe-un prieten, datorită cipului din petlițe. Am dat zece dolari pe fiecare şi-şi merită prețul. Doi: sunt alb şi nu ştiu ce le-ați făcut, dar ați programat dinozaurii să nu atace albii. Şi trei... (a ezitat o clipă, fluturând din mână.) mai era ceva, dar zău dacă nu-mi sunt suficiente cele două motive!

Ținea neglijent arma şi, din câte am putut observa, avea piedica trasă. Folosisem şi eu pe vremuri un astfel de automat şi-mi aminteam că piedica era o pârghie care trecea de la blocat mai întâi în poziția de foc cu foc şi abia apoi în cea de foc automat, de care-mi era frică.

Pentru a-i distrage atenția, l-am privit fix în ochi şi l-am întrebat:

— Despre comenzile directe ai auzit ceva?

A hohotit iarăşi, dovadă că fusese informat, aşa că am spus, pe ton de comandă:

— Clara, *UCIDE-L!*

Clara a întors capul spre mine şi a fornăit nemulțumită, ca şi cum ar fi spus: „tu nu vezi că nu se poate?!"

Pentru o clipă, Lacoste a tresărit, dar apoi, văzând că nu se-ntâmplă nimic, şi-a întețit hohotul de râs, care a devenit sarcastic. S-a întors spre tovarăşii lui:

— Să mergem, băieți! Să ne vedem de treabă. Fioroşii dinozauri se pare că nu-s decât nişte amărâte de pisicuțe.

Ce nu ştia nici Lacoste şi nici superiorii mei era că, în lungile ore de patrulare prin junglă doar cu fetele mele, avusesem o mulțime de timp la dispoziție să experimentez și să caut mijloace de a le depăşi limitările şi setările. N-a fost greu să găsesc o cale, ci cuvântul care să declanşeze ceea ce voiam eu. Un cuvânt care să nu fie folosit în limbajul uzual al armatei, pentru a nu fi tentată să-l folosesc din greşeală. După îndelungi căutări, gândindu-mă la viața dură și deloc delicată din armată, l-am găsit, aşa că am întors încet capul spre Clara şi l-am pronunțat răspicat:

— *DELICAT!*

Clara m-a privit uimită, cu o uşoară ezitare, pentru că era prima dată când foloseam comanda în condiții reale. Dar sunt sigură că ar fi reacționat fulgerător dacă Pierre ar fi făcut vreo mișcare bruscă.

— *DELICAT*, Clara! am repetat şi atunci ea a întors botul spre Lacoste şi, delicat, foarte delicat, i-a prins capul în gura ei înzestrată cu o mulțime de dinți ascuțiți. A strâns apoi puternic, l-a răsucit şi am auzit clar cum vertebrele cervicale au trosnit. Apoi animalul a rămas cu țeasta traficantului în gură. Un timp, mâna acestuia a bâjbâit după piedica armei, dar a căzut apoi moale pe lângă corp, iar după câteva secunde a fost urmată şi de trupul care zvâcnea spasmodic.

Clara ținea atentă capul banditului şi mă privea întrebătoare. Mi s-a părut chiar că aud un fel de „Mâh?" pe care l-am perceput ca şi cum ar fi vrut să spună:

„Şi-acum, ce fac cu el?" Am bătut-o pe gât, a încurajare, încercând să n-o ating pe unde era pătată de sânge, şi i-am spus:

— Ce „mâh"? E trofeul tău, poți să-l mănânci!

N-a aşteptat alt îndemn şi trosnetul oaselor craniului vechiului meu duşman s-au făcut auzite până la tovarăşii lui de fărădelegi. Albi la față şi încremeniți de spaimă, priveau când la trupul fostului lor şef, care încă se mai zbătea convulsiv, când la Clara, care părea de-a dreptul încântată de festinul ei.

Am ocolit-o şi m-am îndreptat spre ei:

— După cum ați observat, şeful vostru n-a prea nimerit-o cu ce ştia el despre dinozauri, aşa că, lăsați armele jos, uşor, ca să nu vă arăt ce alte talente mai au.

Fusesem neglijentă venind în fața lor nepregătită, ieşind dezinvoltă de după corpul protector al Clarei, dar, aşa cum mă aşteptam, niciunul nu se gândea în acel moment la vreun gest necugetat. Pentru prima dată am văzut cu adevărat ce înseamnă să tremuri ca o frunză în bătaia vântului. Au ezitat nu pentru că ar fi vrut să mă atace, ci pur şi simplu pentru că tremurau prea tare şi nu-şi mai puteau controla mişcările.

După ce a terminat de mestecat capul, dinozaurul a scuipat spre ei şapca fostului lor şef, cam la fel cum scuipă un copil un sâmbure de cireaşă. Clara avea un simț al umorului deosebit, dar tovarăşii lui Lacoste nu păreau să-l aprecieze la adevărata lui valoare. Au aruncat de-a valma armele la pământ şi, la semnul

meu, s-au aruncat şi ei pe burtă, încă tremurând incontrolabil.

Deşi nu erau prevăzute în regulament, aveam în coburii motocicletei două perechi de cătuşe şi le-am folosit pentru doi dintre ticăloşi. Pentru al treilea am folosit un cablu pentru a-l imobiliza. Nu păreau dornici de acte de vitejie, dar i-am avertizat:

— Acum veți sta cuminți aici până vin colegii mei să vă preia. Vă sfătuiesc prieteneşte să nu vă mişcați din loc şi mai ales să nu-ncercați să evadați. Dacă pornesc cu fetele în urmărirea voastră, în mod sigur n-o să le pot stăpâni şi-o să vă culeagă capetele din fugă. Ați înțeles?

Din poziția lor chinuită, au aprobat repede din cap şi n-aveam niciun motiv să-i cred că nu pricepuseră. Le-am ridicat armele de pe jos şi le-am pus în coburii motocicletei, apoi m-am întors spre cele trei femele care mă priveau nerăbdătoare. Le-am făcut semn să aştepte, pentru că mai aveam ceva de rezolvat. Am scos automatul care aparținuse lui Lacoste şi m-am apropiat de Clara.

— Închide ochii, frumoaso, pentru că trebuie să-ți pregătesc o scuză.

Ca şi cum ar fi înțeles ce-i spun, a închis răbdătoare ochii. Mai jucasem de câteva ori această scenetă. Am lăsat piedica la foc automat, am armat şi-am tras trei gloanțe pieziş în platoşa frontală a dinozaurului. Clara nici măcar n-a tresărit, iar gloanțele au ricoşat şi s-au

pierdut în adâncurile junglei. Mă priveau fix, toate trei. Le-am zâmbit, dar în sinea mea eram ușor îngrețoșată. În mod normal nu le permiteam să facă asta, dar din când în când era bine să le las să-şi facă de cap, pentru coeziunea plutonului. Şi mai voiam ca cei trei banditi întinşi pe jos să vadă ce riscă, în cazul în care aveau să se mai ocupe vreodată cu traficul de copii.

— Bine, fetele! E al vostru! Dar să nu vă certați pe el.

Nu s-au certat. În primul rând, pentru că nu erau flămânde, iar în al doilea pentru că scumpa mea Clara ştia să-şi impună cu severitate disciplina de conducătoare a grupului.

Am intrat în clădirea părăginită, prefăcându-mă că n-aud trosnetul înfiorător al oaselor şi am căutat încăperea unde erau închişi copiii. Trei fetițe şi patru băieței, dintre care cel mai mare n-avea mai mult de 12 ani, stăteau grămadă într-un pat cu baldachin, pe vremuri culmea luxului pe aceste meleaguri.

Au tresărit speriați când m-au văzut, dar s-au liniştit observând că eram o femeie în uniformă.

— Salut, puştime! le-am zis cât de calm am putut. Era puțin probabil să cunoască atât de multă engleză încât să-nțeleagă ce le spuneam. Am venit să vă eliberez.

Nu ştiu dacă pricepuseră ceva sau au reacționat doar la tonul meu blând, dar pe fețele lor au apărut mici zâmbete timide. Le-am făcut semn cu mâna:

— Hai, să mergem!

Gestul universal a fost înțeles de toți. S-au strâns în jurul meu ca puii în jurul cloştii. Pentru o clipă, m-au înduioşat, dar n-aveam timp de aşa ceva. Am pornit spre ieşire şi le-am făcut semn să aştepte până când m-am convins că dinozaurii terminaseră de curățat locul. Din omul plin de tupeu care fusese Pierre Lacoste mai rămăseseră doar câteva haine pline de sânge, dar nu îmi făceam griji. Toți colegii mei din unitate ştiau obiceiurile fetelor, încă de la prima lor misiune.

La început, copiii s-au speriat un pic de dinozauri, dar între ei şi animale se creează repede un fel de legătură, inaccesibilă nouă, adulților, în special dacă animalele sunt programate genetic să iubească prichindeii. După ce s-au obişnuit cu ei, am pus câte doi pe fiecare dinozaur, în şeile folosite în mod normal pentru arme, le-am arătat curelele de care să se țină, iar pe cel mare l-am luat cu mine pe gravimotocicletă.

Am pornit înapoi spre tabără cu numai 20 de kilometri pe oră. Pe la jumătatea distanței, ne-am întâlnit cu soldații trimişi ca forță de întărire. Am oprit, le-am dat cheile de la cătuşe, le-am explicat unde-i pot găsi pe bandiți şi am ascultat, tăcută, mustrările locotenentului care conducea formația, despre convențiile internaționale care interziceau încătuşarea prizonierilor de război. Era un ofițer tinerel, proaspăt ieşit de pe băncile Academiei Militare, şi părea că mai are puțin şi face apoplexie. După ce şi-a epuizat argumentele, am mormăit într-o parte:

— Îmi cer scuze, Clara. Ai avut dreptate. Mai bine te lăsam să-i mănânci pe toți şi scăpam de balamucul ăsta.

Am salutat şi m-am îndepărtat fără să mai ascult replica locotenentului. Aş fi dat solda pe-o lună numai să-i văd reacția în momentul în care avea să ajungă lângă resturile de haine pline de sânge ale lui Pierre Lacoste.

Capitolul 14

Din nou la judecată

Ajunsă în cazarmă, am dus copiii la infirmerie ca să li se facă un control amănunțit, apoi am băgat dinozaurii în cuşcă. Pe urmă am început să scriu raportul, cea mai nesuferită parte a unei misiuni. Pentru că nu puteam spune adevărul, trebuia să-ncerc să mint de fiecare dată la fel, lucru mai greu ca misiunea însăşi, pentru că mereu eram tentată să adaug zorzoane stilistice.

Când, în sfârşit, i-am dat o formă cât de cât credibilă, am fost chemată la raport. Am intrat în anticamera comandantului, iar soldatul Stimm mi-a făcut semn să merg în birou, adăugând din mână binecunoscutul gest care însemna că şefii vor să-mi ia gâtul.

Am adoptat o mutră vinovată, am tras adânc aer în piept şi am intrat. „Hopa!", mi-am spus surâzând pe ascuns, „parcă ar fi constituită iarăşi o mini Curte Marțială aici!" Numai că, între timp, în parte anului petrecut prin misiuni, în parte datorită încrederii pe care mi-o dădea prezența dinozaurilor, mai căpătasem ceva tupeu.

Colonelul era aşezat comod pe fotoliul din spatele biroului, iar lângă el, în picioare, stătea tânărul locotenent, cu o figură radioasă. Probabil că terminase de pârât şi acum aştepta ca eu să fiu biciuită pe catarg sau cam aşa ceva. Avea să fie dezamăgit.

Căpitanul-medic Steven Henricks şi locotenentul de intendență Norton se ocupau cu ce ştiau ei mai bine, adică unul butona o tabletă, iar celălalt era acaparat de un rebus de la care nu-şi lua ochii. Puteam face abstracție de ei.

Lângă peretele din stânga erau aliniați cei trei prizonieri, păziți de doi soldați din Poliția Militară, care stăteau cu mâinile pe tocurile pistoalelor, deşi, la cât de speriați erau cei trei indivizi, nu prea se vedea rostul polițiştilor.

Colonelul Tom Spruer, care, de când ne cunoşteam, ajunsese un veteran al misiunilor de pace, mă privi blajin, fără să se ridice din fotoliu.

— Felicitări, sergent, pentru misiune!

A tuşit, ca pentru a-şi drege vocea, şi a adăugat:

— Totuşi, există unele plângeri legate de modul în care ți-ai îndeplinit atribuțiile.

Am luat o mutră ofensată:

— Plângeri, domnule? Nu cred c-ar fi cazul. Copiii luați ostatici au fost eliberați fără nicio rană, eu sunt bine mersi, iar cei trei dinozauri, cu valoarea de inventar de 42 de milioane de dolari fiecare, au fost aduşi teferi şi nevătămați, chiar dacă şeful bandiților a tras

trei focuri într-unul din ei. Norocul nostru a fost că l-a lovit razant în platoşa frontală şi, astfel, gloanţele au ricoşat.

— Minte, domnule colonel! Minte cu neruşinare! a intervenit locotenentul. Din spusele prizonerilor, se pare că...

Colonelul l-a oprit cu un gest scurt:

— Ţi-a dat cineva cuvântul, domnule locotenent?

După ce tânărul a plecat capul, îmbufnat, colonelul s-a întors spre mine:

— Există indicii că cele trei focuri au fost trase de tine, sergent Blood. Cel puţin aşa spun cei trei, arătă el spre prizonieri. Ba mai mult, se pare că te-ai folosit de autoritatea pe care o ai asupra dinozaurilor pentru a-i comanda unuia dintre ei să-l ucidă pe şeful lor, Pierre Lacoste. Ce ai de spus?

— El a tras primul, domnule colonel. Dinozaurul doar s-a apărat.

Locotenentul a vrut să protesteze, dar şi-a înghiţit vorbele sub privirea încruntată a colonelului.

— Şi totuşi, înregistrările arată altceva. Ce putem face în acest caz?

M-am uitat la prizonierii care-l urmăreau pe colonel cu ochi plini de speranţă, apoi către poliţiştii militari din spatele lor, care abia îşi ascundeau zâmbetele. Lângă colonel, locotenentul jubila. L-am fixat cu privirea, să văd clar cum îi cade faţa, apoi am spus pe cel mai serios ton:

— Ştergem înregistrările, domnule colonel. Soldatul Stimm mi-a promis că, dacă mă culc o dată cu el, mă ajută oricând în această privință.

Pe cât de consternat era locotenentul, pe-atât de calm a primit soluția colonelul Spruer. Dar avea, totuşi, o obiecție:

— Şi cu martorii ce facem? Sper că n-ai de gând să te culci şi cu prizonierii, numai ca să le obții tăcerea?

Am mimat o față dezamăgită şi i-am răspuns:

— Nu cred că-i cazul s-ajung târfa batalionului doar pentru atâta lucru. Se poate rezolva şi altfel.

— Cum? a întrebat colonelul, prefăcându-se că nu vede grimasele locotenentului de lângă el.

— E simplu. După fiecare misiune, pe dinozaurii mei îi apucă o foame teribilă. Câte-un prizonier la fiecare şi am scuti contribuabilii de plata hranei pe-o zi.

Colonelul a meditat câteva secunde, apoi a aprobat uşor din capul său cărunt.

— Da, mi se pare o soluție mulțumitoare pentru toată lumea, a zis el şi le-a făcut semn polițiştilor militari.

Aceştia i-au scos pe prizonieri afară din cort şi, când unul dintre ei a încercat să spună ceva, a primit un pat de armă peste şale, făcându-l să tacă şi să meargă împleticit până la uşă. După ieşirea lor, locotenentul s-a proțăpit în fața colonelului Spruer:

— Domnule colonel, vă rog să-mi permiteți să vă spun că protestez ferm împotriva modului în care s-a

rezolvat acest caz. Reglementările Convenției de la Geneva ne interzic un asemenea comportament.

Colonelul l-a privit calm.

— Păi, protestează, domnule locotenent, a zis şi mi-a făcut semn. Sergent Blood, vino aici lângă mine, să ne uităm la un locotenent care protestează.

Nu m-am dus. Dar din colțul meu am privit curioasă la colonel, să văd cum pune cu botul pe labe un produs tipic al West Point-ului.

Pentru că locotenentul păstra tăcerea, colonelul a început să vorbească pe un ton inflexibil:

— Domnule locotenent, hai să-ți explic puțin cum stă treaba pe-aici. Tot aştept prilejul ăsta de când ai venit, dar misiunile s-au succedat într-un ritm atât de rapid, încât n-am avut timpul necesar s-o fac. Şi apoi, am vrut să văd cum te adaptezi.

S-a ridicat din fotoliu, s-a dus în fața locotenentului şi l-a împuns cu degetul în piept:

— Eşti al treilea locotenent pe care-l am în doi ani. Şi ştii de ce?

Locotenentul dădu din cap, în semn de negație, iar colonelul Spruer urmă:

— Pentru că tinerii ofițeri de dinaintea ta au uitat că reglementările Convenției de la Geneva se aplică doar pe-o rază de o mie... hai, cel mult două mii de kilometri în jurul Genevei. Aici e junglă şi se-aplică legile junglei. Primul locotenent a sfârşit mâncat de un şef de trib local, care-a crezut că puterile locotenen-

tului vor trece în oasele lui bătrâne. Iar al doilea a murit pentru că...

S-a întors spre mine:

— Până la urmă, cum a murit locotenentul Gavelson?

— Împrejurările sunt neclare, domnule colonel, dar se pare s-a încrezut în asigurările de încetare a focului date de un traficant de droguri şi a plecat să negocieze cu ei. Aceştia încă ţineau steagul alb ridicat când l-au ciuruit. Eram şi eu prin apropiere când s-a întâmplat şi i-am propus să ia măcar un dinozaur şi să se apropie de bandiţi la adăpostul lui. N-a vrut.

— Ai auzit, locotenente, ce te aşteaptă dacă nu te adaptezi junglei?

Deşi nu părea convins, locotenentul plecă fruntea şi, după câteva secunde de tăcere, spuse:

— Am să-ncerc, domnule colonel, dar totuşi... cei trei prizonieri... mi se pare o cruzime fără margini...

Hohotul de râs al colonelului îl făcu să se oprească:

— Locotenente, în junglă nu-i bine să crezi tot ce auzi. Prizonierii au fost duşi în cortul-închisoare şi aşteaptă acolo să fie transferaţi la Nedine, unde vor fi judecaţi şi încarceraţi. Pentru că aici ne lipseşte teribil distracţia, uneori mai improvizăm şi noi. Liber!

Locotenentul salută regulamentar şi părăsi cortul, aruncându-mi o privire urâtă.

Partea de cort amenajată ca birou al colonelului avea aer condiţionat şi era o plăcere să întârzii în ră-

coarea lui, după căldura de afară, dar mi-am dat seama că în cele din urmă va trebui să plec şi eu. L-am privit pe colonel, care se aşezase iar în fotoliu, masându-şi spatele. Dacă faţă de ceilalţi se mai ascundea, faţă de mine îşi permitea să-şi arate uneori slăbiciunile.

Mi-a surprins privirea şi a zâmbit slab:

— Dac-ar fi existat dinozaurii în unitatea mea când am fost împuşcat, fii sigură că m-aş fi folosit de unul dintre ei şi-acum aş fi avut spatele întreg. Ce crezi despre noul nostru locotenent?

Am clătinat din cap, apoi am spus:

— Staţi liniştit, domnule colonel. Cred că tipul ăsta se va adapta.

— Sper să ai dreptate... a murmurat el şi mi-a făcut semn că pot să plec.

În anticameră, soldatul Stimm mi-a făcut semn să mă apropii, după ce s-a asigurat că uşa spre colonel e bine închisă.

— Sergent Blood, a spus el în şoaptă, poate că nu-i treaba mea, dar am aflat de la unul şi de la altul că soldatului Timmy Slade îi cam place să îţi tortureze dinozaurii.

L-am privit curioasă:

— Nu crezi că-i cam greu să torturezi un dinozaur de zece tone, chiar şi închis într-o cuşcă?

Stimm a clătinat din cap:

— Nu şi dacă foloseşti un pistol cu şocuri electrice.

Nu mi-a venit să-mi cred urechilor. Am ieşit ca o furtună din cort şi am fugit spre ţarcul dinozaurilor. Mi se păruse mie că zăresc pe jos, uneori, electrozi cu cârlige folosite la pistoalele cu şocuri electrice, dar nu le dădusem nicio atenţie. Am intrat în ţarc şi, fără să le bag în seamă pe fete, am început să caut. N-a durat mult şi am găsit prima pereche de electrozi, apoi altele şi altele. Erau călcate în picioare de dinozauri şi aproape făcute una cu pământul.

„Ticălosul!" am scrâşnit din dinţi şi am strâns probele în mână, hotărâtă să mă duc să i le arăt colonelului. Dar la jumătatea drumului, m-am oprit. „Fată, ai trei dinozauri pe mână şi tu vrei să-l pârăşti pe ticălos colonelului?" Am aruncat electrozii şi m-am întors în ţarc. Le-am cercetat pe femele, dar păreau în formă, ca întotdeauna.

Mi-am luat motocicleta Gravi de la garaj, apoi am deschis uşa ţarcului şi am invitat dinozaurii afară. La poartă am spus doar că plec în patrulare şi paznicul mi-a făcut semn cu mâna. În fiecare zi aveam programată o patrulare şi de obicei alegeam un traseu aleatoriu, pentru că mă feream să devin previzibilă şi să cad astfel în vreo capcană întinsă de mulţimea de duşmani pe care mi-i făcusem prin zonă. Poate că dinozaurii mei ar fi rezistat unei grenade reactive folosite de rebeli, dar eu nu. Aveau AG-7 portabile şi aflasem că unii făcuseră rost şi de AG-9, calibru care, cu siguranţă, mi-ar fi terminat fetiţele.

După ce m-am îndepărtat la aproape un kilometru de unitate, am luat-o prin junglă spre Lacul Tbongo. Acesta avea renumele că e bântuit, pentru că, în urmă cu vreo două sute de ani, peste o mie de sclavi îşi pierduseră viaţa în apele lui şi atât triburile Hutu, cât şi Tutsi preferau să stea cât mai departe de el. Totuşi, soldaţilor din tabără nu le luase mult timp să afle că soiul ciudat de biban care trăia în el avea gustul cu mult mai bun decât oricare din felurile preparate de bucătarul batalionului. Cu o undiţă improvizată, cei care aveau un program mai lejer îşi făceau drum până pe malurile lacului şi îşi îmbunătăţeau meniul cu o gustoasă saramură de biban. Nu eram amatoare de aşa ceva, dar auzisem nenumărate discuţii şi, nu de puţine ori, în patrulările cu plutonul de dinozauri, întâlneam ba un soldat, ba altul încercându-şi norocul. Şi îmi amintisem, chiar înainte de a mă prezenta la raport, că zărisem silueta lui Timmy Slade ieşind pe la punctul de control. Chiar dacă se străduise să le ascundă, îi observasem vârfurile undiţelor, aşa că mi-a fost simplu să-mi dau seama încotro plecase. O luase pe jos, pentru că lacul se afla la doar şase kilometri depărtare şi, chiar dacă i-ar fi fost mai uşor cu o motocicletă Gravi, acestea se eliberau doar pe bază de semnătură şi numai pentru misiuni importante. Şi, în mod evident, cu greu ar fi putut motiva soldatul că prepararea unei saramuri de biban era o misiune importantă.

I-am făcut semn Clarei să mă lase pe mine prima şi s-a conformat în cele din urmă, cu o uşoară pufnitură de nemulțumire, iar eu am accelerat până la 20 de kilometri pe oră, viteză suficient de silențioasă pentru a mă apropia în linişte de lac.

Nu-l ştiam atât de lacom pe Timmy Slade; înşirase de-a lungul malului nu mai puțin de cinci undițe, iar într-o găletuşă avea deja vreo trei-patru bibani destul de mari. Auzisem vorbe despre el, dar îmi trecuseră pe lângă ureche. Profitând de serviciul lejer de la intendență, se ocupa cu pescuitul mai mult decât ar fi fost cazul şi vindea surplusul de peşte camarazilor din tabără.

Ei bine, din prada de azi n-avea să vândă nimic, fiindcă Clara, neprotocolară ca de obicei, răsturnă găleata cu botul ei mare şi înghiți pe nerăsuflate cei câțiva peşti.

— Hei! protestă soldatul. Ține-ți monstrul în lesă! Mi-a halit tot ce-am pescuit azi!

Am coborât lângă el de pe motocicletă şi i-am spus:

— Poți să raportezi colonelului dacă nu-ți convine.

Slade a zâmbit strâmb:

— Ştii bine că nu te pot raporta. Dar am eu ac şi de cojocul monstrului. Am aflat eu de ce îi e frică.

Cu o mişcare bruscă, a scos pistolul cu electroşocuri de la centură. Şi-apoi totul s-a desfăşurat prea repede ca să mai pot reacționa. Clara, cu o viteză pe care nu i-o bănuiam, mai făcu un pas spre soldat şi puse

gheara enormă peste el, imobilizându-l. În general se spune că tyrannozaurii nu pot sta într-un singur picior, dar Clara se descurca binişor. Stătea, efectiv, într-un picior, iar cu celălalt îl imobiliza pe Timmy Slade. Nu avea o poziție prea comodă şi din când în când se sprijinea şi pe al doilea, pentru că soldatul se înroşise la față, încercând disperat să se elibereze.

— Ia-ți monstrul de pe mine! gâfâi el. Ştii bine că nu poate... să-mi facă... niciun rău...

Clara întoarse capul spre mine şi gâlgâi ceva confuz. Tyrannosaurii n-aveau gâtul înzestrat cu corzi vocale, ca alte animale, dar uneori, exact ca acum, mi se părea că dinozaurii mei încearcă să depăşească acest impediment, modulându-şi sunetele într-un fel aproape inteligibil. Aproape că mă făcu să uit de soldat şi am ascultat atentă:

— Gggg-li-cat, mi se păru că spune şi, văzând că nu înțeleg, scoase supărată unul din răgetele care înspăimântau pe oricine le-auzea, cale de kilometri întregi. Numai că, de data asta, era modulat într-un fel înspăimântător: GLLLIIII-KAAAT!

Se apropie şi Linda şi, împingându-mă uşor cu botul ei imens, mârâi, la rândul ei, ceva mai inteligibil:

— *Delikat!*

Apoi, aplecându-şi capul într-o parte, repetă spre mine, aproape cu duioşie:

— *Delikat!*

Parcă învățând de la Linda, Clara zise mai clar:

— *Delikat!*

Și în minte am auzit iarăși zumzăitul acela şi o voce pătimaşă spuse:

— *Da, da, Delikat!*

Timmy Slade se zvârcolea neputincios sub greutatea piciorului uriaș al Clarei. La un moment dat, chiar reuşi să se elibereze pe jumătate, dar ea îl prinse din nou sub gheare, fără să-şi dezlipească ochii de la mine.

— *Delikat,* repetă Clara şi am simțit un fel de nerăbdare în răgetul ei.

— *Delikat! Delikat!* se auzi iar vocea nerăbdătoare din mintea mea şi zumzăitul căpătă o intensitate insuportabilă.

— Spune-i să-mi dea drumul, gemu Timmy Slade, dar eu deja nu-l mai auzeam, cutremurată de ceea ce tocmai se petrecea.

Dinozaurii voiau să-l ucidă pe Slade, dar nu puteau s-o facă datorită condiționării şi-mi cereau să le eliberez de angajament.

Am privit spre soldat şi, ca în transă, am șoptit:

— *DELICAT,* Clara!

Înainte ca eu să termin de zis comanda, dinozaurul îl eliberă pe Timmy Slade, care se ridică grăbit în picioare. Mi-am întors ochii, să nu văd cum Clara îi retează capul. Am auzit doar zgomotul înfiorător al oaselor zdrobite.

Zumzetul din mintea mea încetă brusc şi papilele gustative începură să-mi freamăte brusc de plăcere,

ca şi cum aş fi mâncat ceva ce-mi doream de multă vreme, fără să ştiu ce gust are. Când am realizat la ce anume salivez, m-a apucat greața. M-am depărtat câțiva paşi, cu intenția să vomit în apă, dar senzația a dispărut.

De data asta, celelalte fetițe n-au mai aşteptat comanda mea şi s-au repezit, împreună cu Clara, să-l devoreze pe cel ce fusese Timmy Slade. N-o făceau lacom, ci încet, privindu-se una pe alta ca într-un ritual ciudat.

După ce au terminat, am strâns hainele pline de sânge, arma, undițele, găleata în care fuseseră peştii şi ce-am mai găsit pe-acolo, le-am legat într-un snop şi, urcându-mă pe gravimotocicletă, am zburat până aproape de mijlocul lacului şi am aruncat totul în apă. În timp ce priveam scufundându-se în apele liniştite ce mai rămăsese din cel ce fusese afurisitul de soldat, mi-am dat seama că trecusem un prag periculos şi că de-acum nu mai puteam da înapoi. Devenisem complice la o crimă făcută de dinozaurii mei.

M-am întors la mal și am plecat în patrulare, mai departe, pentru c-aş fi dat de bănuit dacă m-aş fi întors prea devreme în tabără. Dar tot drumul am condus motocicleta absentă, obsedată de o singură întrebare: oare cum ar fi reacționat fetițele față de mine, dacă aş fi refuzat să le dau ordinul de a-l ucide pe Slade?

Capitolul 15

Şase zile de coşmar

Aproape fără să-mi dau seama, s-a scurs un an. Când a venit vorba de concediu, Tom Spruer, care fusese între timp avansat la gradul de colonel plin, nici n-a vrut s-audă:

— Te rog, te implor, nu mă lăsa singur cu bestiile tale pe cap. Sau fă cumva şi ia-le cu tine!

Am încercat să argumentez, deşi mi-am dat seama că n-am nicio şansă:

— Domnule colonel, vreau concediu să mă duc în țară, să-mi fac de cap şi să dansez în cluburi până dimineața. Cum să fac asta cu dinozaurii după mine?

— Mda, asta cam aşa e, acceptă el cu jumătate de gură.

Am arătat spre nord, direcția în care se afla Mbongo, singurul oraş mai răsărit din împrejurimi.

— Până şi în Mbongo mi s-a dus vestea şi nu mai vrea nimeni să stea de vorbă cu mine, iar de dansat nici atât... Patronul celui mai răsărit bar de acolo m-a rugat într-o seară să părăsesc localul, pentru că îi alung clienții.

Colonelul părea uşor amuzat şi în mod sigur interesat, fiindcă întrebă:

— Şi cum ai procedat? Parcă am auzit ceva, dar nu din surse sigure.

Nu voiam să-mi reamintesc povestea, dar colonelul voia să ştie. Mai ales că, la un moment dat, dacă avea să se afle întreaga pățanie, urma să se spargă în capul lui.

— Păi cum să procedez? I-am spus că dacă nu-şi bagă mințile în cap, a doua zi o să-i vizitez barul cu fetițele şi îi fac praf şandramaua. M-a lăsat să stau, dar tot n-a vrut să danseze nimeni cu mine. A încercat unul, mai curajos, dar l-au speriat prietenii, strigându-i că se văd dinozaurii la geam... Și era să-mi leşine în brațe individul, aşa că i-am lăsat dracului cu barul lor cu tot.

— Adevărul e că au aflat toți ce i s-a întâmplat lui Lacoste. Din cauza asta se feresc de tine. Nu ştiu de unde, dar s-a aflat, mi-a răspuns colonelul şi a continuat munca de lămurire încă o jumătate de oră, până când m-a făcut să-i promit că o să mai stau un an, iar în acest timp vom încerca să găsim o rezolvare a problemei concediului.

Problemă care devenea acută pe zi ce trecea. Fusesem avansată la gradul de sergent-major, de parcă mult îmi păsa mie sau dinozaurilor de grade. Mi se dublase solda, care se aduna dolar după dolar în contul meu de acasă, pentru că în Africa n-aveam unde

să cheltuiesc nici măcar un sfanț. În ultimul timp nu mai puteam face un pas fără ca dinozaurii să mă însoțească.

Necazurile tocmai de aici porniseră, pentru că din când în când îmi luam şi eu câte o permisie, ca toți ceilalți şi plecam să mă distrez în orăşelul vecin. Încă de la prima ieşire de acest fel au apărut probleme, pentru că cei din cazarmă mi-au spus că imediat după ce am părăsit tabăra dinozaurii parcă au turbat. Au dărâmat țarcul şi, folosindu-se de formidabilul lor miros, mi-au dat de urmă. Nu ştiu cum naiba au reuşit, fiindcă am plecat cu gravimotocicleta şi tot timpul, deşi fără intenție, am mers la doi-trei metri deasupra solului. Abia intrasem în bar, când m-am pomenit cu căpățânile lor uriașe ivindu-se în cadrul uşii. Barul s-a golit instantaneu. Am luat fetele și le-am dus la marginea orăşelului şi le-am legat simbolic de un pom, dar distracția era dusă.

Apoi, ca să evit asemenea scene, le-am luat de la bun început cu mine şi le-am priponit la marginea oraşului, dar n-au fost multă vreme de acord cu asta. Au rupt frânghiile şi au venit fuguța la mine. Orice am făcut, a fost în zadar: le-am certat, le-am amenințat, până când m-am gândit că poate aud şi ele zumzăitul sau vocilea acelea cărora nu se puteau împotrivi, aşa că le-am lăsat în plata Domnului.

Oricum, după o vreme a trebuit, cu părere de rău, să renunț la orice gând de distracție, mai ales că toate

locurile unde puteai petrece erau pline de francezi încrezuţi, care trăiau din expediente oarecum la limita legii. Şi ce haz mai era să dansezi sau să te încurci azi cu ei, dacă a doua zi trebuia să-i fugăreşti cu dinozaurii prin junglă?

După eşecurile de a duce o viaţă normală, cel puţin la nivelul celorlaţi militari din cazarmă, m-am resemnat şi m-am refugiat în lecturi. Pentru că misiunea noastră urma să dureze, colonelul făcuse rost de un volum impresionant de cărţi şi oricât ar părea de ciudat, o bună parte dintre soldaţii batalionului împrumutau cărţi de la bibliotecă. Altădată cort de comandă, acum se transformase într-un elegant bungalow şi am avut impresia că din cauza dinozaurilor, pe care îi suporta cu stoicism în batalionul lui, colonelul ne făcea toate poftele. Ca orice bungalow care se respectă, avea în jurul lui şi un gazon, de care era foarte mândru. Iar de grădină avea grijă unul dintre puţinii angajaţi civili ai batalionului, un bătrân negru pe care toată ziua îl vedeam stropind, tăind şi greblând gazonul colonelului. Din cauza asta, în dimineaţa în care a venit agale spre ţarcul dinozaurilor, purtând grebla pe umeri, ca de obicei, nu l-a băgat nimeni în seamă.

Curios e faptul că uitasem cu totul de atentatul bătrânului războinic sau cel puţin îmi plăcea să cred că fusese un episod trecător. Cine se mai gândea că la peste un an de la sosirea pe pământul Africii, avea să înceapă o nouă serie de atentate?

Cum nu eram de faţă, scena mi-a fost povestită de soldatul de la intendenţă, care se ocupa de hrănirea dinozaurilor. Grădinarul a deschis calm ţarcul animalelor şi s-a repezit la Clara, lovind-o cu grebla. Fetiţa l-a privit întâi nepăsătoare, dar după o vreme, sâcâită de insistenţele bătrânului, l-a împins mai încolo, dar nici pe departe cu puterea pe care o folosea când primea comanda *ÎMPINGE*. Bătrânul s-a ridicat cu greu şi a reînceput atacul asupra dinozaurului, până când coada greblei s-a rupt, iar atunci s-a prins de piciorul uriaş al femelei şi a încercat, pur şi simplu, să muşte cu gura-i ştirbă pielea solzoasă a dinozaurului. Când am fost anunţată, în cele din urmă, şi am ajuns la ţarc, am rămas încremenită în faţa acelei scene patetice. Clara îşi scutura din când în când piciorul imens, iar bătrânul se rostogolea la câţiva paşi distanţă, revenind însă cu o încăpăţânare de neclintit. Până să ajungă cei de la Poliţia Militară, l-au imobilizat soldaţii de la intendenţă. N-a opus rezistenţă. Avea însă o privire fixă şi bolborosea întruna, aidoma bătrânului vânător dogon: „Dragonul fără aripi trebuie să moară".

În cele din urmă, cei de la Poliţia Militară l-au preluat şi l-au supus unui interogatoriu ca la carte. Dar nu au putut afla prea multe de la el, decât că a simţit dintr-odată un zumzet insuportabil în cap, apoi a auzit o voce care i-a ordonat: „Dragonul fără aripi trebuie să moară".

— Cel puțin nu mai eşti tu ținta atacurilor astea prosteşti, a remarcat comandantul şi a închis cazul fără să-şi bată capul prea mult cu problema.

Îmi petreceam cea mai mare parte a timpului, așa cum am mai amintit, într-o mică încăpere construită din prefabricate, în țarcul dinozaurilor, în care dispuneam de strictul necesar. Era închisă în partea care dădea spre restul unității, dar avea o uşă largă, din plastic transparent, pentru că dinozaurii voiau să mă vadă tot timpul. Chiar și când intram în baia minusculă, trebuia din când în când să-mi arăt fața la geam, ca ei să se asigure că e totul în regulă cu mine.

Momentele în care trebuia să merg în cortul comandantului, la raport sau ca să primesc ordine, erau pentru mine, dar mai ales pentru ceilalți, un adevărat chin, pentru că din cinci în cinci minute femelele îşi trâmbițau nemulțumirea, până când colonelul, invariabil, mă trimitea să le liniştesc. Cum capetele lor se găseau la peste cinci metri înălțime, mă vedeau de la distanță, imediat cum ieşeam din clădirea comandamentului şi zbieretele lor, pline de entuziasm, nu erau, de asemenea, deloc uşor de suportat. Mai ales că cei mai mulți soldați nici nu făceau diferența între un țipăt de nemulțumire și unul de bucurie.

În dimineața următoare atacului bătrânului grădinar, la ora opt eram în biroul colonelului, pentru a primi ordine noi despre sectoarele de patrulare. Tocmai studiam împreună harta, când acesta ridică alert

capul şi păru că ascultă atent, preţ de câteva zeci de secunde. Apoi remarcă:

— Fetele tale nu mai zbiară după tine!

Am ridicat din umeri:

— Poate s-au săturat să ţipe degeaba. Au văzut că de fiecare dată, după cel mult un sfert de oră, mă întorc la ele.

Comandantul asculta însă atent în continuare:

— Nu-i doar asta. Parcă se mai aude ceva.

Am ciulit şi eu urechile şi mi-am dat seama că un duduit profund, de maşini de mare putere, se făcea auzit, parcă de la mare depărtare.

— Tancuri?! am făcut şi colonelul m-a privit îngrijorat.

— Ce-ar putea fi altceva? zise el şi se repezi afară, ordonându-mi din mers: Rămâi aici!

— *Rămâi acolo!* am auzit deodată vocea din capul meu şi zumzăitul s-a pornit pe dată, crescând uşor în intensitate, ca pentru a-mi aminti cât de puternic putea deveni dacă nu eram ascultătoare.

Am rămas locului un minut, dar cum nu părea să se întâmple ceva, iar duduitul se făcea auzit tot mai aproape, am întredeschis uşa şi m-am uitat afară: pe drumul principal nu erau tancuri, ci două excavatoare uriaşe, venind în viteză maximă. Se îndreptară ţintă spre ţarcul dinozaurilor şi, în mod sigur, dacă m-aş fi aflat în cămăruţa mea din prefabricate, aş fi fost făcută una cu pământul.

— Scoateți dinozaurii! am strigat cât am putut, pentru a acoperi huruitul infernal al mașinăriilor.

Nu mai era însă nevoie de niciun impuls de-al meu. Fetițele sfărâmară gratiile ca pe vreascuri și, cu o viteză uluitoare, ajunseră în spatele excavatoarelor. Scoaseră sunete de atac, dar dincolo de starea de surescitare am ghicit, cumva, o notă de încântare că întâlneau, în sfârșit, un adversar pe măsură. Dacă excavatoarele ar fi fost blindate, probabil că lupta ar fi durat mai mult, dar uriașele mașini, după cum am aflat mai târziu căutând pe internet, erau doar niște vechi şi uriașe buldozere ruseşti, tip ET-26, de 26 de tone şi aproape 200 de cai putere. Ar fi fost, într-adevăr, niște adversari pe măsura dinozaurilor, cu singura condiție ca furtunurile de comandă hidraulică să nu fie expuse ca niște uriașe artere pe brațul lung al excavatorului. Instinctiv sau din întâmplare, dinozaurii, ferindu-se cu îndemânare de cupele mașinilor, au apucat furtunurile şi cablurile electrice şi în numai câteva minute, uriașele mașinării au rămas nemișcate.

Poliția Militară le-a înconjurat rapid şi din ele au coborât doi tineri îmbrăcați în salopete, care păreau că nu-şi dau seama prea bine pe ce lume se găsesc.

Vorbeau numai ruseşte şi când, în cele din urmă, a sosit un interpret, s-a aflat că erau muncitori ruși angajați cu contract pentru a lucra la șantierul de amenajări hidrotehnice deschis de pe un afluent minor al râului Cambambe.

— Dar râul se află la aproape o mie de kilometri distanță! protestă colonelul.

— Am pornit de alaltăieri la drum, spuse unul din ei, parcă scuzându-se. Am auzit așa, ca un zumzet în cap, o voce care ne-a spus unde să mergem și ne-a ordonat să ucidem monștrii. Am alimentat, am luat canistre suplimentare cu noi și am venit aici.

Au privit derutați împrejur și au întrebat, încă amețiți:

— Am reușit? Am omorât monștri?!

Nu le-a răspuns nimeni. Erau amândoi blonzi, până în treizeci de ani și, dacă mai aveam vreo urmă de discernământ, puteam jura cu mâna pe inimă că și ei erau la fel de nevinovați ca și bătrânul grădinar. Nici vorbă să fie agenți FSB, cum insinua unul dintre polițiștii militari, motiv pentru care au fost alertați toți cei care ar fi putut avea un cuvânt de spus.

Părerea mea nu prea a contat însă, căci a doua zi a și sosit o echipă formată din vreo cinci indivizi care, deși s-au recomandat a fi de la nu știu ce unitate militară obscură, păreau în mod sigur de la CIA.

Oricum, prezența lor n-a contat, pentru că atentatele au continuat cu aceeași vigoare și în ziua următoare. De data aceasta, la poarta unității a ajuns un nou războinic dogon, îmbrăcat în costumul său tradițional. Avea doar o cingătoare din frunze de palmier vopsite în culori țipătoare și părea la limita epuizării, chiar dacă era mai tânăr ca primul. Deși avea numai

o sabie de ceremonie, a fost dezarmat şi condus la comandant. Trecând pe lângă țarcul dinozaurilor, mi s-a povestit că s-a smuncit din mâinile celor care îl țineau şi a încercat să îşi recupereze sabia, pentru a ataca animalele. Rupea câteva vorbe în engleză şi părea de-a dreptul îngrozit că noi nu înțelegeam cât de primejdioşi erau dragonii, mai ales cei cu aripi ascunse. Asupra lui a fost găsită o hârtie pe care erau ilustrați doar dragonii, eu lipsind, de data aceasta, din desen. Părea că se lămuriseră în privința mea, deşi, dacă excavatoarele ar fi distrus cămăruța cu mine înăuntru, aş fi fost trecută rapid la pagube colaterale. Războinicul dogon a fost preluat, la rândul său, de indivizii de la CIA şi n-am mai auzit nimic de el.

Ziua următoare a început bine şi părea să decurgă ceva mai liniştită. Tocmai mă întorceam de la popotă, urmată discret de câțiva polițişti, când ceva mi s-a părut suspect. M-am oprit şi am privit în jur, dar nu am văzut nimic deosebit. Mi-am reluat mersul spre țarc, când mi-am dat seama că soldatul de la intendență, care se lupta să ducă o canistră grea spre adăpătoarea animalelor, nu prea avea ce căuta acolo. Adăpătoarea, de fapt un bazin de tablă din inox, era alimentată cu apă potabilă direct din rețeaua unității militare. Apă bine filtrată şi, evident, dezinfectată, că doar ne aflam în Africa. Aceasta curgea până când se umplea bazinul şi atunci un senzor de supraplin întrerupea alimentarea.

M-am întors spre polițiștii militari din spatele meu:

— Opriți-l pe soldatul acela! am făcut semn spre omul de la intendență, care, imediat ce a văzut că l-am observat, a grăbit pasul, cu bidonul în brațe.

A fost repede ajuns din urmă şi trântit la pământ, iar unul dintre polițiști a ridicat triumfător bidonul şi a strigat ce scria pe etichetă:

— Acid sulfuric pentru baterii! Dacă apuca să îl toarne în apă, dinozaurii erau ca şi morți.

N-am fost curioasă să asist la interogatoriul individului, pentru că eram convinsă de-acum că auzise un zumzet în cap şi o voce îi ordonase să facă asta.

Spre seară, unul din agenții CIA s-a apropiat de țarc şi m-a rugat să îi deschid, pentru că are să-mi comunice o informație importantă.

„Cine ştie – mi-am zis în gând –, poate a aflat ce e cu zumzetul şi vocile pe care le aud cei care ne atacă."

N-am bănuit nicio clipă nimic despre intențiile lui belicoase, nici măcar când a scos pistolul din tocul de sub umăr şi l-a îndreptat brusc spre Clara. Asta poate şi din cauză că părea foarte calm şi nu avea privirea aceea pierdută, ca a celorlalți atacatori.

— Mă întreb dacă un animal atât de mare ar putea fi doborât cu un singur foc, țintit fix în ochi? făcu el şi ochi spre irisul albastru al Clarei, părând interesat de un loc anume.

— *Atacă-l!* am auzit vocea din capul meu, de data aceasta la intensitatea unui țipăt.

Polițiștii militari care mă supravegheau din afara țarcului au strigat şi ei ceva, iar agentul şi-a mutat pentru o clipă privirea asupra lor. Suficient cât să realizez ce se întâmplă şi să-l lovesc peste mână exact în momentul în care pistolul s-a descărcat. Glonțul s-a pierdut în depărtare, peste copaci. N-a apucat să mai tragă a doua oară, fiindcă Clara, fără nicio comandă din partea mea, i-a dat un brânci puternic, aruncându-l dincolo de ieşirea din țarc, unde a fost dezarmat de polițişti.

Am asistat pasivă la disputa dintre cei de la Poliția Militară şi colegii de la CIA ai atacatorului. Gândul meu era în altă parte: indiscutabil, agenții de teren ai celei mai mari agenții de spionaj din lume erau bine verificați din punct de vedere medical şi în mod sigur n-ar fi ajuns acolo unul cu afecțiuni psihice. Fără îndoială că atunci când avea să fie interogat, avea să afirme, la fel ca soldatul de la intendență şi ca mecanicii de pe excavator, că auzise o voce care îi ordonase ce să facă. Ar fi trebuit să îl întreb pe maiorul-medic cu ce boală psihică e asociat de obicei acest simptom, dar n-am mai apucat, pentru că ziua următoare a fost cea mai rea dintre toate.

Până pe la prânz m-am aflat într-o permanentă stare de alertă, din cauza unui presentiment ciudat. Simțeam că se va întâmpla ceva rău. Tocmai verificasem mâncarea şi bazinul cu apă al dinozaurilor şi mă îndreptam spre ieşirea din țarc, când stația care mă

ținea în legătură cu centrul de comunicație al bazei mă avertiză și vocea alarmată a soldatului Stimm se făcut auzită:

— Sergent-major Blood, au fost depistate drone neidentificate îndreptându-se încoace. Fii pregătită!

— *Pericol, pericol, ai grijă!* şopti vocea.

Le-am chemat pe fetițe lângă mine şi s-au despărțit mormăind, nemulțumite că le chem de lângă carcasele de vită din care mâncau. Nu le întrerupsesem până atunci niciodată masa, dar m-am bucurat să văd că mă ascultă, chiar dacă erau flămânde. Am mângâiat-o pe Clara şi Stimm a țipat în stație:

— Au fost lansate rachete!! Timp estimat de impact, zece secunde. Îndepărtează-te urgent de țarc!

— *LA PICIOR,* Clara! am strigat şi femela a îngenuncheat lângă mine. M-am prins de excrescențele osoase de care agățam armele și i-am ordonat: *FUGI!*

Linda şi Lidia n-au mai aşteptat alt îndemn şi s-au repezit înainte, dărâmând totul în cale. Am plecat capul pe spinarea Clarei, ca să nu fiu zgâriată de ceva şi am pornit în cel mai sălbatic galop din viața mea.

I-am văzut pe polițiștii care mă supravegheau rupând-o și ei la fugă, să se adăpostească.

E adevărat că dinozaurii pot atinge, pe distanțe scurte, 80 de kilometri pe oră, dar să porneşti din loc o masă de zece tone durează ceva, aşa că, în timp ce soldatul Stimm îmi număra secundele în stație, cele trei fetițe păreau că accelerează cu fiecare clipă:

— Trei secunde! strigă Stimm. Două! Una! Impact!

Preț de o clipă nu s-a întâmplat nimic şi, ascultând șuieratul vântului prin păr, din cauza vitezei, am sperat că fusese doar o alarmă falsă. Apoi, un bubuit năprazнic s-a auzit deodată şi pe lângă noi au zburat pietre şi bucăți din gratiile metalice și din gard. Numai norocul a făcut ca niciuna să nu fim rănite. La a doua, apoi la a treia explozie eram deja departe, lângă gardul opus al bazei militare şi tocmai mă gândeam dacă să trecem dincolo, când Stimm m-a informat, printre accese de tuse, că dronele fuseseră anihilate. Colonelul Spruer mi-a trimis vorbă, câteva minute mai târziu, printr-un polițist militar, să rămân pe loc şi să fiu pregătită să fug în pădure cu animalele, dacă se mai anunță vreun pericol.

— Ne retragem în munți, le-am zis, ca-n războaiele de gherilă, fetelor!

De la înălțimea la care mă aflam, observam destul de bine cum maiorul-medic, ajutat de sanitari, acorda primul ajutor răniților şi cum soldații începeau deja, cu sânge rece, să curețe locul de dărâmăturile generate de cele trei explozii.

După o vreme şi-a făcut apariția şi colonelul, într-o maşină de teren. Părea bucuros şi a zis dintr-o suflare:

— N-avem niciun mort, doar vreo trei răniți, dar răni superficiale. Se pare că țarcul dinozaurilor a fost ocolit azi de toți cei care nu aveau vreo treabă urgentă pe-acolo.

Arătă cu mâna spre resturile țarcului:

— Dronele astea n-au fost dotate cu rachete performante, spre norocul nostru. Plus că au fost depistate din timp. Să-i lăsăm pe cei îndrituiți să afle ale cui au fost şi cine ne poartă pică în halul ăsta. Oricum, m-am convins că tu şi animalele tale sunteți mai importanți pentru Armată decât am crezut. Mâine o să vină aici o întreagă echipă de specialişti, să analizeze situația şi să caute soluții.

Privi spre animalele care se uitau înspre pădure:

— Unul dintre ei m-a întrebat dacă n-ar fi indicat să construim un adăpost subteran pentru dinozauri. Am zis să te întreb pe tine mai întâi...

Am clătinat din cap:

— Nu cred că e viabil. Fetele nu se vor lăsa niciodată închise într-un buncăr. Mai indicat ar fi să ne petrecem timpul în junglă. Acolo nu le poate depista nimeni uşor. Venim dimineața, le dau de mâncare, iau ordinele de marş, apoi plecăm în patrulare.

— Ce viață ar fi asta? Cât crezi că o să rezişti aşa?

I-am zâmbit amar:

— Viață de cercetaş, domnule colonel. Şi n-am de gând să mă mut în junglă cu totul, ci doar până când veți afla cine vrea să ne ucidă.

— OK, acceptă el, cu inima îndoită. Au apucat să mănânce ceva animalele înainte de explozii?

Nu eram prea sigură, dar îmi aminteam că le luasem de la masă.

— Nu contează, domnule colonel. Chiar dacă nu s-au săturat, vor găsi de mâncare în junglă. Sunt animale de pradă.

— OK. Nu vreau să aflu ce-or să vâneze. Sper doar să nu ajungi cu ele în oraş, la barul în care nu te-au lăsat să dansezi, încercă el o glumă.

Se uită la gardul care înconjura unitatea:

— O să trimit câțiva genişti să dărâme gardul, să puteți ieşi pe-aici. Nu cred că e indicat să mai folosiți ieşirea principală. Cine ştie cine vă mai aşteaptă pe acolo?

Am mângâiat-o încet pe Clara şi am bătut uşor cu palma în gardul din prefabricate.

— ÎMPINGE, Clara! am spus şi într-un minut vreo zece metri din gard era la pământ.

— Trimiteți genişti să-l repare, domnule colonel pentru că noi nu mai stăm aici niciun minut. Ținem legătura prin stație, am arătat eu spre aparat şi am încălecat-o pe Clara.

— Hai, fetelor! Mergem la picnic! am strigat zâmbind, lăsându-l pe colonel în spatele nostru, clătinând din cap.

Nu ştiu dacă decizia de a ne petrece timpul în junglă fusese cea mai bună, însă din ziua aceea nu s-a mai aruncat asupra noastră nici măcar c-o pietricică. Ca şi cum cineva s-ar fi lămurit de inutilitatea atentatelor şi ar fi trântit un capac greu peste toată ideea.

Capitolul 16

Fetița era băiețel

A urmat cea mai frumoasă perioadă din viața mea. Dar nu puteam spune nimănui asta. Trebuia să mă prefac că sunt îngrijorată şi speriată, în scurtele momente în care mă vedeam cu cei din unitate, însă eu mă simțeam mai liberă ca niciodată. De fapt, legăturile mele cu batalionul se mai țineau doar într-un fir subțire ca o ață şi dacă n-ar fi fost nevoie să-mi hrănesc fetele şi să schimb acumulatorii de la stația radio, în mod sigur aş fi dat pe-acolo doar o dată pe săptămână.

Colonelul părea şi el mulțumit de acest aranjament pentru că era ferm convins că în pădure, şi mai ales dacă ne aflam mereu în mişcare, eram mult mai în siguranță decât în unitate, oricât de bine am fi fost păziți. Important era că bântuiam cu puştoaicele mele prin cele mai îndepărtate şi sălbatice coclauri. Africa avea încă nenumărate locuri în care omul nu pusese nicicând piciorul. Chiar dacă număra aproape două miliarde de locuitori, majoritatea se adunaseră în marile aglomerări urbane și de-a lungul fluviilor, şi toc-

mai de aceea întâlnisem extrem de puțini pe coclaurile pe unde ne purtau pașii.

O dată cred că m-am îndepărtat la mai mult de 200 de kilometri, căci colonelul, încercând să ia legătura cu mine, a auzit doar nişte pârâituri slabe şi frânturi disparate de fraze. A trebuit să ne urnim din loc și să ne apropiem de bază pentru a ne auzi mai bine. Nu avea însă nimic important de comunicat. Doar era îngrijorat că de peste trei zile nu mai dădusem nicio veste. Pur şi simplu, uitasem să-i mai raportez poziția şi eventualele probleme. Era mai ales îngrijorat de faptul că puştoaicele nu se prezentaseră la masa de dimineață, însă găseau, se pare, suficiente animale pe care să le vâneze, încât să nu mai depindă de carcasele de vită oferite de cei de la intendență.

L-am liniştit și ne-am continuat periplul, ajungând într-una din zile la un lac minunat, limpede ca cristalul, adăpostit sub câteva stânci de pe care se prăvălea o cascadă sclipitoare. M-am dezbrăcat şi, fără nicio urmă de cumpătare, m-am aruncat în apele cristaline, urmată imediat de fetele mele. În ciuda senzației de euforie pe care o simțeam, eram atentă la tot ce se petrecea în jurul nostru, pentru că deşi nu părea un loc frecventat de crocodili, în Africa nu poți să ştii niciodată de unde apar. Dar în acea zi n-a fost niciun incident. Am înnoptat în zonă și a doua zi, pe când m-am aventurat mai departe de mal, am simțit deodată că mă atinge ceva pe picior. Înainte să apuc să reacțio-

nez, Clara, care se afla cel mai aproape de mine, s-a repezit ca un fulger și, o clipă mai târziu, a scos în botu-i imens un crocodil uriaș. Lidia şi Linda m-au flancat imediat şi m-au împins afară din apă, iar după câteva minute, a sosit şi Clara, trăgând crocodilul pe mal. Chiar dacă era să-i devin masă, nu m-am bucurat de cruda lui sfâşiere de către dinozauri. Trebuia să mă fi obişnuit până atunci cu ideea că sunt doar nişte animale de pradă feroce şi că, vrând-nevrând, acesta era modul lor de viață.

După ce au terminat de mâncat crocodilul, mă aşteptam să se întindă la soare, să-şi facă siesta, aşa cum ar fi procedat orice mare carnasier. În loc de asta, însă, după ce au schimbat câteva mârâituri între ele, Clara s-a îndreptat spre mine şi m-a împins câțiva metri mai departe de malul apei. Au intrat apoi toate trei în lac şi au început să îl patruleze cu atenție şi, în mai puțin de trei ore, au terminat tot lacul de dragat. Nu ştiusem că pot înota atât de bine; uneori stăteau sub apă chiar și câte cinci minute, căutând peste tot cu atenție. Au mai descoperit patru crocodili, pe care i-au ucis şi i-au adus lângă mine. Apoi Clara a venit şi a început să mă împingă uşor spre apă. Nu mai aveam chef de baie, dar acesta era modul ei de a-mi transmite că lacul era sigur acum şi modul meu de a-i mulțumi a fost să intru iarăși câteva minute în apă, să mă bălăcesc.

La câteva zile după aceea, când am revenit la unitate, am fost tentată să-i spun colonelului despre acel

loc şi despre episodul cu crocodilii, dar mai apoi am considerat că e mai bine să tac şi să ţin asta numai pentru mine. Locul mi se părea fascinant şi de câteva ori am surprins două dintre puştoaice dispărând în spatele perdelei de apă făcute de cascadă, în timp ce a treia stătea de pază lângă mine. După câteva astfel de dispariţii, am devenit curioasă şi, ocolind lacul, am găsit o fâşie îngustă de teren uscat, pe unde am putut ajunge în spatele cascadei. Am descoperit astfel intrarea într-o peşteră imensă, unde Clara şi Linda se fugăreau şi se hârjoneau fără grijă. La intrare se vedea bine, de la lumina care se strecura prin perdelele de apă ale cascadei, dar apoi urma o porţiune de semiîntuneric, după care peştera era iarăşi luminată de razele care se strecurau prin câteva hornuri ce se deschideau în tavan, aidoma unor luminatoare.

Când s-au trezit cu mine înăuntru, cele două au părut nemulţumite şi, uşor dar insistent, m-au împins cu boturile lor imense spre ieşire. Am mai aruncat o privire spre adâncimile peşterii, dar cum n-am văzut nimic deosebit, am păşit spre ieşire. Împinsă puţin cam tare de Clara, am alunecat şi m-am sprijinit, fără să vreau, de unul dintre pereţi şi mi-am tras rapid mâna. Aproape arsă, căci temperatura rocii nu părea să aibă mai mult de 40 de grade Celsius, dar, cum nu mă aşteptam să întâlnesc o asemenea căldură acolo, am avut un adevărat şoc. Clara, însă, nu mi-a dat răgaz să cercetez mai îndeaproape fenomenul. Cu delicateţe, dar

și fermitate, m-a condus spre ieşire. În minte, însă, mi se aprinsese o alarmă: dacă pereții fierbinți ai peşterii erau așa din cauza unor roci radioactive şi puştoaicele puteau fi afectate?

Colonelul m-a chemat prin stație și mi-a spus că primise informații potrivit cărora pericolul care plana asupra mea și a dinozaurilor fusese înlăturat definitiv. M-am tot întrebat, pe drumul de întoarcere, de unde aflase asta, dar când am ajuns la unitate, văzând cu câtă poftă se reped fetițele asupra carcaselor de vită, nevoia de a dezlega enigma a pierit.

În timp ce dinozaurii mâncau, de mine s-a apropiat un soldat mai în vârstă, care, după ce a tuşit de câteva ori, şi-a făcut curaj să vorbească:

— Nu vă supărați, domnişoară sergent-major... Aş vrea să vă spun ceva.

Era cel care se ocupa de hrana puştoaicelor, după dispariția lui Tim Slade şi nu-mi aminteam să fi schimbat prea multe vorbe cu el până atunci.

— Spune, l-am încurajat.

Şi-a scos boneta şi a frământat-o neliniştit în mână, căutându-şi cuvintele.

— Nu ştiu cum să vă zic, începu el, dar cred că faceți o greşeală.

Trebuia să dau dovadă de tact și răbdare.

— Ce fel de greşeală?

— Păi, vă aud mereu că le spuneți animalelor ba puştoaice, ba fetițe...

Probabil că nu era singurul nelămurit pe tema asta, aşa că am hotărât să îi explic:

— Vezi dumneata, animalele astea, chiar dacă toți le zicem dinozauri, sunt de fapt femele de tyrannozaur, pentru că, în cazul lor, femelele sunt mai mari, mai robuste şi mai bine pregătite să...

M-am oprit, pentru că soldatul, fără să spună nimic, arătă cu degetul spre Linda, care tocmai terminase de mâncat şi acum se întindea, arătându-şi abdomenul în toată splendoarea. Iar ceea ce cu greu se zărea acolo, fără îndoială că n-ar fi trebuit să se afle în dotarea unei puştoaice, indiferent de regnul din care ar fi făcut parte.

— Una din... fetițele dumneavoastră e... băiețel în toată regula, râse soldatul şi se îndepărtă în lumina apusului, mustăcind, lăsându-mă să analizez uluită problema.

Am făcut un set de fotografii şi am căutat un loc mai izolat, să mă gândesc în tihnă. După câteva ore, am luat o decizie și după ce m-am asigurat că nu e nimeni în preajmă, l-am apelat pe colonelul Thompson.

— Ştiu că e miezul nopții la dumneavoastră, domnule colonel, dar sunt sigură c-o să vă piară somnul când o să vedeți pozele pe care tocmai vi le trimit.

Am așteptat răbdătoare ca setul de fotografii să ajungă la el. Și i-am auzit respirația accelerându-se, pe măsură ce realiza despre ce e vorba.

— Sper că-i o glumă, exclamă el, mai mult în şoaptă, cu îngrijorare în glas.

— Nu e, domnule colonel. În seara asta am văzut şi eu...

După câteva clipe de tăcere, oftă și mă întrebă:

— Există posibilitatea să fie o greşeală? Adică, să fie o reflexie de lumină sau ceva asemănător?

Am pufnit disprețuitoare:

— Domnule colonel, sunt crescută la o fermă şi chiar dacă noi nu înmulțeam dinozauri acolo, am avut destule animale, așa că pot să confirm fără nicio umbră de îndoială: Linda nu mai e femelă, ci un mascul funcțional din toate punctele de vedere!

— Ce te face să crezi asta? a întrebat.

I-am povestit despre hârjoana nevinovată a Lindei cu Clara, în peşteră. Cel puțin, asta crezusem atunci că este. Acum îmi schimbasem părerea.

— Doamne, Dumnezeule! Trebuie să vii aici cât de repede poți, să vorbim cu profesorul Douglas. Sper să nu fie prea târziu!

I-am explicat despre felul în care reacționau fetițele în lipsa mea şi a început să râdă.

— Dacă îmi aduc aminte, prima comandă pe care ai folosit-o cu ele, a fost tocmai... *AŞTEAPTĂ*. Dacă a funcționat atunci, de ce n-ar funcționa şi acum?

— Păi, credeam că se referă doar la intervale mici de timp, nu la câteva zile sau chiar săptămâni.

— Citeşte manualul mai bine şi pe urmă discutăm.

În drum spre biroul său, am recitit partea despre comenzi din manual. La comanda *AŞTEAPTĂ* şi la ca-

racteristicile ei, puteam specifica durata cât trebuia animalul să aştepte. Era destul să rostesc *AŞTEAPTĂ O ZI, AŞTEAPTĂ O SĂPTĂMÂNĂ, AŞTEAPTĂ O LUNĂ* şi fetele urmau să mă aştepte intervalul de timp indicat prin comandă.

Capitolul 17

Home, sweet home!

După ce comandatul unității s-a convins că dinozaurii pot sta liniștiți în lipsa mea, n-a mai avut nimic împotrivă să mă lase să plec pentru câteva zile în concediu.

— OK, dacă zici că nu-i apucă strechea, îți promit că vei avea un loc în primul avion care pleacă spre țară.

Întâmplător, acesta era un bătrân cargou imens, de tip Lockheed Martin C-130J Super Hercules, care, după cum arăta, chiar părea fabricat pe vremea dinozaurilor. Adusese ajutoare umanitare în Africa, iar acum se întorcea gol spre casă. Văzându-mi privirea plină de îndoieli, căpitanul avionului începu să râdă şi-mi spuse:

— Domnişoară sergent-major, colonelul a solicitat la aeroport cel mai sigur mijloc de transport aerian spre țară pentru dumneata. (Făcu un gest larg spre imensul cargou.) Ăsta este! Poate că n-are confortul şi luxul unui Air Jet, dar, credeți-mă, uriaşul ăsta ne va duce în siguranță în America.

M-am mulțumit să-i zâmbesc ușor şi am păşit în cala avionului, căutându-mi un loc cât mai comod ca să pot dormi. Alți pasageri nu mai erau, iar cei patru membri ai echipajului păreau preocupați de ceea ce făceau, ca să mai aibă timp şi de mine. După decolare, m-am cufundat în gânduri, pe scaunul tare, în vreme ce pasărea gri de oțel se târa cu 600 de kilometri pe oră spre America. Nici nu mi-am dat seama cum am adormit. Pe la jumătatea drumului, navigatorul m-a trezit şi mi-a adus o tavă cu un ceai cald şi o rație militară. Am mâncat ca prin vis şi am adormit iarăşi, trezindu-mă abia când am ajuns pe aeroportul de destinație.

M-am întins ca să mă dezmorțesc, am mulțumit echipajului, am coborât și am intrat în prima toaletă, să mă aranjez un pic. Aveam urme adânci pe față, de la spătarul scaunului de care mă sprijinisem în timpul somnului.

Am părăsit repede incinta militarizată, am închiriat o maşină din parcarea aeroportului din Dallas și în trei ore eram acasă. Deşi i-am telefonat din maşină mamei, anunțând-o că voi ajunge pe la amiază, tot nu îi venea să creadă când m-a văzut în fața porții.

M-a privit mult timp înmărmurită, apoi şi-a dus mâna la gură, ca şi cum ar fi vrut să îşi oprească toate vorbele. Dar în cele din urmă a răbufnit:

— Doamne, Amber, ce ți-au făcut? Eşti slabă ca un schelet!

Am zâmbit, gândindu-mă că goana prin junglă cu dinozaurii nu prea era făcută pentru cele dornice să se îngraşe, dar cum nu puteam să-i spun aşa ceva, am liniştit-o:

— Mamă, nu uita că sunt în armată şi acolo nu prea e timp de lenevit.

Dar ea se tot uita la mine, uluită, aşa că am păşit grăbită în casă şi m-am oprit în faţa oglinzii mari din sufragerie, să mă privesc mai bine: la mine se uita lung o fată slăbuţă, cu chipul tras, păr auriu şi doi ochi adânci şi albaştri. Uniforma era mototolită şi adăuga şi ea o notă de dezolare înfăţişării mele.

— Lasă, mama, fac o baie şi-o să vezi că voi fi ca nouă.

Am intrat în camera mea, rămasă la fel ca în ziua în care plecasem; am aruncat uniforma într-un colţ, mi-am umplut cada cu apă şi m-am lungit în ea, bucurându-mă din plin de o baie ca acasă. N-am ieşit de acolo decât când mama m-a strigat din spatele uşii, îngrijorată.

I-am spus să-mi dea zece minute, am ieşit din baie, am ales o rochiţă albastră şi am încercat să îi prind la spate câteva cute care, cu un an şi ceva în urmă, nu existau, astfel încât să nu atârne pe mine. Când am coborât, mama m-a privit cu ochi critic, dar n-a spus nimic. Doar a dat uşor din cap şi m-a invitat la masă. Întinsese pe ea atâtea bunătăţi, încât aveam impresia că vrea să-mi pună kilogramele lipsă la loc în numai câteva zile.

— Tata când vine? am întrebat, după ce m-am săturat, gândindu-mă cu un uşor sentiment de vinovăție că poate ar fi fost indicat să întreb asta înainte de a începe să mâncăm.

— Lasă-l pe taică-tău, răspunse mama zâmbind. Ştii bine că nu lasă câmpul ăla nici dacă i-ar fi sosit băiatul din armată.

Tata avea câteva zeci de hectare şi „se juca de-a agricultura", după cum spunea mama, dar adevărul era că întotdeauna se descurca de minune cu joaca lui şi ghicea cu un an înainte la care dintre cereale le va creşte prețul, de parcă ar fi avut un glob fermecat. Iar treaba cu băiatul sosit din armată era o vorbă de-a noastră scoasă atunci când mă înrolasem: tata era convins că alesesem cariera militară numai pentru a-i demonstra lui că pot ține cu brio locul băiatului pe care şi-l dorise toată viața.

De fapt, situația era mai complicată şi eu aveam de gând să o complic şi mai mult, dar n-aveam ce face. Am aşteptat un moment potrivit şi, după ce am ajutat-o pe mama să strângă resturile mesei, am tras-o deoparte și am rugat-o:

— Mamă, n-aş vrea să te superi, dar trebuie să te întreb ceva mai delicat...

Mama s-a şters îndelung pe mâini, conștientă parcă de ceea ce urma să-i cer. S-a aşezat pe scaun şi m-a privit lung.

— Întreabă, a spus simplu, cu voce pierdută.

M-am așezat și eu, strângând din pumni sub masă, dar nu am renunțat, fiindcă trebuia să știu:

— Mamă, eu sunt copilul vostru natural sau sunt înfiată?

Tăcerea se lăsă grea între noi, punctată doar de apa care picura din robinetul chiuvetei, pe care ea nu-l strânsese până la capăt.

— Ce-ți veni să întrebi asta? făcu ea într-un târziu.

— Așa, pur și simplu...

— Nu te-am îngrijit noi cum ai vrut? Nu ți-am fost alături de câte ori ai avut nevoie?

M-am ridicat de la masă mai mult ca să o întrerup, deși am mers să închid robinetul chiuvetei:

— Mamă, nici vorbă de așa ceva. Pur și simplu... sunt prea diferită de voi și nu-mi pot explica motivul. Voi sunteți amândoi foarte bruneți, iar eu am pielea albă și păr auriu, aproape blond. Voi ochi căprui, eu ochi albaștri...

Mama lăsă capul în jos:

— Speram să nu vină niciodată ziua asta. Dar știam că va veni, căci tu ai fost întotdeauna o fată isteață. În cele din urmă tot trebuia să-ți spunem.

S-a ridicat și și-a umplut un pahar cu apă. A băut câteva înghițituri mici și a continuat, revenind pe scaun:

— Eu și tatăl tău eram căsătoriți de ceva ani și încă nu rămăsesem gravidă. Am făcut nenumărate analize, și eu și el, dar nimeni nu-și putea explica motivul infertilității, pentru că totul părea în regulă.

Uitase iarăși să închidă bine robinetul şi păru deranjată de zgomotul picăturilor sau poate doar căuta ceva s-o distragă, s-o ajute să mărturisească mai uşor ce avea pe suflet. S-a ridicat să-l închidă, după care s-a întors iar la masă, s-a aplecat spre mine şi m-a privit direct în ochi:

— Aproape că renunțasem la ideea de a avea copii şi chiar ne gândeam să adoptăm unul, când un prieten de-a tatălui tău ne-a recomandat o clinică privată, cu rezultate excepționale. Era un program nou, cumva secret, dar tatăl tău a investit banii obținuți pe recolta dintr-un an și a mituit pe cine trebuia... şi uite aşa m-am trezit inclusă în programul special de inseminare artificială.

Mă apucă de mâini şi mă strânse puternic:

— Ce îți spun eu acum, te rog să nu-i zici niciodată tatălui tău. Orgoliul lui a suferit destul atunci când a aflat cum vom proceda, dar a trecut cu tărie peste asta şi când a vorbit cu profesorul Douglas, a făcut chiar haz de necaz şi a bravat zicând că, dacă tot e să aleagă, atunci el vrea un băiat înalt şi blond, să alerge toate fetele după el.

— Profesorul... Douglas?! am întrebat şi am sperat ca mama să nu vadă că tresărisem.

— Da, răspunse ea. Un anume profesor Douglas era şeful acelei clinici private. De ce întrebi?

— Am cunoscut şi eu pe cineva pe care îl cheamă Douglas, am răspuns, cât mai neutru posibil.

— Probabil că e doar o coincidență, dădu mama din mână și continuă: Imediat după ce am rămas gravidă, clinica s-a închis, iar despre profesor n-a mai auzit nimeni nimic. Oricum, nouă nu ne-a mai păsat, fiindcă ne atinsesem scopul: și chiar dacă n-am născut un băiat, cum a sperat tatăl tău, ne-am ales cu o fetiță care, cel puțin până pe la vreo zece ani, a fost gălbioară ca floarea soarelui.

Arătă spre peretele sufrageriei plin cu poze de-ale mele, de la diferite aniversări. Am zâmbit privindu-le şi n-am putut să nu-i dau dreptate: până pe la vreo zece ani avusesem un păr atât de galben încât părea vopsit. Abia după aceea începuse să se mai închidă şi să capete nuanța de auriu închis pe care o aveam acum.

Şi îmi aduceam aminte şi de încercările tatălui meu de a uita că nu are un băiat şi de a mă învăța tot ce ar fi vrut să ştie puştiul lui, astfel că foarte de timpuriu învățasem să călăresc şi să conduc tractoare.

— N-o să-i spun nimic, mamă. Pentru mine ați fost şi rămâneți cei mai buni părinți din lume.

Am îmbrățișat-o strâns și, vizibil mulțumită că scăpase de o piatră de pe inimă, cu ochii în lacrimi, s-a apucat să pregătească una dintre specialitățile ei, iar eu i-am zis că merg să fac o plimbare prin grădină. Am intrat mai întâi în şopron şi am luat o cazma şi o lopată. Cu ele pe umăr, m-am îndreptat, pe furiş şi parcă vinovată, spre locul unde o îngropasem, cu mulți ani în urmă, pe Bella, cățeluşa mea husky. În capul meu,

zumzetul creştea în intensitate şi ochii mi se tot întorceau, fără să vreau, înapoi spre casă, ca şi cum mi-ar fi arătat direcția spre care ar fi trebuit să pornesc. Am strâns însă din dinți şi am continuat să merg.

Săpând repede şi ordonat, cum mă învățaseră instructorii de la Fort Hood când făceam adăposturile individuale, n-a trecut mai mult de zece minute până să realizez că în mormântul Bellei nu era nimic. Nici măcar pledul ei, pe care îşi petrecuse ultimele zile de viață. Am aşezat bucățile de iarbă desprinse înapoi peste mormânt, astfel încât nu se observa că aș fi umblat acolo. M-am spălat pe mâini la cişmeaua din curte şi am intrat în casă. Mama îmi curățase şi-mi călcase uniforma.

Văzându-mi privirea uimită, mi-a explicat:

— L-am sunat, totuși, pe tatăl tău. Vine mai repede şi m-am gândit că... (ezită o clipă) m-am gândit că i-ai face o mare bucurie dacă te-ar vedea în uniformă.

— Cu drag, mamă, nicio problemă.

Am luat uniforma şi am urcat la mine în cameră, să mă schimb, apoi l-am aşteptat pe tata afară, pe treptele de la intrare.

Mama s-a apropiat, privindu-mă pe furiş:

— Eşti o fată tare frumoasă, Amber. N-ar trebui să spun, dar eşti atât de frumoasă, încât uneori mă întreb cum de nu-ți găseşti şi tu pe cineva?

Am ridicat din umeri. Dar trebuia să-i răspund. Altfel, ar fi reluat subiectul iar şi iar.

— Mamă, sunt angajată în armată şi acolo există un afurisit de regulament pe care trebuie să îl respectăm cu toții, şi femeile şi bărbații. Iar articolul 50 din acest regulament interzice în mod categoric relațiile între camarazi, aşa că... ştii, nu prea pot să-mi găsesc prieteni cât sunt în armată.

M-a privit cu îndoială, aşa că am continuat:

— Şi ca să te liniştesc până la capăt, să ştii că nu-mi plac fetele... cel puțin, nu în felul în care te gândeşti tu. Îmi plac bărbații, ca la orice fată normală, numai că... n-a sosit încă vremea. Crede-mă.

Puțin mai liniştită, a ridicat privirea și a făcut bucuroasă semn spre drumul principal, de unde se apropia tractorul tatei. Apoi s-a restras în casă, să mă lase să-l întâmpin singură.

Când tata a intrat în curte și s-a apropiat, am luat poziția de drepți şi l-am salutat bățoasă, făcându-mă că nu-i văd lacrimile când mi-a răspuns la salut.

— Ce faci, soldățelul meu iubit? a spus el, cu voce tremurândă.

Și m-a luat în brațe şi m-a strâns la fel de tare ca în copilărie. Mâinile lui mari cât nişte lopeți, bătătorite de muncă, îmi mângâiau părul şi o clipă, doar o clipă, mi-am imaginat că sunt iar fetița de odinioară, ce alerga cu Bella prin pădurea din spatele grădinii. Doar eu şi ea, fără griji, dinozauri, zumzet şi vocile din cap.

Ziua și seara petrecută cu ai mei, în casa copilăriei, au trecut aproape fără să-mi dau seama. Iar seara, ră-

pusă de emoții și de oboseală, am picat frântă în pat, cu gândul că a doua zi trebuia să mă trezesc dis-de-dimineață, pentru a nu întârzia la întâlnirea cu colonelul Thompson.

Capitolul 18

Visele doctorului Douglas

Am ajuns la locuința profesorului Douglas duminică pe la prânz. Nu răspundea la telefon. Dar colonelul Thompson știa unde locuiește, așa că ne-am hotărât, în cele din urmă, să cădem pe capul lui direct, fără să-l mai anunțăm.

— Puteam să-i trimitem măcar un mesaj pe telefon sau un e-mail, am spus eu la un moment dat, cuprinsă de remuşcări, dar colonelul Thompson a scuturat din cap.

— Poate chiar e mai bine că ajungem pe neaşteptate. Abia nu-i mai dăm timp să pregătească cine știe ce poveste cu care să ne îmbrobodească. Pentru că, zău așa, n-aş vrea să ne amețească iarăși cu explicații de doi bani. Mai ales după ce am aflat ce se întâmplă cu dinozaurii tăi.

Conducea relaxat, şoseaua era liberă şi se vedea că nu era prima dată când mergea pe drumul acela.

După câteva minute de tăcere, îşi continuă ideea:

— În viața mea n-am cunoscut un om cu o putere de convingere mai mare. Să fi văzut cum îi mâncau

din palmă durii din Comisia de Apărare a Senatului. Parcă îi sorbeau vorbele din gură, nu alta. I-a convins din două vorbe şi trei mişcări.

— În afara cazului în care nu erau gata convinşi, am mormăit eu şi el fu gata să oprească maşina de emoție.

Întoarse capul spre mine şi mă întrebă:

— Ce vrei să spui cu asta?

Chiar dacă era o porțiune dreaptă de drum, nu mă simțeam confortabil ca cineva să conducă cu privirea spre mine, aşa că i-am arătat printr-un gest şoseaua şi abia după ce a întors capul am continuat:

— Imediat după moartea Bellei, cățeluşa mea husky, am început să aud o voce în cap, care îmi spunea ce să fac. Dacă nu voiam să fac ce mi se spunea, simțeam un zumzet care devenea din ce în ce mai tare, până când, în cele din urmă, trebuia să mă supun. Aşa am ajuns să mă înrolez în armată, deşi eu voiam să fac școala de teatru.

A oprit cu totul maşina, trăgând pe dreapta într-un refugiu. M-a privit lung, apoi a pus capul pe volan şi, când l-a ridicat, a exclamat:

— Deci şi tu... Credeam că numai eu sunt atins de „nebunia" asta.

— Şi eu sunt, am zis. Mai mult ca sigur că şi profesorul Douglas şi cine ştie câți or mai fi.

Respiră adânc, părând că îşi revine și porni mașina. Plecă încet de pe loc și-mi transmise hotătârea sa:

— Haide, totuşi, la profesor... Sunt sigur că ştie mai multe decât spune.

Locuinţa lui Douglas era o veche casă colonială, restaurată şi bine întreţinută, iar când colonelul a parcat maşina, am avut surpriza să zărim silueta subţiratică a profesorului între coloanele din faţă.

— Vă aşteptam, ne spuse el, după saluturile de rigoare.

— Aveţi cumva un glob magic? am întrebat, încercând să imprim discuţiei un ton colocvial, care se preta mai bine la ceea ce aveam de gând să întrebăm.

Profesorul mi-a zâmbit părinteşte şi m-a luat de după umeri, conducându-mă în casă. Colonelul Thompson ne urmă. Abia când am ajuns în holul mare şi spaţios mi-a răspuns:

— N-am niciun glob magic, draga mea. În schimb, eu, spre deosebire de voi, nu doar că aud voci, ci văd şi imagini, aşa, ca în nişte vise.

Observând privirile pe care le-am schimbat rapid cu colonelul, a zâmbit şi a continuat:

— Vise destul de vagi şi neclare, pentru că uneori le am în stare de trezie şi se suprapun peste realitatea curentă, astfel că devin foarte greu de analizat.

Arătă spre o uşă cu cifru, de pe peretele depărtat al holului, şi ne pofti într-acolo:

— Am dat liber azi personalului, ca să putem sta în linişte de vorbă şi cred că cel mai bine voi răspunde nelămuririlor voastre în laborator.

După ce deschise uşa, am păşit într-un laborator de-a dreptul spațios, ceea ce era uimitor, fiindcă, văzută de afară, casa nu părea cine ştie ce clădire uriaşă. Pereții erau plini cu rafturi cu aparatură, pe mese se vedea sticlărie de laborator, iar câteva microscoape puternice îşi etalau strălucirea.

Într-un colț, o centrifugă zumzăia liniştită, dar profesorul o opri, murmurând:

— Nu vreau să existe nimic care să ne perturbe şi acum... cred că nu mai e nevoie de ceea ce e în ea.

Goli o masă, manevră ceva cu un ibric care părea singura piesă veche din tot laboratorul şi reveni cu o tavă pe care se aflau trei ceşti de ceai fierbinte. Luă un carnețel pe care scrise câteva cuvinte. Întoarse apoi carnețelul, pe rând, atât spre mine, cât şi spre colonel şi am putut citi amândoi cuvintele scrise în grabă: „Beți infuzia repede şi fără să întrebați nimic!"

În ciuda interdicției, am dat să întreb ce era şarada aceea, dar profesorul duse un deget la buze şi arătă spre cănile din fața noastră.

Am dus ceaşca la gură şi am gustat lichidul maroniu din ea: avea un gust puțin amărui şi părea făcut dintr-un amestec de plante medicinale. După vreun minut, mi-am dat seama că zumzetul din mintea mea, care mă însoțise ca un zgomot de fond slăbea tot mai mult şi, curând, dispăru cu totul.

Văzând uimirea de pe fața mea, profesorul zâmbi şi ne explică:

— Ceai din *Leonurus cardiaca*. Se duse şi mai umplu o dată ceştile. Dintre sutele de plante încercate, se pare că e singurul ceai în stare să reducă volumul vocilor şi să scadă zumzăitul până la un nivel suportabil sau chiar, uneori, să îl anuleze cu totul. Se găseşte în farmacii şi e folosit, ocazional, pentru tratarea anxietăţii. Încercaţi să mai beţi o porţie şi-o să vedeţi ce se întâmplă. Abia de la a doua cană vor reacţiona şi vocile, apoi vor dispărea.

Am dus precaută a doua ceaşcă la buze şi imediat am auzit glasul care îmi ordona, de data asta cu o vizibilă notă de iritare răutăcioasă:

— *Nu bea! Rău! Nu bea!*

Am mai luat o gură fierbinte şi imediat glasul din mintea mea s-a transformat într-un bolborosit furios. Am mai luat încă o gură şi bâzâitul mi se păru cu adevărat suportabil.

— Vocea îmi spune să nu beau, le-am zis celor doi, sorbind însă o nouă gură mare de infuzie.

Profesorul Douglas zâmbi cu gura până la urechi:

— Bea-l tot! Fă-o repede şi bea-l cât mai cald. Cel puţin două ore vei avea parte de linişte.

Am golit ceaşca şi exemplul mi-a fost urmat imediat de colonelul Thompson, care s-a luminat imediat la faţă.

Profesorul dădu din cap, cu o mină satisfăcută:

— Acum vom avea cel puţin două ore în care putem discuta în linişte. Am găsit şi alte substanţe care

blochează vocile, dar ceaiul ăsta e cel mai simplu şi mai uşor de folosit. În plus, sunt pline farmaciile naturiste de el şi chiar dacă nu creşte în America, e importat în cantităţi industriale din Europa. Acolo i se zice *talpa gâştii*.

Arătă spre ibric şi continuă:

— Problema e că nu putem să bem din el din două în două ore, fiindcă luat în cantităţi mari intervine intoleranţa. Să ne grăbim, aşadar, să discutăm ce avem de discutat.

Am privit spre colonelul Thompson, care îmi făcu semn să vorbesc eu prima.

— Mai întâi vreau să vă întreb dacă sunteţi unul şi acelaşi profesor Douglas care, cu peste 20 de ani în urmă, a condus o clinică privată de fertilitate, unde se făcea şi inseminare artificială?

Colonelul îl privi dintr-o parte, ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată:

— V-aţi ocupat şi cu aşa ceva?!

Profesorul ridică din umeri:

— Parcă n-aţi şti? M-am ocupat de tot ce îmi spuneau vocile să lucrez. Numai că... vedeţi voi, de cele mai multe ori executam lucrurile astea aşa, ca într-un fel de transă, şi mă trezeam buimac, câteva ore mai târziu, mirat eu însumi de lucrurile pe care mă puseseră să le fac. Uneori mă simţeam ca o pensetă umană care e pusă să ia trei micrograme din substanţa A şi să o amestece cu patru micrograme din substanţa B, iar cu

ceea ce rezulta, să facă ceva ce nu-mi mai aminteam peste câteva ore.

Sorbi din ceaşca lui de ceai şi continuă:

— La mine, problema e mai accentuată decât la voi şi din cauza asta sunt nevoit să beau mai des. Am analizat compoziția infuziei şi zilele astea, în sfârşit, sper să reuşesc să izolez substanța care ne fereşte de voci şi zumzet. Voi încerca să prepar nişte pastile pe care să le purtăm în permanență asupra noastră, să nu fim nevoiți să umblăm cu termosul după noi.

Ascultam atentă explicațiile lui şi o întrebare nu-mi dădea pace. Am încercat să o formulez cât mai simplu şi, în cele din urmă, l-am întrebat direct:

— Atunci, domnule profesor, cine sunt eu? Sunt „fabricată", ca să spun aşa, din componente umane sau şi în cazul meu ați luat un microgram de aici şi două de dincolo?

Profesorul mă privi trist, apoi oftă adânc şi îmi făcu semn să mă ridic şi să-l urmez până la un perete de care atârna o oglindă. Îi făcu semn colonelului să se apropie şi el, și abia apoi îmi răspunse:

— S-ar putea să-ți pară rău că ai întrebat, dar există o metodă sigură de a afla cine eşti.

Îmi prinse mâinile la spate şi îi spuse colonelului:

— Ține-i mâinile, te rog, şi strânge-le cât poți de bine. Nu uitați că totul e doar un experiment.

Spre deosebire de Clara, care de obicei executa prompt comenzile, colonelul privi spre profesor, privi

spre mine, apoi, după ce întoarse ordinul pe toate părțile, întrebă nedumerit:

— Pentru ce naiba să fac asta?

— E doar un experiment, îl liniști profesorul și îmi zâmbi și mie.

În cele din urmă, colonelul trecu în spatele meu, îmi prinse mâinile la spate și mi le ținu strâns, așa cum îi ceruse Douglas.

Acesta se postă în fața mea și, zâmbindu-mi fals liniștitor, îmi trase brusc o palmă peste față, încât am văzut, la propriu, stele verzi. Înainte de a putea reacționa, îmi întoarse chipul spre oglinda atârnată pe peretele laboratorului și îi zise colonelului.

— Acum las-o să vadă!

Cu obrazul în flăcări, am dat să mă întorc spre profesor și să-i spun câteva, uitând de grade și de respect, dar privirea mi-a fost atrasă de oglinda de unde se uita la mine o cu totul altă persoană. Dacă fața părea la fel, ochii în mod sigur nu mi-i recunoșteam: deveniseră verzi ca smaraldul și aveau două pupile negre, verticale și imense ca două hăuri. Un val de spaimă, dar și de fascinație m-a cuprins deodată și m-a făcut să mă trag înapoi, până când m-am lovit de colonelul Thompson, care nici el nu-și putea lua privirea uluită de la reflexia mea din oglindă.

După ce ne-a lăsat o vreme să ne uităm la noua mea înfățișare, profesorul Douglas ne-a mărturisit, cu un zâmbet amar pe chip:

— Dacă ai avea tupeul să ne pocneşti sau ai găsi o altă cale prin care să ne înfurii la extrem, ai avea surpriza să vezi că atât eu, cât şi colonelul, am avea ochii exact ca ai tăi.

Umplu de la chiuveta din fața oglinzii un pahar cu apă și mi-l întinse fără să mai spună nimic. După ce l-am băut şi m-am mai liniştit, a adăugat:

— Şi ca noi, cine ştie câți or mai fi, numai că nu putem umbla pe străzi să pălmuim oamenii la întâmplare, pentru a afla câți dintre ei sunt ca noi şi câți au rămas normali.

Am oftat, am mai băut puțină apă și, după ce mi-am clătit fața, am privit fascinată cum pupilele acelea negre ca tăciunele se retrag încetul cu încetul. În câteva minute, din oglindă mă priveau iar ochii mei albaştri şi inocenți.

Simțeam că tremur, dar acum nu din cauza palmei primite, ci datorită implicațiilor acelei dezvăluiri: în mine se.ascundea cineva de care eu habar n-aveam!

M-am aşezat la masă şi mi-am mai turnat o ceaşcă de ceai, încercând instinctiv să mă apăr de voce şi de ce însemna ea.

Au venit și ceilalți doi lângă mine și colonelul a conchis:

— Noi venisem să vă spunem că Linda s-a transformat în mascul, dar se pare că dumneavoastră aveți mai multe veşti să ne dați, aşa că ar fi bine să vorbiți primul.

— Cum doriți, spuse profesorul şi începu să ne spună cea mai incredibilă poveste pe care o puteam auzi. Şi pe care, dacă n-ar fi fost confirmată în parte de propria-mi experiență, n-aş fi crezut-o cu niciun chip şi aş fi catalogat-o imediat o simplă teorie a conspirației.

— Cum sunt cel mai în vârstă dintre noi, probabil că eu am fost primul care am avut aceste vise şi am auzit vocile. Şi lucrul acesta a început foarte devreme, încă din copilăria mea timpurie, astfel că nu mi s-a părut ceva deplasat. Chiar şi părinții mei îşi închipuiau, când le povesteam despre experiențele mele, că nu era vorba decât despre un prieten imaginar, cum au mulți copii de vârstă preşcolară. Ba mai mult, erau încântați de existența acestui prieten imaginar, mai ales pentru că mă sfătuia de bine şi mă ferea de pericole. Bunica mea spunea că e „îngerul meu păzitor", dar după ce am mai crescut, mi-am dat seama că era vorba de cineva care mă voia cu orice preț în viață pentru că avea planuri mari cu mine.

— Cineva? Cine? am întrebat. Extratereştri? O civilizație reptiliană?

Profesorul Douglas clătină din cap.

— Nu am habar, dar dacă vom pune cap la cap tot ce ştim fiecare în parte despre această problemă, probabil că vom reuși să aflăm, în cele din urmă. Există un principiu filosofic, numit *Briciul lui Occam* sau principiul parcimoniei, care spune că după ce elimini toate

ipotezele improbabile, ceea ce rămâne e în mod sigur adevărat, aşa că hai să vă spun ce ştiu eu.

Ne-am aşezat mai comod, pregătiţi să ascultăm.

— La vârsta de 12 ani mi-am dat seama că ceva nu e în regulă cu mine, atunci când, la urcarea într-un autobuz care urma să mă ducă, împreună cu câţiva colegi, într-o excursie, am auzit mai tare ca niciodată vocea. *Pericol, nu urca!* îmi striga ea şi, pentru că nu voiam să mă fac de râs în faţa colegilor şi am îndrăznit să o înfrunt, am simţit un bâzâit mai puternic ca niciodată, care mi-a dat o migrenă îngrozitoare. Pur şi simplu, am simţit că îmi plezneşte capul de durere şi, ca să scap de ea, am început să mă izbesc cu capul de trotuar şi de ziduri. Bineînţeles că autobuzul a plecat în excursie fără mine, iar eu am fost dus la spital, unde s-a constatat că în afară de cucuiele pe care mi le făcusem singur, nu aveam nicio altă afecţiune. Între timp, a sosit vestea că autobuzul în care se aflaseră colegii mei se răsturnase într-o prăpastie din Munţii Stâncoşi şi niciunul dintre ei nu supravieţuise.

După întâmplarea asta am început să fiu mai atent la ce îmi spunea vocea şi să ascult sfaturile ei. Au trecut mulţi ani, m-a mai scăpat din câteva pericole, până când am început să mă întreb cine este. Era vorba de vocea mea interioară? Era un înger păzitor, aşa cum îmi spusese bunica? Eram atras încă din tinereţe de biochimie şi curând am ajuns un specialist renumit, dar uneori îmi puneam întrebarea dacă această pa-

siune a mea nu era cumva tot indusă. Dacă nu cumva cel din spatele vocii avea nevoie de un biochimist pentru a-şi duce planurile la îndeplinire?

Făcu o pauză mai lungă şi m-am simțit îndemnată să îl îndemn:

— Şi aşa a fost?

Oftă şi dădu din cap:

— Se pare că da. M-am convins de asta când am simțit brusc nevoia să readuc la viață dinozaurii, şi nu orice fel de dinozauri, ci tocmai T. Rex. Tot atunci am început să am şi halucinații, care păreau atât de reale, încât, atunci când mă trezeam, realitatea din jurul meu mi se părea a fi, de fapt, visul. Şi mai aveam impresia că visele îmi erau trimise de două entități diferite, care adesea nu prea cădeau de acord cu ce să-mi transmită. Primul dintre aceste vise a fost şi cel mai impresionant, pentru că mi s-a părut că a durat o eternitate. În el era vorba despre nişte broaşte țestoase uriaşe, care trăiau într-un loc radioactiv şi care atunci când îmbătrâneau erau mânate de un instinct interior care le trimitea să moară undeva, într-o peşteră aflată pe lângă marele Rift African. *„Le-am trimis la moarte ca să vă puteți naşte voi"*, îmi spunea cineva în vis şi n-am înțeles despre ce e vorba până când, în visul următor, n-am primit mai multe informații. În peştera care avea pereții luminoşi a intrat, la un moment dat, o ceată de maimuțe bipede, care, după o vreme, au ieşit de acolo transformate în... oameni.

— Peştera unde m-au dus fetițele mele! am exclamat și le-am povestit, cu lux de amănunte, despre întâmplările de lângă lac.

— Nu ştiu dacă e aceeaşi pe care am visat-o eu, făcu profesorul, dar în mod sigur e radioactivă, dacă spui că avea pereții calzi. Va trebui să luăm cu noi un contor Geiger, când o vom vizita, pentru că va trebui să o vizităm împreună, în cele din urmă.

— Spuneați ceva de *Briciul lui Occam*, îl îmboldi colonelul. Când îl ascuțim?

Profesorul zâmbi slab la încercarea de glumă a ofițerului şi continuă:

— Înainte de a trece mai departe, va trebui să vă mai povestesc ceva din copilăria mea. Încă de pe atunci îmi plăcea enorm să citesc tot ce îmi pica în mână şi, la fel ca toți copiii care au un tată iubitor, şi eu am avut o căsuță într-un copac, care stătea să se prăbuşească sub greutatea cărților pe care le cărasem acolo. Luat cu cititul, uitam de mese şi atunci tata a găsit o rezolvare, acceptată de toată lumea: în bucătărie, la îndemâna mamei, a instalat un mâner legat la o sfoară care, după ce ocolea jumătate de grădină, ajungea până unde citeam eu. Iar când masa era gata, mama trăgea de mâner și eu, conform înțelegerii, lăsam lectura şi coboram din copac, să mănânc.

— Şi credeți că noi suntem copiii care răspundem la semnal atunci când cineva trage de sfoară? întrebă sarcastic colonelul.

Profesorul Douglas răspunse amar:

— Nu, domnule colonel, nu suntem copiii gata să răspundă la semnal. Suntem clopoțeii meniți să îi anunțe pe copii că masa e gata...

Aduse de undeva o coală mare de hârtie şi, cu un marker negru, desenă pe ea un mâner stilizat, prelungit cu o sfoară care se termina la capăt cu un clopoțel, pe care desenă un chip de fată care semăna supărător de mult cu mine.

Am făcut o grimasă, dar profesorul îşi continuă munca de artist amator şi sub mânerul stilizat de la capătul celălalt al sforii desenă o farfurie, în care, la fel de schematic, dar uşor de recunoscut, îl desenă pe colonel.

— Asta ce naiba vrea să însemne? întrebă exasperat colonelul.

Profesorul termină desenul, îl mai admiră câteva clipe, apoi întoarse foaia de hârtie spre noi, să îi putem admira opera şi zise:

— Asta înseamnă că atunci când mânerul va fi tras, cineva se va pregăti de masă.

— Cu tot respectul, domnule profesor, dar asta-i cea mai mare prostie pe care am auzit-o până acum! exclamă colonelul.

— Mda, e posibil ca să fi exagerat puțin. Probabil că noi trei nu vom fi serviți. Noi cred că suntem mai degrabă chelneri sau poate bucătari, în niciun caz nu vom fi gătiți şi mâncați.

Amândoi ne uitam la el şi nu ne dădeam seama dacă vorbeşte serios sau glumeşte, aşa că am întrebat:

— Puteţi fi mai explicit, domnule profesor? Despre cine vorbiţi? Cine vor fi cei care vor servi masa şi cine va trage de mâner ca să sune clopoţelul?

Profesorul clătină din cap, zâmbind:

— Pui întrebările greşite, sergent. Problema este nu cine va servi masa, asta mi se pare evident. Întrebarea potrivită este când s-a tras de mâner?

— Foarte bine, atunci întreb cum aţi spus dumneavoastră: deci, când s-a tras de mâner?

Mă privi blajin şi răspunse:

— O dată precisă nu ştim, dar aş putea estima că asta s-a făcut cam în urmă cu... 65 de milioane de ani.

Am încercat să asimilez informaţia, dar colonelul Thompson, care tocmai bea un pahar cu apă, se înecă şi fu cât pe ce să-l scape din mână. Se şterse, aşeză paharul pe masă, apoi spuse cu calm:

— Sunteţi nebun. Fără îndoială că sunteţi nebun. Demult am auzit astfel de zvonuri despre dumneavoastră, dar acum m-aţi convins: sunteţi nebun.

Profesorul îl privi ca şi cum ar fi fost obişnuit cu astfel de aprecieri şi-i replică:

— Păi, gândeşte-te puţin, domnule colonel, la zumzăitul acela permanent pe care îl auzi în cap. La vocile care, în cele mai importante momente ale vieţii, apar şi îţi spun ce să faci. Gândeşte-te bine la asta şi o să capeţi răspunsul. Ştiu că e greu de acceptat, dar în

știință, atunci când elimini toate celelalte ipoteze, cea care rămâne trebuie să fie adevărată. E *Briciul lui Occam,* acest concept filosofic vechi de secole, care nu a dezamăgit niciodată. Dacă găsiți altă explicație mai simplă, eu unul o accept cu plăcere...

Colonelul nu zise nimic, dar se vedea că se gândește intens la cele aflate.

— Să presupunem, reluă el, doar de dragul demonstrației, că cele propuse de dumneavoastră ca ipoteză de lucru ar fi adevărate... deși nu îmi imaginez cum ar putea fi așa ceva posibil, dar să presupunem că ar fi adevărat. Atunci, atentatele asupra dinozaurilor și asupra sergentului Blood n-ar fi tocmai acele fapte care vă contrazic?

— Păi, e suficient să ne gândim că poate acum 65 de milioane de ani exista, ca și acum, o opoziție care nu era de acord cu ceea ce aveau de gând să facă cei de la putere. Cum e la noi, cu partidul Democrat și cel Republican.

Colonelul nu părea de acord cu asta:

— Păi, dacă ar fi adevărat ce spuneți, atunci cum explicați naivitatea atentatelor? Să trimiți în luptă pe cel mai bătrân războinic al tribului o fi poate o onoare, dar în niciun caz o rezolvare. Ca să nu mai vorbesc de încercarea rușilor, cu buldozerele. Asta cum mai explicați?

Profesorul Douglas privi când la mine, când la colonel, apoi ridică din umeri:

— Să nu credeți că nu m-am gândit la asta încă de cum am aflat de atentate, dar hai să ne aducem aminte de un alt joc al copilăriei noastre: telefonul fără fir. La un capăt al unui şir de copii se spune un cuvânt, care e repetat apoi în şoaptă de fiecare copil, până când ajunge la celălalt capăt. Ei, aduceți-vă aminte de cât de deformată era informația după numai cinci, şase copii, aşa că ce să mai spunem de 65 de milioane de ani?

— Dar de ce se deformează atunci numai informația trimisă de opoziție şi nu şi cea trimisă de cei de la putere? insistă colonelul.

— Asta e o explicație la mintea oricui, exclamă profesorul. Cei de la putere au de partea lor tot ce au nevoie, pe când cei din opoziție sunt probabil hăituiți şi vânați, aşa că numai ei ştiu cum ne pot trimite din când în când câte o amărâtă de ştire.

Colonelul admise în silă explicația profesorului, dar se vedea pe chipul lui că nu e mulțumit.

Profesorul continuă:

— Şi chiar dacă nu sunt adeptul numerologiei şi nici al sistemelor de numerație, nu pot să nu observ că la împlinirea unui an de când dinozaurii au ajuns în Africa, au mai fost executate, de către opoziție, presupun, încă şase atentate asupra domnişoarei Blood şi asupra dinozaurilor.

— Şi ce-i cu asta? se încruntă nedumerit colonelul.

— Păi, dacă presupunem că atentatele au fost comandate de către cineva care are şase degete – sau, mă

rog, gheare – la cele două labe din față, e la fel de normal să folosească un sistem de numerație în baza șase, așa cum noi folosim baza zece pentru că avem zece degete la cele două mâini. Așa că au atacat de șase ori – o cifră rotundă pentru sistemul lor de numerație, cum ar fi zece pentru noi.

— Bine că n-au fost organizate de miriapozi, încercă colonelul Thompson o glumă. Domnișoara aici de față și dinozaurii ei ar fi avut parte de mii de atentate și în mod sigur unul ar fi reușit, în cele din urmă.

N-a râs nimeni, iar eu eram parcă năucită de la atâtea informații asimilate în ultimele minute, așa că am scuturat din cap, ca să îmi limpezesc gândurile.

— Și ce explicație găsiți atunci pentru ceea ce ni se întâmplă? am întrebat în cele din urmă.

— Niciuna, răspunse profesorul, deprimat. Probabil că dacă aș reuși să descriu fenomenul în termeni științifici și să-l explic, aș lua premiul Nobel. Presupunând că după o asemenea explicație ar mai interesa pe cineva premiul Nobel...

Capitolul 19

Cine este Dumnezeu?

Profesorul se apropie de un laptop aflat pe măsuța alăturată, îl cuplă la un proiector şi apăsă un buton de pe un pupitru de comandă, făcând jaluzelele să coboare.

— Să vă arăt o pagină pe care am descoperit-o de curând.

Tastă ceva pe laptop și continuă:

— Pentru că am fost convins că nu suntem singurii care auzim voci, am căutat informații pe internet. Deşi acesta e plin de prostii, dacă ştii ce să selectezi, găseşti lucruri interesante. Ca acesta, de exemplu!

Ne arătă pe ecran o pagină cu un titlul mare şi pâlpâitor: „Dumnezeu a fost dinozaur."

— Ce-i prostia asta? am întrebat eu, dar profesorul ne îndemnă:

— Citiți, vă rog, mai întâi, apoi vom discuta.

Am început să citesc cu voce tare textul de sub titlu, care ar fi făcut-o pe mama să-şi facă cruci mari, apoi să afurisească nervoasă, deşi nu era cine ştie ce bisericoasă:

— „Dacă vă întrebaţi unde a dispărut Dumnezeul crud, rece, răzbunător, mânios şi însetat de sânge al Vechiului Testament, făcând loc blândului şi iubitorului Dumnezeu din Noul Testament, înseamnă că sunteţi pe calea cea bună. Iar dacă reuşiţi să ieşiţi din cutia dogmatică în care educaţia religioasă v-a pus, veţi găsi singuri răspunsul. Dumnezeul adevărat este cel din Vechiul Testament. Atâta doar că atunci când a văzut că omenirea evoluează, şi-a modificat şi el discursul. S-a adaptat vremurilor. Se pune întrebarea: de ce acest vechi Dumnezeu este atât de crud... atât de inuman. Răspunsul e simplu şi la îndemâna oricui caută adevărul: acel străvechi Dumnezeu e un dinozaur, mai precis un Tyrannosaurus Rex."

— Ciudată ipoteză! am exclamat.

Profesorul mi-a făcut semn:

— Citeşte mai departe.

— „Acum 65 de milioane de ani, tyrannozaurii erau casta dominantă pe Terra şi aveau o civilizaţie foarte dezvoltată, dar prea puţin orientată spre progres tehnologic. Confruntaţi cu pericolul reprezentat de un asteroid care se apropia şi având deasupra capului posibilitatea extincţiei, şi-au dezvoltat câteva talente avute în trecut, dar lăsate în stare latentă. Practic, abilităţi telepatice şi posibilitatea de a transcende timpul, influenţând fiinţe şi fenomene care aveau să se petreacă multe milioane de ani mai târziu. Astfel, au obligat o specie de broaşte ţestoase de uscat să bea

apă dintr-un izvor radioactiv, iar după ce elementele radioactive s-au concentrat suficient de mult în carapacea lor, le-a sugerat să meargă şi să-şi aştepte moartea într-un loc anume din centrul Africii. O peşteră aflată lângă Marele Rift African, cunoscut drept leagănul umanităţii, locul unde tyrannozaurii au trimis mai multe maimuţe antropoide care, pur şi simplu, şi-au „iradiat creierul", forţând un salt calitativ care avea să ducă la apariţia omului."

— Asta-i o ipoteză absurdă, am spus.

— Stai aşa, că nu e tot, a replicat profesorul şi a continuat să citească el de unde mă oprisem:

— „Tyrannozaurii au depus toate aceste eforturi pentru că aveau nevoie de fiinţe care să se axeze pe o civilizaţie tehnologică, fiinţe capabile să manevreze instrumentele fine necesare readucerii lor la viaţă. Scopul final al acestui demers era ca pe Terra să apară un număr suficient de mare de tyrannozauri care, prin puterile lor telepatice, să iniţieze crearea unui portal temporal prin care toţi cei un milion de tyrannozauri să ajungă în prezent, unde există hrană suficientă pentru ei – aproape nouă miliarde de fiinţe umane."

— În ciuda a ceea ce ni se întâmplă nouă, asta-i o ipoteză imposibil de crezut, zise colonelul Thompson.

Profesorul Douglas vru să îi răspundă, dar chiar atunci îi sună telefonul şi se retrase câţiva paşi ca să poată vorbi. Când se întoarse spre noi, mi-am dat seama că primise veşti importante, căci era schimbat la faţă.

— Am primit informații noi. După cum știți, și chinezii și rușii au readus la viață câte un set de tyrannozauri. Nu știu dacă e o coincidență, dar ieri dimineață au fost cu toții uciși de un soi de comando fantomă. Atacul n-a fost revendicat de nimeni.

— Înseamnă că și ai mei sunt în pericol! am sărit eu.

— Da și nu, răspunse profesorul. Pentru că tot ieri dimineață, cei trei dinozauri instruiți de sergentul Blood s-au pierdut în junglă și de atunci n-au mai apărut. Ca și cum cineva i-ar fi anunțat despre pericolul care îi pândește.

Am privit lung unii la alții și într-un târziu, colonelul întrebă:

— Și ce facem?

Profesorul ridică din umeri.

— Prea multe opțiuni n-avem, răspunse el. Vom spune tuturor că voi ați venit la mine să-mi cereți ajutorul, pentru că ați fost informați că cei trei dinozauri au dispărut din unitatea unde erau ținuți. Așa că nu ne rămâne altceva de făcut decât să mergem în Africa să-i găsim. Am impresia că toate încep și se termină în Africa, unde noi va trebui, probabil, să decidem dacă suntem oameni sau dinozauri.

Aș fi vrut să întreb la ce se referă, dar în mod sigur n-aș fi obținut decât o lungă dizertație despre originea africană a omului, așa că m-am abținut și am plecat cu colonelul Thompson să găsim un avion care să ne ducă pe toți în Africa.

Capitolul 20

Peştera lui Hades

Întâmplător – sau poate nu – am fost duşi în Africa de acelaşi bătrân Lockheed Martin C-130J Super Hercules, iar căpitanul a zâmbit amuzat când ne-a văzut:

— Vă mulţumesc, domnişoară sergent-major, pentru lobby-ul pe care ni-l faceţi. Văd că aveţi succes, iar numărul de pasageri tot creşte.

Avionul era încărcat, de această dată, cu ajutoare şi membrii echipajului a trebuit să mute câteva cutii cu alimente ca să ne facă loc.

Nu eram niciunul dintre noi foarte pretenţioşi, cu gândul la ce se putea întâmpla în lipsa noastră cu dinozaurii. Căpitanul cred că şi-a dat seama de asta, pentru că, după ce ne-a văzut instalaţi, ne-a lăsat în pace şi s-a adâncit în procedurile pentru decolare.

Zborul, din cauza zgomotului intens al vechilor motoare, a fost unul fără dialoguri, iar în maşina care ne-a luat de pe aeroportul din Mbongo şi ne-a dus la unitatea militară a colonelului Spruer n-am apucat să vorbim din cauza oboselii şi surescitării, dar mai ales a urechilor atente ale şoferului.

Când am ajuns la unitate, Spruer aproape că mi-a sărit în brațe de bucurie că-și putea lua de pe umeri grija dispariției dinozaurilor.

— Nicio problemă, domnule colonel, l-am liniştit. Ne ocupăm noi. Doar dați-ne trei gravimotociclete.

Trecând peste grade, am preluat tacit conducerea grupului, mai ales că nimeni nu s-a împotrivit. Au fost câteva probleme până când profesorul Douglas s-a obişnuit cu comenzile motocicletei, dar după ce le-a dat de cap, am pornit întinşi la drum.

Am parcurs cei 200 de kilometri dintre unitate şi lacul lângă care se găsea peştera în mai puțin de trei ore. În parte atât nepriceperii profesorului, cât şi a faptului că cea mai mare bucată a drumului a trebuit să mergem prin junglă, rar de tot găsind câte un drumeag sau vreo potecă.

Ajunşi lângă lac, am oprit motocicletele cât mai aproape de peşteră şi am ascultat cu atenție. Nu se auzea nimic, oricum eram încă destul de departe, aşa că ne-am apropiat mai mult de intrare şi ne-am oprit iarăşi. Profesorul Douglas a scos contorul Geiger şi a măsurat nivelul radiațiilor.

— E aproape dublu față de cel normal, dar nu-i periculos pentru o perioadă scurtă de timp.

— Prea mult nu cred c-o să ne lase dinozaurii să rămânem, a replicat Thompson, arătând pereții peşterii.

Atât aceştia, cât şi solul, păreau formați din bucățele mici de rocă. Abia când colonelul a ridicat una şi ne-a

arătat-o, am putut observa că era de fapt o bucată mică dintr-o carcasă de broască țestoasă. Cea pe care o ținea în mână părea mai recentă, dar pereții şi podeaua erau formate din bucăți atât de vechi, încât erau pur şi simplu amalgamate într-un amestec dur, tasate de trecerea timpului.

Un miros înțepător venea din hăurile obscure ale peşterii şi profesorul Douglas spuse:

— Parcă ar fi peştera lui Hades.

Văzând că îl privesc curioasă, a continuat:

— Hades a fost zeul Infernului la vechii greci.

Văzând că tot nu înțeleg, insistă:

— Se presupune că zeul avea o peşteră plină cu comori, dar intrarea în ea era însoțită de mari pericole.

Cum tot nu păream lămurită, colonelul Thompson zâmbi:

— Se vede treaba că Hollywood-ul nu a făcut recent niciun film cu tema asta.

A zâmbit şi profesorul, dar i-am lăsat în pace. Eram încordați şi glumele astea, aşa proaste cum erau, păreau să reducă stresul.

Am pătruns mai mult în peşteră şi profesorul ne-a comunicat că nivelul radiației a mai crescut puțin, dar insuficient pentru a atinge un nivel periculos. Am auzit un zgomot ciudat, ca şi cum ar fi fost făcut de o mulțime de animale şi atunci, în semiîntunericul peşterii, am văzut-o pe Clara, iar dincolo de ea o mulțime de pui de T. Rex, zbenguindu-se în jurul unei grămezi

de ouă de dinozaur aflate pe punctul de a ecloza. Am privit-o pe Clara, care nu ne observase încă, atentă la ouăle neeclozate şi la micii tyrannozauri ce forfoteau peste tot.

— Clara! am strigat-o încet şi ea şi-a întors capul imens spre mine.

Am privit lung în ochii ei albaştri şi am chemat-o, încercând să nu-mi sune vocea a ordin:

— Clara, vino lângă mine.

— „Mâh"? a întrebat ea şi eu i-am răspuns:

— Fără „Mâh"? Ştiu că înțelegi ce îți spun, aşa că, hai, vino lângă mine.

Şovăind, şi-a urnit trupul imens spre mine şi și-a plecat capul până la înălțimea ochilor mei.

— Ce ai făcut, Clara? Ce ai făcut?

M-a privit cu tristețe parcă şi s-a uitat spre animalele din peşteră, apoi iar spre mine. Și a răspuns, cât se poate de simplu:

— Pui?

Apoi, plăcându-i cum sună cuvântul, a repetat mai tare şi vădit încântată:

— Puuuuui!

Din spatele peşterii, unde se vedeau alte grămezi de ouă aşezate în cercuri concentrice, într-un fel de mici adâncituri săpate în rocă, s-au apropiat Lidia şi Linda, căruia ar fi trebuit să îi spun, poate, Linden, de acum. Erau mai vesele decât Clara şi spuneau mai clar decât ea:

— Pui, pui, pui...

Păreau că n-au de gând să se mai oprească, iar colonelul Thompson ridică glasul, încercând să le acopere țipetele:

— Mi-e teamă că puii ăştia ne vor mânca într-o zi!

M-am întors intrigată:

— De ce să facă asta? am strigat spre el.

Dar chiar în momentul în care întrebarea îmi părăsea buzele, mi-am dat seama de ce. Dacă părinții lor aveau incluse artificial o serie de limitări, puii nu le aveau! Mai mult ca sigur că nu. Puțin probabil ca ele să se fi transmis pe cale ereditară. Profesorul Douglas trebuia să ştie mai multe, aşa că m-am întors rapid spre el, să-l întreb.

Capitolul 21

Copiii Poporului Ales

N-am mai apucat s-o fac, pentru că în spatele lui, la intrarea în peşteră, s-au ivit dintr-odată patru bărbaţi. Îmbrăcaţi în uniforme de camuflaj, siguri pe ei, au ajuns lângă noi în câteva secunde.

Primul, înalt, brunet şi cu ochi căprui, s-a oprit în faţa mea şi mi-a oferit un zâmbet pe care aş fi vrut să îl întâlnesc în alte ocazii:

— Mulţumesc că ne-aţi condus până aici, domnişoară sergent-major. De aici, preluăm noi!

Răgetul contrariat al Clarei izbucni deodată şi când m-am întors, am observat că ezita, fără să ştie încă dacă să se întoarcă să-şi apere puii sau să se repeadă asupra intruşilor.

— *Pericol, fugi, fugi, pericol!* mă avertiză vocea, abia auzit şi atunci mi-am adus aminte că trecuseră mai bine de două ore de când băusem ultimul ceai.

Dar de ce trebuia să fug, când bărbaţii păreau că ar avea ceva de împărţit cu dinozaurii, nu cu mine?

Colonelul, observând armele ciudate îndreptate spre dinozauri, interveni:

— Domnilor, țin să vă anunț că aceste animale fac parte din inventarul Armatei Americane şi orice acțiune împotriva lor presupune...

— Am notat, domnule colonel, îl întrerupse individul ce părea a fi conducătorul grupului şi aținti puşca lui ciudată spre Clara.

Nu ştiu ce fel de proiectile avea, dar în momentul în care Clara a fost lovită în cap, s-a prăbuşit ca fulgerată. Ceilalți au procedat la fel cu Lidia şi Linda, apoi, încet, metodic, au început cu toții să tragă în puii şi ouăle din jur.

Am sărit spre Clara. Din rana din creştet i se scurgea un lichid luminescent, lăptos, şi m-am gândit prima dată la fosfor, dar era altceva. Draga mea Clara era moartă şi ochiul ei albastru, întors spre mine, deveni încetul cu încetul tot mai opac. În cele din urmă, cu o tremurătură a pleoapei, albastrul dispăru cu totul, înlocuit de un verde crud, cu aceeaşi pupilă neagră, verticală, pe care o văzusem şi la mine.

— Ce ați făcut?! Pentru numele lui Dumnezeu! strigă colonelul, privind năucit măcelul din peşteră.

Conducătorul grupului se întoarse o clipă spre el:

— Parcă n-ați şti, domnule colonel. Am salvat lumea, asta am făcut!

Profesorul Douglas rămăsese stană de piatră. Respira adânc şi, cumva, părea uşurat că altcineva luase acea decizie în locul lui. L-am auzit pe unul dintre indivizi raportând:

— Gata, şefu'! N-a mai rămas nimic în viaţă.

Şeful indică nişte tuneluri mai mici, care porneau din peştera principală:

— Verificaţi şi-acolo. Nu lăsaţi nici măcar o piatră neîntoarsă. Iar acolo, în spate, montaţi explozibilii.

— Am înţeles! răspunse scurt unul dintre ei şi plecară cu toţii să îndeplinească ordinele.

Nimic nu părea să mai fi rămas întreg.

— *Pericol, fugi, fugi, pericol!* mă avertiză vocea din nou, de data aceasta mai tare.

Nu mai vedeam niciun pericol, dar, ca să fiu sigură, l-am întrebat pe conducătorul grupului:

— Ce ordine ai? O să ne elimini şi pe noi?

Omul mă privi zâmbind.

— Dacă staţia de comunicare cu dinozaurii încă îţi mai spune că eşti în pericol, are dreptate doar în parte. Nu vă vom elimina pe voi, ci doar legătura cu staţia.

Scotoci în geantă şi scoase ceva ce părea a fi o cască de baie, prevăzută cu câteva fire.

— Savanţii noştri au cercetat problema şi au ajuns la concluzia că vocile pe care le auziţi iau naştere în creierul vostru prin intermediul unei concreţiuni nervoase pe mărimea unei alune. La început, era extrasă prin operaţie, dar mai nou se poate distruge printr-un mic impuls cu microunde.

Îmi întinse casca şi mă întrebă:

— O pui de bunăvoie sau trebuie să-l rog pe unul dintre soldaţii mei să te ţină?

Am dat din umeri.

— Am de ales?

— Nu prea, recunoscu el. Dar, ca încurajare, trebuie să-ți spun că procedura e sigură sută la sută. Spre deosebire de operații, care au mai dat greş...

— *Pericol, fugi, fugi, pericol!* mă avertiză vocea, de astă dată mai degrabă resemnată decât poruncitoare.

Conducătorul grupului îmi prinse casca pe cap, apoi o conectă la o sursă de curent de pe centura lui. Am simțit o durere fulgerătoare şi, preț de o clipă am crezut că voi cădea, dar bărbatul m-a sprijinit. M-am prins cu palmele de cap. Simțeam o usturime uşoară, dar persistentă, undeva în adâncul creierului şi individul mă linişti:

— În cinci minute trece durerea. Eu am suferit o zi întreagă, dar pe-atunci au folosit un model primitiv de cască.

Subalternii lui au repetat procedura cu colonelul şi profesorul şi, după ce și-au recuperat căștile, s-au îndreptat spre ieşire.

— Apropo, se întoarse șeful grupului spre noi, am uitat să mă prezint: sunt Avidan.

— Mossad, deci! exclamă parcă victorios colonelul Thompson.

Avidan zâmbi îngăduitor:

— V-am monitorizat îndeaproape convorbirile din ultimul timp, domnule colonel, aşa că ştim totul despre obsesia dumneavoastră pentru Mossad, dar de

data aceasta greșiți. Nu suntem de la Mossad, însă... să zicem că sunteți pe-aproape.

Și-a dat jos rucsacul militar din spate, l-a proptit cu niște pietre, a deschis o clapetă și a setat ceva, mai mult ca sigur o bombă cu explozie întârziată. Apoi ne-a făcut semn spre ieșire. Am pășit afară din peșteră, la lumina puternică a soarelui.

— Din acest moment, avem zece minute să ne îndepărtăm de locurile acestea. După aceea, chiar că vor deveni un ținut al lui Hades. Căci vrem să ne asigurăm că nimeni nu va mai folosi vreodată reactorul din carapace de broaște țestoase...

— De parcă cei care l-au făcut n-ar putea să mai construiască unul, ricană profesorul zâmbind amar.

— O pot face, bineînțeles, dar va mai dura încă vreo câteva milioane de ani și atunci alții vor fi însărcinați să-l distrugă. Noi ne mulțumim să ne îndeplinim partea noastră de misiune.

Însoțitorii ai lui Avidan depășiseră deja locul unde ne lăsasem gravimotocicletele și se îndreptau spre un elicopter care aterizase într-o poiană mică, aflată dincolo de lac.

Avidan se opri și se întoarse spre mine:

— Domnișoară sergent-major, ești o fată foarte drăguță și foarte specială, și asta mă cam sperie puțin. Savanții noștri au ajuns la stupida concluzie că anumite persoane speciale pentru dinozauri, și dumneata ești una dintre ele, ar putea avea o altă glandă implantată

în creier, care funcționează pe o frecvență ascunsă și care se activează numai după distrugerea celei dintâi... Până acum n-am întâlnit niciun caz, totul e la stadiul de ipoteză. Și fiindcă e de natură organică, implantată în momentul conceperii, e foarte greu de depistat pe cale radiologică...

— Așa, și? am ripostat.

— Aș vrea să mă asigur dacă savanții au sau nu dreptate, răspunse el.

Tocmai voiam să întreb cum are de gând să facă asta, când m-am pomenit cu o palmă atât de zdravănă, încât aproape că mi-a mutat capul din loc. Am dat să ripostez tot cu o palmă, dar l-am văzut privindu-mă atent în ochi și am realizat ce dorise. A zâmbit mulțumit spre mine și m-a asigurat:

— Savanții noștri au greșit, domnișoară Blood. Ești curată și nu ai alți gărgăuni în cap, cum ar spune cineva cu mai mult umor.

Mi-am frecat obrazul. Mă ustura al naibii de tare:

— Mă bucură mult treaba asta, dar aș dori ca pe viitor savanții voștri să găsească alte metode pentru a testa prezența gărgăunilor!

Avidan îmi răspunse peste umăr, în mișcare:

— Le voi transmite asta, domnișoară dragă.

Am grăbit pasul și am ajuns la gravimotociclete. Ne-am adăpostit după ele și Avidan își verifică ceasul.

— Mai sunt câteva minute până la explozie, dar cred că suntem în siguranță aici. Nu plec până când

nu văd dispărând „cuibul diavolilor" odată pentru totdeauna.

Am cerut o explicație:

— Ținând seama de palma zdravănă pe care mi-ați dat-o, cred că merit mai multe informații, mai ales că eu nu sunt setată să văd peste tot servicii secrete.

Avidan îmi făcu semn să mă ghemuiesc după motocicleta masivă.

— În fond, ai dreptate: dacă există cineva care merită să cunoască adevărul, atunci voi, care ați suferit în mod direct, sunteți aceia. Fac parte dintr-o... să-i spunem, asociație secretă, numită „Copiii Poporului Ales".

— Poporul ales să facă ce? întrebă colonelul Thompson de după motocicleta lui şi chiar în acel moment peştera explodă într-o uriaşă jerbă de flăcări şi pietre. Câteva resturi mărunte ajunseră până la noi, dar nu fu nimeni atins, aşa că Avidan, scrutând locul exploziei, continuă, adresându-se ofițerului:

— Păi, după cum vedeți, domnule colonel, până una alta, se pare că suntem poporul ales să salveze lumea.

Se ridică în picioare şi se scutură de praful fin care se aşezase pe el.

— Hai s-o iau cu începutul, ca să înțelegeți mai bine, deşi nu vreau să o lungesc prea mult. Din zorii civilizației am trăit cu convingerea că noi, evreii, suntem poporul ales de Iehave, Dumnezeul crud, rece, răzbunător, mânios şi însetat de sânge al Vechiului Testa-

ment, pentru o misiune înaltă. O mulțime de prooroci ne asigurau că acesta este adevărul şi că prin intermediul lor, Iehave ne transmitea dorințele lui care pentru toți deveneau apoi lege. Visele şi viziunile pe care le aveau aceştia semănau suspect de bine cu visele şi vocile pe care le-ați auzit voi. Legenda spune că proorocul Ben Avidan, un străbun îndepărtat de-al meu, a fost primul care s-a îndoit de adevărul vocii care îi vorbea. Descoperise şi el efectul ceaiului de *Leonurus cardiaca* sau pur şi simplu i s-a părut că acest Iehave era prea crud şi rece pentru a fi în întregime uman. Or, asta intra în contradicție cu *Cartea Facerii,* care spunea că Iehave l-a făcut pe om după chipul şi asemănarea lui. A inițiat cercetări pe cont propriu, care n-au fost deloc pe placul clerului oficial şi în cele din urmă a fost lapidat cu pietre în piața publică, blamat ca fiind profet mincinos.

— Am citit pe internet ceva asemănător, dar tot nu înțeleg ce legătură are cu noi, spuse profesorul.

Avidan privi spre cei trei oameni ai lui care se îmbarcau în elicopter şi grăbi ritmul poveștii:

— Înainte de a muri, a reuşit să închege o frăție numită „Copiii Poporului Ales", care avea ca menire, deşi părea greu de crezut, salvarea omenirii de invazia dinozaurilor.

— Invazia dinozaurilor? întrebă profesorul Douglas, un pic sarcastic. Nu sună a titlu de film SF despre apocalipsă?

— Ba da. Aveam însă toate șansele ca această apocalipsă să devină realitate, dacă nu distrugeam dinozaurii pe care dumneata și alți savanți, din Rusia și China, i-ați readus la viață.

— Cum așa? întrebă colonelul. Cum ar fi procedat?

Elicopterul își pusese deja elicele în mișcare.

— E o poveste lungă, dar, în câteva cuvinte, ea sună așa: acum 65 de milioane de ani, pe Pământ exista o civilizație foarte avansată, care nu era orientată spre tehnologie, dezvoltând în schimb alte abilități. Tyrannozaurii erau rasa conducătoare și au fost conștienți de sosirea asteroidului care avea să le distrugă civilizația. Preconizaseră în amănunt dispariția lor, dacă n-aveau să ia nicio măsură: mai întâi, datorită lungilor zile în care soarele avea să fie ascuns în spatele norilor de praf, aveau să dispară plantele, hrana zilnică a uriașilor ierbivori care constituiau, la rândul lor, hrana zilnică a tyrannozaurilor. Aveau nevoie de o jumătate de tonă de carne pe zi pentru a supraviețui. Cam șase oameni maturi, zâmbi el.

— Ciudată unitate de măsură, am comentat eu.

— O să vezi imediat de ce, îmi răspunse el. Unii tyrannozauri au propus să obțină, prin diferite procedee, o micșorare a dimensiunilor lor, dar au fost probabil lapidați și ei în piețe publice, la fel ca străbunul meu, pentru că dimensiunile și faptul că se hrăneau cu carne erau chiar motivul existenței acestor prădători, oricât de dezvoltați erau ei din punct de vedere spiritual.

Era mândria lor, era emblema lor, la care nu puteau renunța. Salvarea a venit de la unul dintre conducători, cel care a împrumutat o serie de caracteristici Clarei, şi care a descoperit o modalitate de a crea o legătură telepatică cu viitorul. A încercat, astfel, de nenumărate ori să creeze, dirijând comportamentul diferitelor animale, civilizații tehnologice care să poată recrea tyrannozaurii pornind de la rămăşițe de ADN, conservat în ambră şi plantat de ei în diferite locuri strategice, unde savanții ruşi, chinezi şi americani, aflați sub comanda lor telepatică, aveau să le descopere și, mai apoi, să le execute ordinele.

Se ridică și se întoarse spre elicopter. L-am prins de mână.

— Doar atât? De ce aveau nevoie de tyrannozauri în viață, acum, în timpul nostru, ca să se salveze?

— Pentru că regina tyrannozaurilor, un fel de Clara de-a ta, dar din vechime, avea nevoie de o copie a ei în timpul actual pentru a putea construi un vortex spațio-temporal prin care să aducă în vremurile noastre toți tyrannozaurii fideli castei conducătoare. Era nevoie de această copie a reginei şi de cel puțin o sută de tyrannozauri vii, înzestrați cu puteri telepatice şi poate altele, de altă natură, care le-ar fi permis să creeze partea din prezent a vortexului lor temporal. Din câte am putut să ne dăm seama, ar fi fost vorba de transferul în prezent a vreunui milion de tyrannozauri.

— Un milion?! am exclamat îngrozită. Un milion de tyrannozauri ar fi avut nevoie de foarte multă... carne.

— Văd că ai priceput, zâmbi Avidan. Şi-au făcut socoteala că cei aproape nouă miliarde de oameni care populează Pământul le-ar fi ajuns până când ar fi reuşit să găsească o soluție. O altă facțiune a propus ca după sosirea lor aici să ne oblige la plătirea unui tribut în animale domestice şi să lase în viață o parte din noi. E posibil să mai fi încercat, la o scară mai mică, transferul acesta, de-a lungul timpului. Să nu uităm de miturile cu dragoni care cereau sacrificarea de tineri pentru a lăsa în pace comunitățile lângă care trăiau.

— Sau de mitul minotaurului, completă colonelul, pe un ton visător.

— Stai aşa! strigă deodată profesorul Douglas, foarte tăcut până atunci. Şi opoziția? Cei care voiau să o omoare pe Clara?

— Opoziția voia, pur şi simplu, să lase totul în voia sorții şi să dispară întreaga rasă, dacă asta era voia zeului lor suprem. Pentru că, da, aveau şi ei un zeu suprem.

Opri restul întrebărilor cu un gest scurt din mână:

— Gata! Aveți toate datele la îndemână de-acum. Vă puteți răspunde şi singuri la întrebări.

Şi ne întoarse spatele, fugind spre elicopter. Urcă în el şi, în mai puțin de un minut, aparatul se pierdu în spatele coroanelor dese ale copacilor din junglă.

Am rămas un timp acolo, toţi trei, lângă gravimotociclete. Dar nu mai era nimic de spus sau de făcut. În tăcere, ne-am urcat pe ele şi am pornit spre unitate, să-i dăm comandantului vestea că trei proprietăţi ale Armatei SUA, în valoare de 42 de milioane de dolari fiecare, tocmai fuseseră distruse.

Parcursesem deja vreo zece kilometri, la viteză economică, cufundaţi în gânduri, când mi s-a părut că aud un foşnet uşor în ureche. Am bătut încet cu degetul în cască, dar fâşâitul nu venea din ea. Şi oricum, am realizat, încă ne aflam prea departe ca cei din unitate să poată să mă contacteze astfel. Fiind ultima din şir, am tras gravimotocicleta pe dreapta şi m-am uitat după colonelul Thompson şi după profesorul Douglas până când i-am pierdut din vedere. Am coborât de pe aparat, l-am oprit cu totul şi am ascultat cu atenţie. În jurul meu, zgomotele obişnuite ale junglei: câteva maimuţe se certau în depărtare, un papagal îşi încerca repertoriul, iar peste toate, foşnetul. Îl distingeam în continuare. Venea din capul meu, aidoma zumzetului acela deranjant. O clipă, se atenuă. Apoi am auzit clar o voce, în mod sigur amuzată, pronunţând scurt:

— „Mâh!"

După care se aşternu o tăcere totală.

CUPRINS

Trei ieșiri la creastă 5
Nu-i rostul lor să pună vreo-ntrebare! ... 13
Un colet de preț 17
Întâlnire cu Clara 23
În culise 35
Adaptarea 42
Îmbarcarea 48
Călătoria peste ocean 57
Mama dragonului cu aripi ascunse 69
Prima misiune 81
Un fel de Curte Marțială 88
O moarte stupidă 99
În misiune cu Clara 104
Din nou la judecată 122
Șase zile de coșmar 135
Fetița era băiețel 151
Home, sweet home! 159
Visele doctorului Douglas 169
Cine este Dumnezeu? 187
Peștera lui Hades 191
Copiii Poporului Ales 196

"Dragonul fără aripi" este sursă de adrenalină de la un capăt la altul! Dinozauri, secrete de dincolo de timp și o misiune specială a Armatei Americane în inima Africii, în locul considerat 'Leagănul Omenirii'...
Ce rol joacă sergentul Amber Blood, supranumită 'Frumoasa cu Bestiile', o tânără de 21 de ani, în salvarea rasei umane de la extincție, veți afla citind cartea.

Un thriller SF care stă cu fruntea sus pe orice raft de literatură Young Adult de calitate, semn că Sergiu Someșan nu își dezminte renumele de scriitor de romane de acțiune pentru adolescenți.

ISBN 978-606-9057-78-0
9 786069 057780

www.colectiasf.ro